Arabella McIntyre-Brown

Dragoni pe cerul Londrei

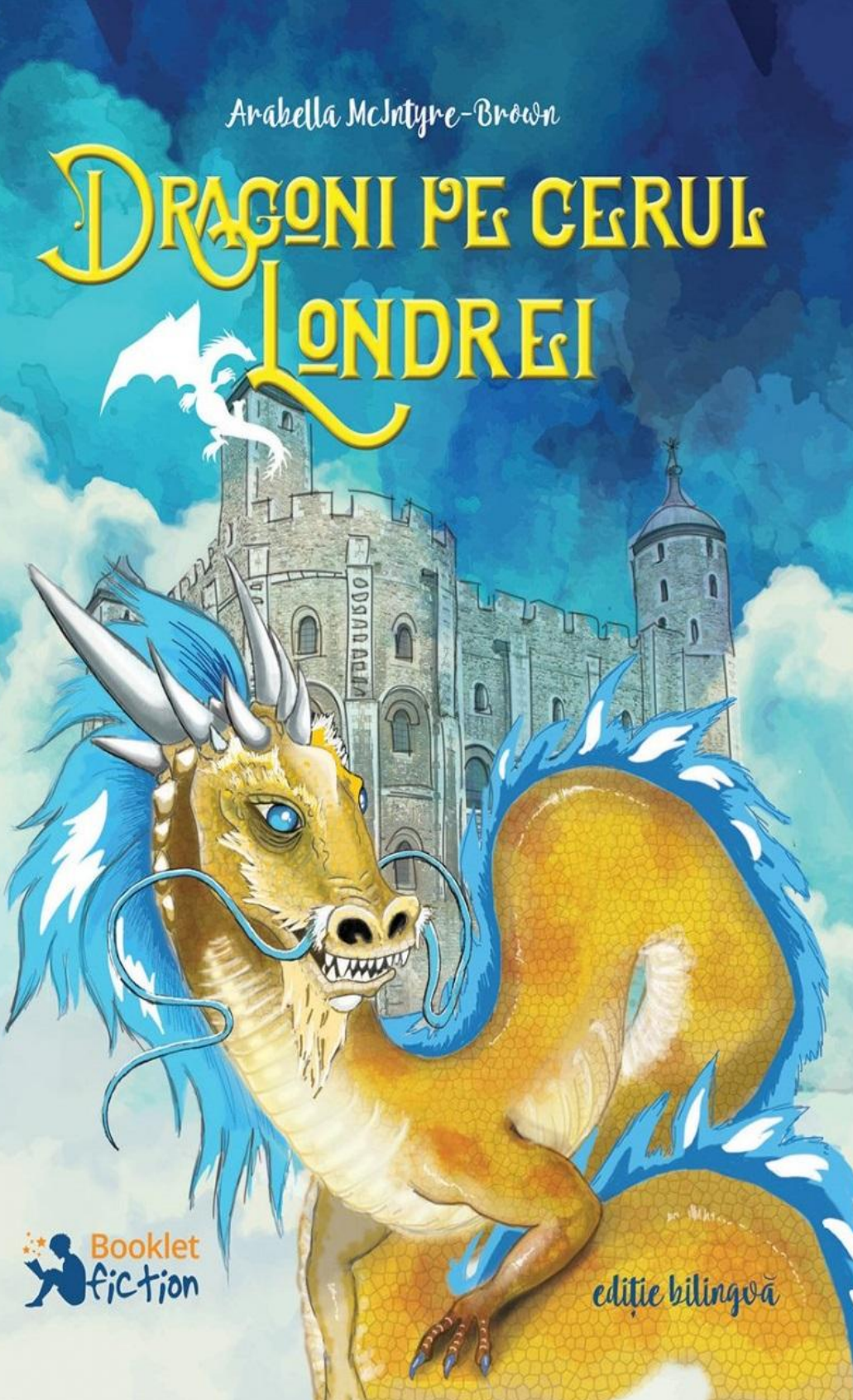

Booklet fiction

ediție bilingvă

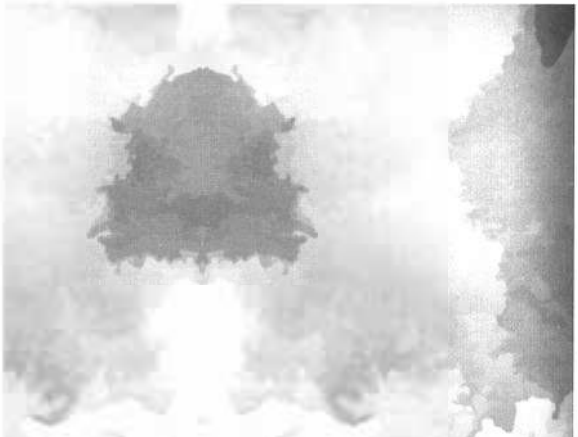

And then something amazing happened. George started to shout 'Shove off, you big bully!' but a claw tip caught his bottom and he said 'OW!!!' instead. And that sounded like: 'SH...OW!' Which did the trick. Xiaolong thought the creature had called his nickname and that was so magical to a lost and hungry dragon that he let go of George and said hello in Mandarin. Which sounded like: *'Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jing pei.'*

That means: 'Hello, sir. I am most honoured to meet you; boundless respect and admiration.'

Arabella McIntyre-Brown
Dragoni pe cerul Londrei

Arabella McIntyre-Brown

Dragons over London

Dragoni pe cerul Londrei

Ediție bilingvă

Ilustrații de Andreea Chele

Traducere din limba engleză
de Dragoș Dinulescu

Booklet Fiction 2017

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Sarah Grant, Adina Lateş
DTP: Anca Vrănescu
Design copertă: Theodora Nicolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MCINTYRE-BROWN, ARABELLA
Dragons over London = Dragoni pe cerul Londrei /
Arabella McIntyre-Brown; il. de Andreea Chele; trad. din lb. engleză de Dragoş Dinulescu. – Ed. bilingvă. – Bucureşti: Booklet, 2017
ISBN 978-606-590-497-2

I. Chele, Andreea (il.)
II. Dinulescu, Dragoş (trad.)

821.111

Dragons over London
Arabella McIntyre-Brown

© Editura Booklet, 2017

© Editura Booklet, 2017, pentru prezenta ediţie

Chapter 1

Hello! What's your name? My name's George. I've got lots to tell you, but where to start? Hmm... I could start in the middle and jump around till you're dizzy. Or I could start at the beginning, which is a bit obvious, but the story's a thriller, so I don't want to miss anything out.

Right, then. Me first. My coat is silky grey-brown, I'm about 12 centimetres long from nostrils to tail tip, my whiskers quiver, and my paws look like tiny human hands. I've got a Latin name: *Mus Musculus* – which, according to a dictionary I ate once, means House Mouse. But as I live in the City of London, I'm more your Cockney Mouse.

You great humans might not notice me if you come to my place, but you'd notice my mate all right. My pal, he'd eat you in one gulp, if you were rude to me. He's a dragon, that's why.

Capitolul 1

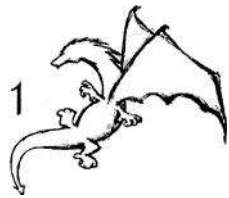

Bună! Pe tine cum te cheamă? Mie-mi zice George. Am atât de multe lucruri să-ți povestesc, că nici nu știu bine cu ce să-ncep! Aș putea s-o iau de pe la jumătatea poveștii și să te plimb încoace și încolo până amețești. Sau aș putea să-ncep cu începutul – parcă prea e la mintea cocoșului, dar zău dac-aș vrea să sar peste ceva.

Așa, carevasăzică. Mai întâi de toate, despre mine. Am o blăniță mătăsoasă, sur-cafenie, măsor vreo 12 centimetri în lungime, de la nări până-n vârful cozii, mustățile-mi freamătă, iar lăbuțele-mi aduc a mâini de om, doar că-s mult mai mici. Și am și-un nume latinesc, *Mus musculus*, ceea ce, dacă e să te iei după un dicționar pe l-am ros cândva, înseamnă „șoarece-de-casă". Numai că, de vreme ce locuiesc taman în locul de-i spune Cetatea Londrei, sunt așa, mai mult un soi de șoarece șmecher de cartier.

Poate că dacă ați trece pe la mine, voi, namilele de oameni, nici n-ați băga de seamă că mi-s și eu prin preajmă, dar pe fârtatul meu nu l-ați trece așa de ușor cu vederea. Păi, de v-ați purta urât cu mine, asta v-ar da gata dintr-o înghițitură. Și asta fiindcă-i un dragon, de aia!

Yes, a dragon. A great big Chinese one, with teeth and claws and horns and a very long pointy tail. His name? It's Xiaolong. Actually, that's what his friends call him. His real official fancy imperial name is much longer and I can't spell it and I can't pronounce it, so we'll stick to the easy one.

Sometimes (Chinese is a complicated language) Xiaolong means 'Little Dragon' which is a joke, because my mate Xiaolong is twenty metres long. 'Xiaolong' looks odd written down in English. In Chinese it looks even odder, if you're not used to it: 小龙. To say it, try this: Sh-ow-long. That's SH as in 'SHut up'; then OW! as in 'OWch!' when someone pokes you in the bum with a sharp stick; then LONG, which is easy. Sh-ow-long. But it's spelt X-I-A-O-L-O-N-G.

And here's the funniest thing about Xiaolong, the huge Chinese Dragon. A dragon's voice is deep, fierce, deafening, yes? No. Not my dragon. He... er... squeaks. And in a Cockney accent, too. Just like me. You see, Xiaolong learned how to speak my language from my ancestors, so I suppose he thought that's how he had to do it. Squeakily, and in Cockney rhyming slang.

'Roar, Xiaolong. Rumble!' I tell him.

'Oi, George, me old china,' he says in a squeak, 'it just sounds all ding-a-dong!'

(For any non-Cockneys among you, what that means is, Hey, George, my old friend, it just sounds all wrong!) What can you do with an enormous dragon that squeaks in slang? I ask you...

Chiar așa, un dragon! Unul uriaș, chinezesc, cu colți, gheare și coarne și c-o coadă luuungă și ascuțită. Cum îl cheamă? Păi Xiaolong. De fapt, așa-i zic amicii. Numele lui adevărat, oficial, simandicos și cât se poate de împărătesc este cu mult mai lung și nu știu nici cum se scrie, nici cum se pronunță. Așa c-o să rămânem la ăsta mai ușor.

Uneori (chineza asta e o limbă tare încâlcită) Xiaolong vrea să însemne „Micul Dragon", chestie care-i așa, ca o glumă, fiindcă fârtatul meu, Xiaolong, e lung de douăzeci de metri. Xiaolong e un nume ciudat când îl scrii. Iar scris în chineză arată și mai ciudat, dacă nu ești obișnuit cu limba asta: 小龙. Ca să-l pronunți, încearcă așa: Ș-au-lung. Adică Ș ca în „Șșș!"; pe urmă AU ca-n „Au!" după ce te-a împuns careva în dos cu un băț ascuțit; și la sfârșit LUNG, care-i ușor de tot. Ș-au-lung. Dar de scris, se scrie X-I-A-O-L-O-N-G.

Stai să vezi care-i cel mai caraghios lucru la Xiaolong, marele dragon chinezesc. Un glas de dragon e gros, fioros și bun să te lase fudul de urechi, nu-i așa? Ei bine, nu. Nu și glasul dragonului ăstuia de mi-e fârtat. Cum să-ți zic eu... ăsta, al meu, chițăie. Și unde mai pui că și cu accent de șmecher de cartier. Așa ca al meu. Vezi tu, Xiaolong mi-a deprins graiul de la străbunii mei, drept care și-o fi zis c-așa se cade să vorbească: chițăind și cu rime de argou, ca un șmecher de cartier.

— Hai, rage și tu, Xiaolong! Dar așa, cu nădejde! îi spun eu.

— Pfui, George, arșice, zice el, chițăind, tare chiorât mai sună!

(Pentru toți aceia dintre voi care nu-s niște șmecheri de cartier, vorbele astea vor să însemne „Pfui, George, amice, tare urât mai sună!"). De, ce-i de făcut cu un coșcogeamite dragon care chițăie și o mai face și ca la colțul străzii? Nu, ziceți și voi acum...

Xiaolong and I live in a beautiful ancient gigantic building in the heart of the old City of London, right by the River Thames, almost at the bottom of Britain on the right (in the South East of England, if you're any good at geography). That's just off the coast of Europe, much too close to France but a long way from America because the Atlantic Ocean is the big wet bit in the middle. Confused? That makes two of us. England's famous for its bad weather, innit? That's because we're squashed between Eurasia (continent, huge) and the Atlantic (ocean, huge). And we're quite close to the North Pole and the Arctic, too. So we get three lots of wind, rain, mist, clouds, snow, fog, rain, wind, more clouds and more rain. When they meet in the middle, right over Britain, we get storms, and floods, and blizzards.

Luckily we live in a place that has stone walls a metre thick, to keep the wind and the foreigners out. It's called the Tower of London, and it's very famous. Maybe you've heard about it? It's been here for nearly 1,000 years, which means that your great-great-(x38)-grandparents were alive when William I, the French King of England, started building it.

Of course Xiaolong has lived here a bit longer than me, because he's a bit older. Well, in one way we're about the same age: he's 33 and I'm 32, but we count birthdays a bit differently, Xiaolong and me. Us mice live short lives compared to humans. We can live for four or five years, but life's a long list of dangers for us, because we're small and tasty. We get eaten, we get squashed, trodden on, drowned, poisoned, trapped, and scared to death, so an average mouse life is two or three years if we're lucky.

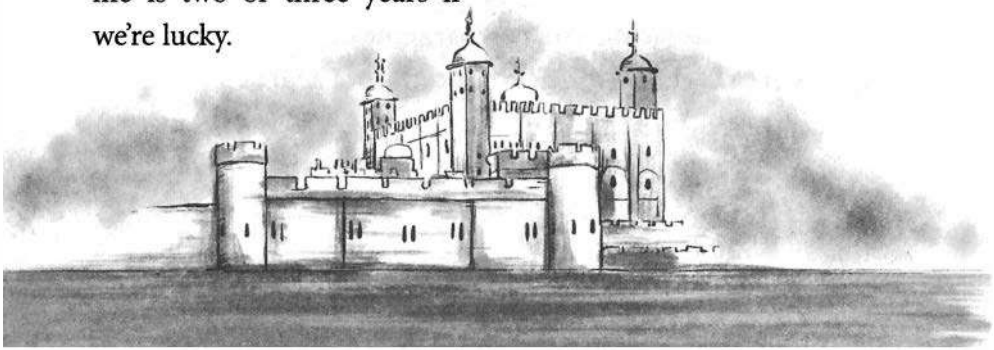

Eu și Xiaolong locuim într-o mândrețe de locaș vechi și uriaș din inima bătrânei Cetăți a Londrei, chiar pe malul Tamisei, aproape de capătul de jos al Marii Britanii, undeva pe dreapta (cum ar veni în sud-estul Angliei, dacă te pricepi cât de cât la geografie). Asta-i chiar vizavi de Europa continentală, mult prea aproape de Franța, dar hăt departe de America, fiindcă Oceanul Atlantic e udătura aia uriașă de la mijloc. Greu de priceput, nu? Lasă că și pe mine mă încurcă toate astea. Anglia-i vestită pentru vremea ei urâtă, nu-i așa? Asta fiindcă suntem prinși între Eurasia (un continent uriaș) și Atlantic (un ocean, și el tot uriaș). Și mai suntem și aproape de Polul Nord și de tărâmul arctic. Așa că ne căptușim cu de trei ori mai mult vânt, mai multă ploaie și negură, nori, zăpadă, ceață și ploaie, vânt, și mai mulți nori și încă și mai multă ploaie. Iar când toate astea se întâlnesc la mijloc, chiar deasupra Marii Britanii, ne alegem cu furtuni, inundații și viscole.

Spre norocul nostru, trăim într-un loc cu ziduri de piatră groase de un metru, numai bune să ne păzească și de vânturi, și de străini. Se cheamă Turnul Londrei și e cât se poate de vestit. Te pomenești c-ai auzit de el! E pe-aici de vreo mie de ani, ceea ce înseamnă că stră-stră-(x38)-bunicii tăi erau în viață pe vremea când William I, regele francuz al Angliei, s-a apucat să-l ridice.

Firește, Xiaolong trăiește prin locurile astea de ceva mai mult timp decât mine, fiindcă-i și oleacă mai în vârstă. Bine, într-un fel, sunt cam de-o seamă cu el: el are 33 de ani, iar eu, 32. Ne deosebește însă felul în care ne socotim zilele de naștere. Noi, șoarecii, avem viețile mai scurte decât ale oamenilor. Trăim și noi vreo patru, hai cinci ani, dar viața ne e un lung șir de primejdii, pentru că suntem micuți și gustoși. Ajungem să fim mâncați, storcoșiți, călcați în picioare, înecați, otrăviți, prinși în câte-o cursă și înspăimântați de moarte, așa că un șoarece obișnuit, cu ceva noroc, trăiește de fapt doi sau trei ani.

We have about 15 birthdays in one human year, so in human time I'm only two. Confused? It gets worse.

Dragons live a long, long, long, long time. One dragon year is 90 human years, and 1,350 mouse years. So Xiaolong has lived 2,970 human years (that's 45,255 mouse years) and he's only just an adult.

If you think that's impressive, wait till you see him. Most people in Europe think 'dragon' and get a picture in their mind of a horrible dirty great spiky thing with leathery wings, red eyes, rows of huge teeth and *very* bad breath. Dragons in Europe breathe fire, sleep on big piles of gold and jewels, kidnap innocent maidens, trash whole villages, live in deep dark smelly caves, and are generally unpleasant. We've got quite a few in London, which became a bit of a problem for me and Xiaolong, but I'll get to that later.

Chinese dragons, on the other hand, are a lot nicer. Point 1, they don't breathe fire. They like water instead, and look after things rather than crunching them up. Point 2, Chinese dragons are beautiful, their bodies are brilliant colours and their eyes shine like jewels, and they fly, twisting and tumbling in the clouds. They like to live by water, and some have gorgeous palaces at the bottom of lakes or rivers.

Xiaolong doesn't have an underwater palace, but the Tower of London was a royal palace, and we've got a whacking great river – the Thames – right outside the walls, and from the roof you can almost see the sea.

If you're wondering how a Chinese dragon gets to live in London, I'll tell you.

Și-avem cam 15 zile de naștere într-un an de-al oamenilor – deci, după socoteala oamenilor, n-am decât doi ani. V-am dat peste cap, nu? Stați că se poate și mai rău.

Un dragon trăiește mult, mult, mult, mult de tot. Un an din viața unui dragon face cât 90 de-ai unui om sau cât 1350 de-ai unui șoarece. Așa că Xiaolong a trăit 2970 de ani omenești (adică 45255 de ani șoricești) și-abia dacă poate fi socotit adult.

Dacă asta v-a lăsat cu gura căscată, stați numai să dați ochii cu el. Când zic „dragon", cei mai mulți europeni se duc cu gândul la o creatură cât toate zilele, hidoasă, murdară și țepoasă, cu aripi pieloase, ochi roșii, rânduri peste rânduri de colți uriași și o răsuflare ca o duhoare grea. Dragonii din Europa scuipă foc, dorm pe mormane de aur și giuvaiere, răpesc fecioare neprihănite, fac una cu pământul sate întregi, sălășluiesc în hrube adânci, întunecate și puturoase și, în general, aduc numai neplăceri. Avem destui pe-aci, prin Londra și au început la un moment dat să ne cam dea de furcă mie și lui Xiaolong. Dar o să vă povestesc eu mai târziu.

Dragonii chinezești sunt, dimpotrivă, mult mai drăguți. Unu la mână, ăștia nu scuipă foc. În schimb, le place apa și ocrotesc lucrurile în loc să le fărâme. Doi la mână, dragonii chinezești îți iau ochii cu trupurile lor pestrițe și culorile strălucitoare, cu ochii ce le sclipesc ca niște pietre prețioase. Și mai și zboară, răsucindu-se și făcând giumbușlucuri printre nori. Le place să trăiască în preajma apei, iar unii dintre ei au niște mândreți de palate pe fund de lac sau de râu.

N-are Xiaolong niciun palat sub apă, dar lasă că și Turnul Londrei a fost cândva palat de regi și mai avem și parte de un râu baban – Tamisa – chiar la poalele zidurilor. Iar de pe acoperiș mai-mai că zărești marea.

Dacă vă întrebați cum de-a ajuns un dragon chinezesc să trăiască la Londra, o să vă lămuresc.

The Tower was built by a Norman duke (Normandy's in France) who invaded England in 1066, beat the existing king, Harold, and grabbed the crown of England for himself. He was called William the Conqueror (because he conquered the English), or William I (there were three more King Williams after him) or William the Bastard, by people who didn't like him very much, e.g. everybody he'd conquered.

Now he was King, his wife Queen Matilda thought they both needed some fancy new robes and ordered the Man In Charge Of Clothes to get some silk from France. Silk came from China and was gobsmackingly expensive because it had to be brought from the other side of the world by horses and camels along the Silk Road right across to Italy, then up to France, and then by ship to England. These days Beijing to London is 8,000 kilometres by plane in ten hours. But imagine: then it was on four legs, and the road wasn't a straight line or flat all the way, or on an asphalt road with white lines and traffic lights. It went over steppe and through dust and mud and marsh, freezing snow and burning sand, across hills and rivers – and there was no GPS and no Google Maps… How long do you think that took? More like two *years*.

So… silk comes from China. My mate Xiaolong came from China. Can you see a pattern here? (One clue: Chinese dragons can change size – they can be as big as the whole world or as small as a silkworm.)

But I'll let Xiaolong tell you about the day he left China, back in the year 756…

Turnul a fost zidit de un duce normand (Normandia e în Franța) care a năvălit în Anglia în 1066, l-a înfrânt în luptă pe Harold, regele din partea locului, și a pus mâna pe coroana Angliei. I se zicea William Cuceritorul (dacă tot cucerise Anglia) sau William I (că după el au mai urcat pe tron trei regi cu numele ăsta) sau William Bastardul (așa-i spuneau cei care nu prea-l aveau la inimă, cum ar fi toți ăia pe care-i cucerise).

Acum că era rege, nevastă-sa, regina Matilda, și-a zis că lor doi le-ar sta bine cu niște mantii de soi. Așa că i-a poruncit Celui ce se Ocupa de Veșminte să facă și el rost din Franța de niște mătase. Mătasea asta venea însă din China și era neînchipuit de scumpă, fiindcă trebuia adusă tocmai din celălalt capăt al lumii pe spinări de cai și cămile, pe Drumul Mătăsii până-n Italia, apoi trecută în Franța și pe urmă adusă cu corăbiile în Anglia. În zilele noastre, 8000 de kilometri, câți sunt între Beijing și Londra, se fac în zece ore cu avionul. Închipuiți-vă numai: pe-atunci totul se aducea în spinarea unor patrupede, iar drumul nu era în linie dreaptă sau așternut ca lumea în tot locul, necum vreo întindere asfaltată, cu marcaje albe și cu semafoare. Dimpotrivă, trecea prin stepă, țărână, mocirle și smârcuri, prin zăpadă și ger și nisipuri arzătoare, peste dealuri și peste râuri – și nici vorbă de GPS sau de hărți de la Google... Cât credeți că-ți lua să bați așa un drum? Cam vreo doi ani.

Așa, carevasăzică... de-acolo venea mătasea, din China. Iar Xiaolong, fârtatul ăsta al meu, tot din China venea. Ei, v-ați prins? (Haideți că vă vând un pont: dragonii chinezești își pot schimba statura: pot să se facă mari cât lumea întreagă, dar și mici cât un vierme de mătase.)

O să-l las însă pe Xiaolong să-ți povestească despre ziua în care a plecat din China, demult, în anul 756...

Chapter 2

"It was spring, and I was bored of my idle life at the Huaqing Palace near Xi'an city, where I used to bathe in the hot springs and talk to the Emperor of China and his beautiful wife. I was young and powerful, and I wanted to explore, so I said farewell and travelled down through the racing waters of the Yellow River to the Yellow Sea; the estuary is wide and deep, full of fish, the sky crowded with sea birds. So I had a fine salty breakfast, and afterwards I swam out into the great ocean to explore the world. For many years I travelled, swimming through azure tropical seas, snatching albatrosses from the air and sharks from the water. The oceans offer great bounty for a dragon hungry for seafood: I liked the thrill of hunting angry creatures like the barracuda and the orca with their flashing teeth – and some poisonous jellyfish were delightfully spicy with their toxic tang flooding my mouth.

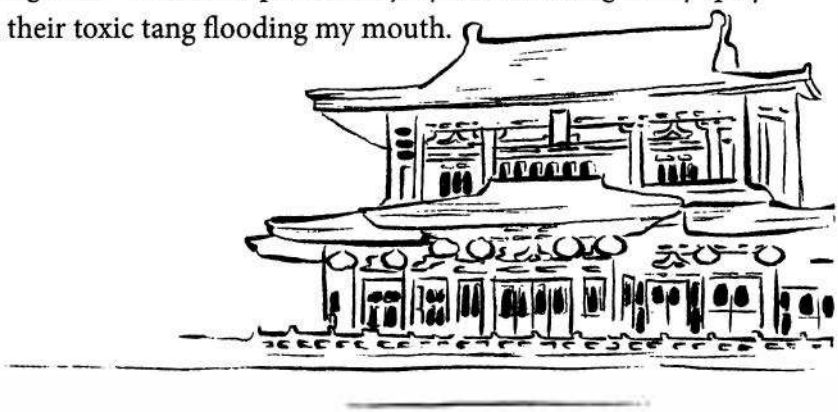

Capitolul 2

— Era primăvară și mă săturasem de-așa viață plictisitoare ce duceam la Palatul Huaqing din preajma orașului Xi'an, scăldându-mă în apele fierbinți ale izvoarelor de pe-acolo și flecărind cu împăratul Chinei și cu mândra lui soață. Eram și eu tânăr și-n puteri și-mi doream să descopăr lumea largă, așa că mi-am luat rămas-bun și am pornit pe apele repezi ale Fluviului Galben către Marea Galbenă; gura prin care se vărsa fluviul era largă și adâncă, peștii mișunau, iar cerul era plin de păsări de mare. Așa că m-am ales cu un mic dejun sărat, dar bogat, după care am trecut înot în apele marelui ocean ca să explorez. Și-am călătorit așa mai mulți ani la rând, înotând prin apele de azur ale mărilor tropicale, înhățând albatroși din văzduh și rechini din ape. Oceanul îi pune pe tavă o groază de prăzi unui dragon care umblă cu limba scoasă după tot ce se poate mânca din apele lui: mă dădeam în vânt după vânătoarea palpitantă a câte unei creaturi date naibii cum e baracuda sau orca cea cu dinți scânteietori, iar unele meduze otrăvitoare erau încântător de picante, umplându-mi gura cu veninul din tentaculele lor.

Hunting in the oceans and exploring lands on the sea edge gave me many skills I had never needed in the mountains of China. The most valuable talent I discovered was how to become invisible. I learned to control every scale, every feather, every claw and horn and tooth on my body so that they matched the colours around them. This demands great concentration, especially when moving fast, and only an imperial dragon has the strength of will to do it.

I found that although I felt different temperatures, I could live as easily in the deep chill of the Arctic Ocean as in the blazing heat of the African deserts; the world offers few threats to a young imperial dragon...

After some years, I grew bored and wanted to be entertained by humans once more, so I swam north, following the scent of man and his activities till I reached a harbour where the air was warm and the water cool.

When night fell I came up to the surface among hundreds of boats as small as my foot, and dozens of ships twice as long as I am. Even at night people were scurrying everywhere, shouting orders and chattering in groups. Cargoes waited on shore to be carried to every corner of the world: wooden crates and soft bundles that gave off scents of cedar and cinnamon, roses and cumin. Men sweated to load piles of stone and timber; sheep, goats, horses waited to be led aboard, crying and bleating in their fear, their scent making me hungry.

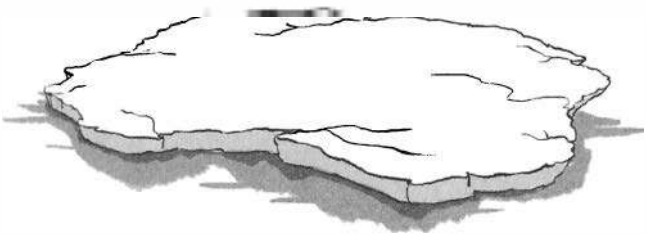

Tot vânând în adâncul oceanelor și cercetând ținuturile, am devenit priceput la tot felul de lucruri, dobândind talente de care n-avusesem niciodată nevoie prin munții Chinei. Cel mai de preț dar pe care mi l-am descoperit a fost putința de-a mă face nevăzut. Am învățat să stăpânesc fiece solz, pană, gheară, corn și colț de pe trup așa încât să ia culorile din jur. Chestia asta cere mare putere de concentrare, mai cu seamă când te miști repede și numai un dragon împărătesc are voința necesară pentru așa o ispravă.

Ei, și-am mai aflat că, oricât de rece sau de cald ar fi fost, puteam trăi la fel de bine în gerurile Oceanului Arctic ca și în vipiile deșerturilor africane; ce mai, pe lumea asta prea puține primejdii îi stau în cale unui dragon împărătesc...

După niște ani, mi s-a făcut lehamite și mi-am dorit să mă aflu din nou în preajma oamenilor, așa c-am pornit înot către nord, luându-mă după mirosul oamenilor și al îndeletnicirilor omenești până am dat de un port în care văzduhul se arăta călduț, iar apa – răcoroasă.

La căderea întunericului, am ieșit la suprafață printre sute de bărcuțe mici cât laba unui picior de-al meu și printre zeci de corăbii, astea însă de două ori mai lungi decât mine. Chiar dacă era noapte, oamenii forfoteau pretutindeni, zbierând felurite porunci sau sporovăind între ei. Mărfuri de tot soiul așteptau pe mal să fie purtate către toate colțurile lumii: lăzi din lemn și baloturi care împrăștiau miresme de cedru și scorțișoară, trandafiri și chimen. Oamenii nădușeau, încărcând mormane de pietre și de lemne; oi, capre și cai își așteptau rândul la încărcat, zbierând și behăind de frică, în vreme ce mirosurile lor îmi stârneau foamea.

One ship lay quietly, a strange foreign ship with a yellow-haired man on the foredeck, standing guard in the light of a swaying lantern. The scents wafting from its portholes reminded me irresistibly of home, and I decided to climb aboard for a look around. Making myself as small as a sea snake, I climbed the anchor chain, dropped to the deck and hurried across to an open hatch. I stuck my head into the opening and breathed in the Chinese perfumes and spices from the cargo.

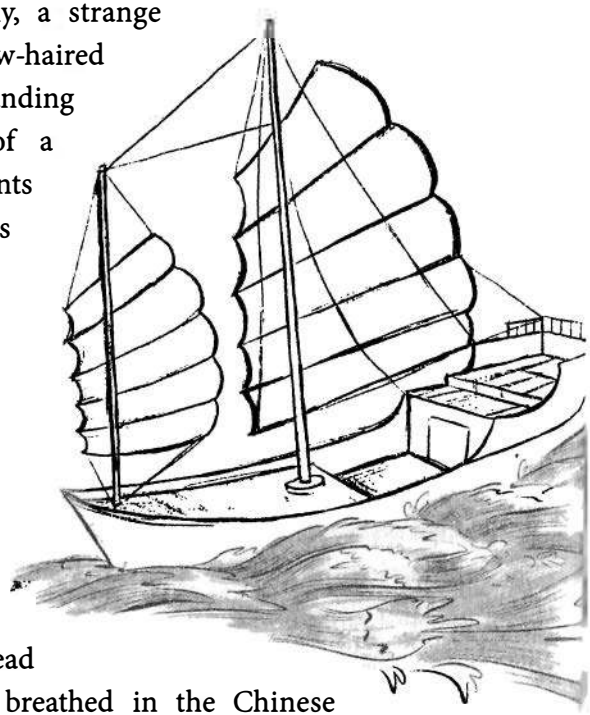

Suddenly there were thuds and crashes as men leapt on to the deck, shouting, laughing and cursing as they jumped about. Startled, I fell through the hatch on to something soft – a bale of red silk – and before I could change back to dragon size and scare them half to death, the hatch cover was banged shut and I was trapped in the pitch black hold.

I felt the ship sway as the sails were hoisted and it got under way. All I could do was listen to the creaking of ropes and *shoosh* of water, the crack of canvas and the hubbub of voices. I'd wait till we were out to sea, I thought, then make my escape. I shrank to the size of a worm and burrowed right inside the silk bale where I could sleep undisturbed.

O singură corabie ședea tihnită, una străină și ciudată, pe a cărei punte veghea un om blond, la lumina unui felinar ce se bălăbănea. Mirosurile care veneau dinspre hublouri mi-au adus aminte negreșit de cele de-acasă, așa că m-am hotărât să urc pe corabie ca să aflu despre ce putea fi vorba. Făcându-mă mic cât un șarpe-de-mare, m-am cățărat pe lanțul ancorei, mi-am dat drumul pe punte și m-am grăbit către o deschizătură. Mi-am vârât căpățâna prin trapă și-am tras cu nesaț pe nas miresmele de parfumuri și de mirodenii chinezești aflate pe corabie.

Deodată, cu trosnete și pocnete, oamenii au sărit pe punte, zbierând, hăhăind și suduind la tot pasul. De-așa sperietură, am căzut prin trapă, aterizând pe ceva moale – un balot de mătase roșiatică –, și, până să apuc eu să mă preschimb la loc în dragon și să-i sperii de moarte pe cei din jur, cineva a trântit chepengul deschizăturii, prinzându-mă în bezna cea neagră a calei.

De cum i-au fost întinse pânzele, am simțit corabia legănându-se și luând-o din loc. Tot ce îmi rămânea de făcut era să ascult scârțâitul frânghiilor și pleoscăitul apei, pârâitul pânzelor și vălmășagul de glasuri. Mi-am zis să aștept să ieșim în larg și abia apoi să ies la lumină. M-am făcut cât un vierme și mi-am croit un culcuș chiar în balotul de mătase, în care puteam să dorm nestingherit.

The next thing I knew I was being shaken about and then there was a blinding light and a shriek. I was flung into the air and landed with a smash on a hard, cold floor. I lay stunned for a while before I realised what had happened. The bale of silk had been unrolled and a human woman, thinking I was some common worm, had thrown me off.

But where was this? It was damp and cold; everything smelled unwashed, from the floor to the humans. I was no longer at sea; this was not a ship but a building, strange, not like any place I'd ever seen. The light was grey – where was the sun? I could smell water but it wasn't the ocean, and it wasn't clean. I was lost, and every instinct told me that this was not a place for a Chinese dragon.

I crept away to find a place I could hide and weep for home, for the Emperor and his wife, for the freedom of the deep oceans. I followed the scent of water, down and down through stone tunnels, till I found a deep well where water seeped up from the earth. I slid into the water and curled up at the bottom of the well, feeling the soft pulse of the cold, clean spring, and weeping salty tears until I slept."

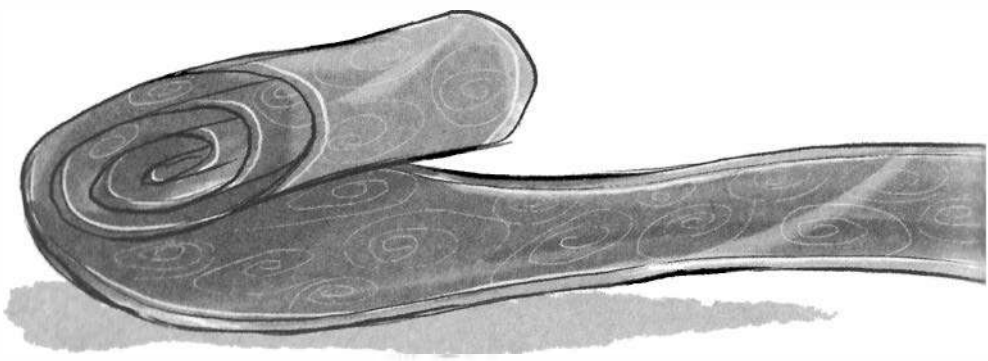

Până să mă dezmeticesc, am simțit o zgâlțâială, urmată de o năvală de lumină orbitoare și de un chiot. Am fost aruncat cât colo și m-am izbit de o podea tare și rece. Am zăcut acolo o vreme buimac până să pricep ce se petrecuse. Balotul de mătase fusese desfășurat și un om de parte femeiască, crezând că-s vreun vierme ca oricare altul, mă zvârlise de nu mă văzusem.

Dar unde eram? Locul era jilav și rece; totul mirosea a nespălat, începând cu podeaua și terminând cu oamenii. Nu mai eram pe mare, nu mă mai aflam pe o corabie, ci într-o clădire ciudată, cum nu-mi mai fusese dat să văd. Lumina era cenușie – unde era soarele? Simțeam eu miros de apă, dar nu era apă de ocean, după cum nici curată nu era. Mă rătăcisem și toate simțurile îmi spuneau că locul nu era câtuși de puțin potrivit pentru un dragon chinezesc.

Am plecat târâș să-mi caut o ascunzătoare în care să plâng după locul meu de baștină, după împărat și după soția lui, după libertatea adâncurilor. Am urmat mirosul de apă în jos, tot mai în jos, prin canale din piatră, până când am dat peste un puț adânc în care apa se aduna, ieșind din pământ. M-am lăsat să alunec în apă și m-am încolăcit pe fundul puțului, simțind zvâcnirea molcomă a izvorului rece și curat și vărsând lacrimi amare până am adormit.

Chapter 3

Hello, it's me again – George. So, there he was, our dragon Xiaolong, stuck a million miles from home without a friend in the world. Which is where we came in – us, the mice, my family. The very first creature to meet the visitor was my ancestor, George I. That's George the First – which is what he got called after he died because he was the very first Dragon Friend: the first of many.

I'll explain more about that later. My official name is George CCCLXXXVIII, or George the 388th if you don't know how to count in Roman numerals like I do.

Before I took over the job, there were 387 Georges before me, looking after Xiaolong. The thing is, you see, that he thinks there's only ever been one mouse. Don't forget – a mouse lives about 1,350 years to every one dragon year, so we come and go too fast for him to keep up. We gave up trying to explain after several generations, so we all pretend we're the original George. Anything for a quiet life.

Capitolul 3

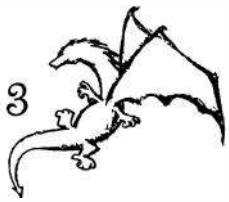

Bună, eu mi-s, din nou – George. Și-așa cu Xiaolong, dragonul nostru: se pomenise la un milion de kilometri depărtare de casă, fără niciun prieten pe lumea asta și fără vreo șansă de scăpare. Ei, dar aici ne-a venit nouă rândul – nouă, șoarecilor, familiei mele. Primul care a dat ochii cu vizitatorul acela a fost strămoșul meu, George I. Adică George Întâiul – cum i s-a zis după ce a dat colțul, fiindcă fusese cel dintâi Prieten al Dragonului: primul dintr-un lung șir.

O să-ți explic eu mai târziu care-i șpilul. Numele meu de protocol e George al CCCLXXXVIII-lea sau George al 388-lea, dacă nu bunghești număratul cu cifre romane, așa cum mi-s eu în stare.

Înainte s-ajung eu să văd de treaba asta, au mai fost 387 de George care l-au ocrotit pe Xiaolong. Numai că, vezi tu, el unul își închipuie c-alături de el a avut mereu unul și același șoarece. Bagă și tu la cap – un șoarece trăiește cam 1350 de ani în fiecare an de viață al unui dragon, așa că neamul nostru i se fâțâie prin viață mult prea repede ca să poată el să țină pasul. După câteva generații, ne-a pierit cheful să tot încercăm să-i explicăm, așa că am ajuns să ne dăm cu toții drept George ăla de la începutul începuturilor. De, ce nu facem și noi ca s-avem parte de o viață liniștită!

Let's go back to that historic day in 1086. What have we got: a Chinese dragon hiding in the depths of a well at the bottom of the tallest newest building in the most important city in the whole world. Well, it wasn't then, it was mostly mud and manure, but it soon was. What was that scrumptious word I chewed off page 387 of the dictionary?... pre-eminent, that's it. London became pre-eminent, and everyone who was anyone came here: kings, queens, emperors, czars, sultans, rajas, pashas, presidents, generals, admirals, nabobs, tycoons, VIPs, cardinals, bishops, prima-donnas, geniuses, gurus, record breakers, best-sellers – any kind of celebrity you can imagine.

Where was I? Oh, yes. When Xiaolong woke up, he was ravenously hungry. He climbed out of the well and stretched himself to quarter size, which is about three times as long as you are tall. He shook himself, flicked the water off his tail, and sniffed in a great snuff of air, searching for anything that smelled like food.

Dragon food isn't the same as human food or mouse food. You eat crisps and chocolate and broccoli; we mice eat everything you eat plus stuff you don't, like glue and paper and soap and cardboard, and caterpillars and fly larvae and almost anything crunchy or squishy. I'm starving now, just thinking about it...

Anyway – dragons. Xiaolong told you about his seafood dinners, and we've got lots of fish in the River Thames, and there's loads of seagulls round here. I hate seagulls – all mice hate seagulls – so I was chuffed to find that just like mice are snacks for seagulls, seagulls are snacks for dragons.

Să ne întoarcem însă la ziua aceea istorică din 1086. Carevasăzică așa: un dragon chinezesc se pitea într-un fund de puț, în măruntaiele celui mai semeț și mai nou lăcaș din ăl mai de seamă oraș din lumea-ntreagă. Ei, pe-atunci lucrurile nu stăteau chiar așa, că unde-ți aruncai ochii numai glod și gunoaie vedeai, dar avea să se facă în curând cel mai de seamă oraș. Cum era cuvântul ăla delicios de l-am ronțăit de pe pagina 387 din dicționarul ăla?... „Preeminent", asta era! Londra a ajuns preeminentă și toată lumea bună trecea pe-aici: regi, regine, împărați, țari, sultani, rajahi, pași, președinți, generali, amirali, nababi, magnați, VIP-uri, cardinali, episcopi, primadone, genii, guru, doborâtori de recorduri, autori de bestselleruri – orice soi mai faimos la care te-ai putea duce cu gândul.

Dar unde rămăsesem? Ah, da. Când s-a trezit și Xiaolong, avea o foame de lup. A ieșit din puț și și-a întins mădularele de s-a făcut pe sfert din cât se putea face, ceea ce-nseamnă că era lung cam de trei ori cât ești tu de înalt. S-a cutremurat din toate cele, și-a scuturat broboanele de apă de pe coadă și a tras aer adânc în piept, adulmecând orice ar fi adus a mâncare.

Mâncarea dragonilor nu-i deloc ca a oamenilor sau a șoarecilor. Uite, tu mănânci chipsuri, ciocolată și broccoli; noi, șoarecii, mâncăm tot ce mănânci și tu, dar și chestii la care tu unul ai strâmba din nas, cum ar fi clei, hârtie, săpun, carton, omizi, larve de muscă și aproape tot ce-i crocant sau moale. Numai când mă gândesc la așa ceva și mă taie o foame...

Cât despre dragoni... Xiaolong a apucat să-ți povestească despre mesele pe care le lua prin mări și oceane, iar în apele Tamisei noastre avem o mulțime de pești, ca să nu mai spun de ciurdele de pescăruși de pe-aici. Îmi stau în gât pescărușii ăștia – niciun șoarece nu poate să-i sufere –, așa că mare mi-a fost plăcerea să aflu că, după cum noi, șoarecii, suntem gustări pentru pescăruși, tot așa și pescărușii sunt gustări pentru dragoni.

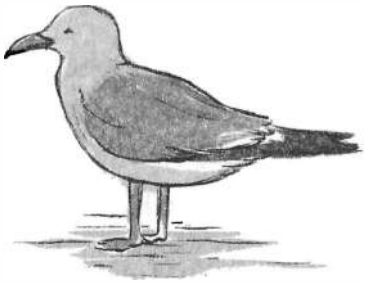

So anyway – Xiaolong was on the sniff for some dinner, and he followed his nose to a hole in the wall. He shoved his head through and saw it was a staircase that went up and round and up and round to a tiny patch of sky miles above him. And down that staircase wafted the smell of fresh seagull.

Xiaolong snorted an excited dragon snort, and there was a terrible squeak and some scrabbling and a small and furry thing fell on his nose. Xiaolong shook his head and something grey flew off. The grey something landed upside down in a puddle and lay still. Xiaolong prodded it with one claw and the grey something opened its eyes, turned itself over, saw the dragon, squeaked and tried to run off, but running is difficult when you're pinned down by a dragon's four claws.

'Eeeeeeek!' squeaked the something, which you've probably guessed was my brave ancestor, the First George. 'Eeeeeow!' he yelled. And then something amazing happened. George started to shout 'Shove off, you big bully!' but a claw tip caught his bottom and he said 'OW!!!' instead. And that sounded like: 'SH...OW!' Which did the trick. Xiaolong thought the creature had called his nickname and that was so magical to a lost and hungry dragon that he let go of George and said hello in Mandarin. Which sounded like: '*Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jing pei.*'

That means: 'Hello, sir. I am most honoured to meet you; boundless respect and admiration.'

Cum ziceam, Xiaolong tocmai căuta și el ceva cu care să se ospăteze și, luându-se după miros, a ajuns la o bortă din zid. Și-a vârât căpățâna pe-acolo și-a văzut o scară care ducea în sus, tot în sus, șerpuind și tot șerpuind, până la un petic de văzduh, cu mult deasupra lui. Și-n jos, de-a lungul scării, ajungea până la el mirosul de pescăruș proaspăt.

Xiaolong a scos un horcăit de dragon ros de pofte, dar deodată a auzit un chițăit cumplit, niște râcâituri și s-a pomenit pe nas c-un ghemotoc de blană. Dragonul și-a scuturat capul și ceva cenușiu a zburat cât colo, a aterizat cu cracii în sus într-o băltoacă și-a rămas nemișcat. Xiaolong l-a împuns cu o gheară, iar ghemotocul cenușiu a deschis ochii, s-a răsucit de-a stat și el ca lumea, a văzut dragonul, a chițăit și a dat s-o ia la sănătoasa, dar e greu să fugi când te țin la pământ patru gheare de dragon.

— Chiiiț! a făcut din nou ghemotocul, care sigur v-ați dat seama că nu era altul decât viteazul meu strămoș, cel dintâi George. Chiiiț! a zbierat el.

Dar atunci s-a petrecut ceva cu totul nemaipomenit. George s-a apucat să răcnească:

— Fă pași, auzi? Bestie ce ești!

Numai că un vârf de gheară l-a împuns în dos, iar lui, în loc de asta, i-a scăpat pe gură un „AU!!!". Care a sunat ca un soi de „Ș... AU!". Și asta a fost toată șmecheria. Xiaolong a crezut că vietatea l-a strigat pe numele lui cel scurt, iar așa ceva pur și simplu l-a fermecat pe un dragon ca el, rătăcit și lihnit de foame. Drept care i-a dat drumul lui George și l-a salutat în mandarină. Ceea ce a sunat așa:

— *Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jing pei.*

Lucru care înseamnă: „Bună ziua, domnul meu! Sunt nespus de onorat să vă întâlnesc. Cu respect și admirație fără margini!"

That might sound a bit posh for saying hello to a mouse, but Chinese dragons are very grand. More royal than kings, more imperial than emperors.

George was dead impressed and didn't scarper, which was pretty brave. 'Awwwight, mate?' said George, in a bit of a squeak because he was as brave as a lion but even a lion might be a bit nervous around a dragon as big as a Number 27 bus. 'Don't know what you said there, pal, but the same to you and welcome to London.'

Then a magical thing happened, because dragons are obviously magical. Xiaolong shut his eyes tight. There was a rumble and a whoosh from somewhere inside him, and he opened his eyes, which gleamed blue like sapphires; he took a deep breath… and in a mousy London squeak, said: 'Would you Adam & Eve it, me old China?'

George was so shocked he fell over backwards. 'H-how did you do that?' he said.

Xiaolong looked really smug and said: 'How can I explain. It's like an instant language school. I can access the linguistic centres in your cerebrum…'

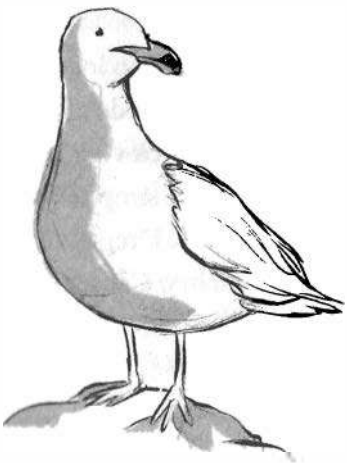

Era un mod cam prea înzorzonat de a da bineţe unui şoarece, dar dragonii chinezeşti sunt foarte maiestuoşi în purtări. Se poartă mai regeşte decât regii, mai împărăteşte decât împăraţii.

George rămăsese cu gura căscată şi n-a mai încercat să spele putina, ceea ce era o mare dovadă de curaj.

— Eşti zdravăn la cap, jupâne? i-a întors-o George, cu ceva chiţăieli, fiindcă o fi fost el curajos ca un leu, dar până şi unui leu i s-ar cam muia genunchii în preajma unui dragon mare cât un autobuz. Habar n-am ce-ai bălmăjit tu acolo, amice, dar la fel şi ţie şi bine-ai venit la Londra.

Deodată, s-a petrecut ceva magic, pentru că un lucru-i clar: dragonii ăştia sunt făpturi fermecate. Xiaolong şi-a închis ochii, strângându-şi cu putere pleoapele. Şi-a fost aşa, ca un tunet şi un şuierat venind de undeva din adâncul trupului său, pentru ca mai apoi să-şi deschidă iar ochii, care aveau lucirea albăstruie a safirelor, să tragă vârtos aer în piept şi... cu un chiţăit şoricesc de Londra, să spună:

— Să nu-ţi vină să iezi, arşice![1]

De-aşa surpriză, George căzu pe spate.

— Cu-cum ai făcut asta? a îngăimat el.

Xiaolong i-a răspuns plin de el:

— Cum să-ţi explic eu... E ca şi cum, din senin, ai învăţa un grai străin. Pot să pătrund în mintea ta şi să îţi accesez centrii vorbirii...

[1] Dragonul foloseşte din nou *rhyming slang*, rimele argotice specifice dialectului *Cockney*, în care *China plate* („farfurie de porţelan") înseamnă *mate* („amic", „tovarăş"), iar *Adam & Eve it* („s-o Adam şi Eva") înseamnă *believe it* („s-o crezi"). Ca să păstrăm procedeul, am optat în versiunea românească pentru „iezi" ca substitut al lui „crezi" şi „arşice" în loc de „amice" (n. red.).

'Er, hang on, mate. The what centres in my where?'

'The parts of your brain where you think about what you say,' said Xiaolong.

'Oh, right.'

Anyway, George realised a dragon who'd travelled all the way to London might be after some dinner.

'You hungry, your Dragonness?'

Xiaolong's tail lashed, his sapphire eyes flashed, and there was a rumble from somewhere down his belly.

George swallowed down his instinct to run very fast from this huge toothy dragon, but he said in a quavery voice, 'What's your name, Sir?'

The dragon bowed and said: 'I am Ao Qin Xuanyu, yellow dragon lord of the Chinese Empire. But my friends call me Xiaolong.'

The mouse puffed himself up and replied: 'And I am Lord George Mouse of the Royal Palace, London Town.' Then he giggled, because us mice aren't that important, and added: 'But you can call me George, or anything you like, really.'

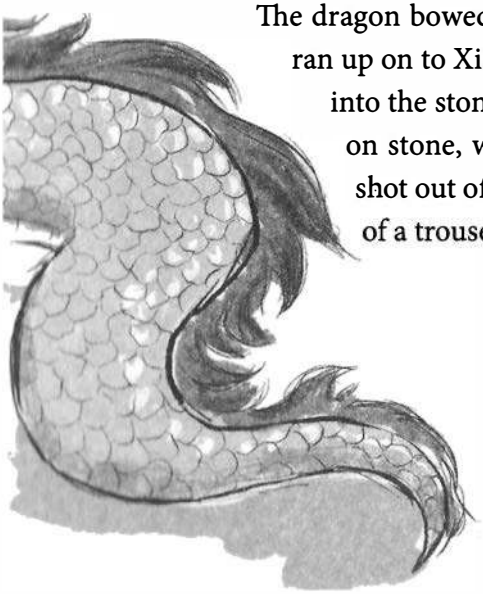

The dragon bowed again, and George bowed, then he ran up on to Xiaolong's head; the dragon clambered into the stone spiral and with a scraping of claws on stone, whisked up the stairs. Pop! his head shot out of the door to the roof like a ferret out of a trouserleg.

— Hei, stai așa, fârtate. Cum ai zis, care centri și de pe unde?

— Părțile creierului în care te gândești ce să spui, l-a lămurit Xiaolong.

— Fie cum zici tu...

Oricum, George s-a prins că un dragon care bătuse atâta drum până la Londra s-ar putea să caute ceva de-ale gurii:

— Vă e foame, Urieșimea Voastră?

Xiaolong a plesnit din coadă, ochii de safir i-au scăpărat pe dată și, de undeva din adâncul burdihanului său, s-au auzit niște ghiorțăieli.

George de-abia și-a stăpânit pornirea de a fugi neîntârziat din preajma namilei colțoase de dragon și a zis cu glas tremurat:

— Cum vă numiți, domnul meu?

Dragonul a făcut o plecăciune și a spus:

— Sunt Ao Qin Xuanyu, nobil dragon galben al Împărăției Chineze. Dar prietenii îmi zic Xiaolong.

Umflându-se în pene, șoarecele a răspuns:

— Iar eu mi-s nobilul George Șoarecele de la Palatul Regal, din orașul Londrei.

George a încheiat cu un chicotit – că doar noi, șoarecii, nu suntem așa de importanți – și a adăugat:

— Dar poți să-mi zici George sau cum vrei tu, de fapt.

Dragonul a făcut o nouă plecăciune. George a făcut și el una, după care a zbughit-o drept în creștetul lui Xiaolong. Dragonul s-a cocoțat pe răsuceala aia de scară și, zgrepțănând cu ghearele pe piatră, fu într-o clipită în capul scărilor. Și poc! i-a ieșit capul pe ușa din tavan cum țâșnește dihorul pe cracul pantalonului.[1]

[1] Aluzie la un joc popular printre minerii din Anglia, în care participanții își băgau un dihor pe cracii pantalonilor, iar câștigător era cel care izbutea să țină animalul în pantaloni cel mai mult timp (n. red.).

It was still daylight, so George advised Xiaolong to grow small, even though they were up on the roof. 'You never know who's looking.'

So Xiaolong squeezed down to the size of a sausage dog and stole three eggs from a seagull's nest. He'd have to wait till dark to grow big enough to bag a bird. Seagulls are bigger than sausage dogs and vicious feathery mouse-murdering thugs.

Era încă lumină, așa că George l-a sfătuit pe Xiaolong să se facă mic, chiar dacă se aflau pe acoperiș.

— N-ai de unde să știi cine se uită încoace.

Așa că Xiaolong s-a pipernicit din nou, de-a ajuns cât un câine șoricar și a șterpelit trei ouă dintr-un cuib de pescăruș. Ca să înhațe o pasăre întreagă, trebuia să aștepte lăsarea întunericului – numai atunci s-ar fi putut face suficient de mare. Pescărușii sunt mai mari decât câinii șoricari și niște înrăiți ucigași înaripați de șoareci.

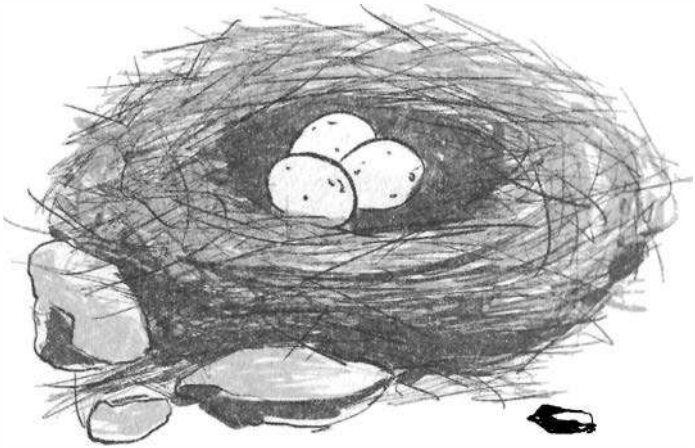

Chapter 4

Xiaolong got used to life in the Tower, with George to keep him out of trouble and away from human eyes. The Tower was the greatest fortress in England, and the king's royal palace, so there were lots of people about all the time. Xiaolong was forever changing size and going invisible to avoid being noticed, but even a tiny Chinese dragon is a startling sight.

He was gorgeous. Xiaolong is a yellow dragon, which he says is the bestest colour to be. Actually he is more gold than yellow, specially when the sun makes his scales gleam.

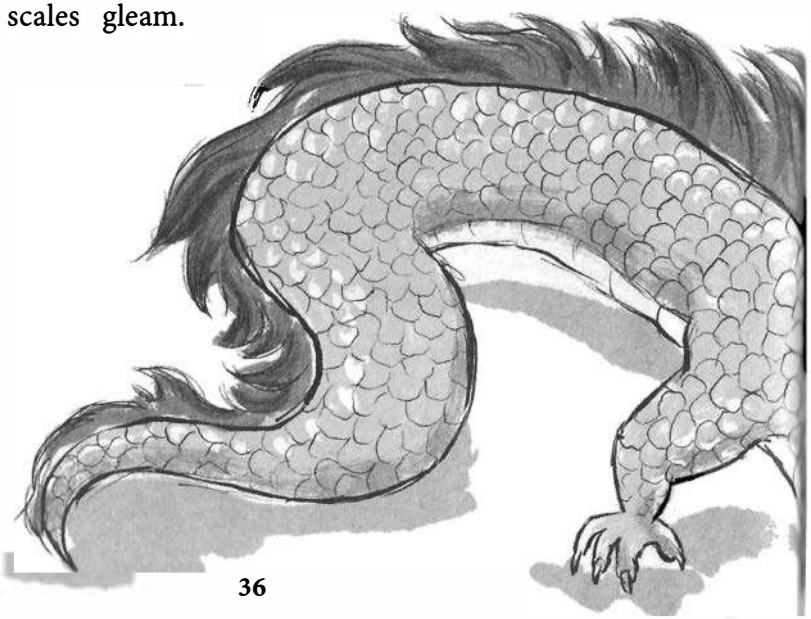

Capitolul 4

Xiaolong s-a obișnuit să trăiască în Turn și să-l aibă alături pe George, care să-l ferească de necazuri și să-l țină departe de ochii oamenilor. Turnul era cea mai vajnică cetățuie din toată Anglia și mai era și palatul regelui, așa că tot timpul se perindau pe-acolo o sumedenie de oameni. Xiaolong își tot schimba statura și se tot făcea nevăzut ca să nu sară în ochi, dar până și un dragon chinezesc mititel e o priveliște care te lasă mască.

Era o minunăție, nu altceva. Xiaolong este un dragon galben, iar lui i se pare că asta e cea mai bună culoare pe care-o poți avea. De fapt, este mai degrabă auriu decât galben, mai cu seamă când soarele îi face să-i sclipească solzii.

There's a big bump on top of his head which helps him fly because he's got no wings, and he's got a huge white pearl under his chin, which flickers with pale pink flames. He's got a great big blue mane like a lion, but clean and shiny. He's got long trailing whiskers that are azure blue like a summer sky, the same colour as the crest down his back, the feathery bits at the tip of his tail, and his sixteen claws. You wouldn't lose him in a crowd. Another thing about Chinese dragons is that they smell fabulous. Depending on how they feel, or maybe what they're thinking, they can smell of jasmine or roses, lotus flowers or cherry blossom. If they ever send off a scent of ginger, watch out – there's trouble ahead.

Xiaolong was up on the roof one evening about a week after he arrived, with George I; Xiaolong was munching on a seagull, and George had an apple core. The dragon scent of the moment was camellia flowers, one of George's favourites. Xiaolong loved the roof, especially at night when he could stretch out full size and watch the little houses with people doing stuff just by the light of their fires, watch the ships sway at anchor in the river, and all the little boats nudging each other as the tide pushed them about. London was quite quiet at night, in the year 1086. No planes overhead, no traffic, no sirens. Apart from drunken men bellowing and furious women yelling, kids shrieking, running feet pounding, dogs howling, cats yowling, doors banging and church bells clanging, it was completely silent.

Xiaolong was muttering something in Mandarin. George stopped eating and stared at him. 'What?' he said.

Are ditamai țuguiul în creștetul capului, chestie care-l ajută la zburat, fiindcă n-are aripi, iar sub bărbie are o perlă mare și albă, care pâlpâie în ape de un trandafiriu stins. Are o coamă uriașă, ca de leu, numai că albastră, curată și lucioasă. Poartă niște mustăți care-i și atârnă de lungi ce sunt, azurii precum un cer de vară, de culoarea penelor care i se întind de-a lungul spinării, a ciufurilor din vârful cozii și a celor șaisprezece gheare. Ce mai, nu l-ai pierde într-o mulțime. Și mai e o chestie cu dragonii chinezești, și anume că miros de-a dreptul îmbătător. După cum se simt sau poate după ce gânduri îi frământă, miros a iasomie sau a trandafiri, a flori de lotus sau de cireș. Păzea însă dacă împrăștie în jur o mireasmă de ghimbir – asta înseamnă că e o primejdie la orizont.

La vreo săptămână după ce ajunsese în Turn, într-o seară, Xiaolong era pe acoperiș alături de George I; Xiaolong molfăia un pescăruș, iar George se înfrupta dintr-un cotor de măr. Mireasma pe care o împrăștia dragonul era de flori de camelie, una dintre preferatele lui George. Lui Xiaolong îi plăcea să stea pe acoperiș, mai ales noaptea, când putea să-și ia statura întreagă și să se zgâiască la căsuțele pipernicite în care oamenii se îndeletniceau cu felurite treburi doar la lumina focului, să se uite cum se leagănă pe apă corăbiile ancorate sau cum se înghiontesc între ele multele bărcuțe, îmboldite de maree. În 1086, la vreme de noapte, Londra era chiar un oraș liniștit. Nu tu avioane vâjâindu-ți pe deasupra capului, nu tu trafic, nu tu sirene. Dacă nu puneai la socoteală zbieretele de beți, țipetele furioase de femei, chiotele de copii, tropotele de pași, urletele câinilor, mieunatul pisicilor, ușile trântite și zăngănitul clopotelor de biserică, chiar că era un oraș pe deplin liniștit.

Xiaolong bodogănea ceva în dialectul mandarin. George s-a oprit din rontăit și a făcut ochii mari la el.

— Ce? a zis.

'A dragon which swims in shallow water will be attacked by shrimps,' Xiaolong translated. George was still lost. 'What are you going on about?'

Xiaolong gave him a funny look but said nothing. Chinese dragons are not only very old but very mystical, and not always helpful. But after a while he said: 'I met a man today when you were off mousing about.'

George choked on his apple. 'You did what?'

'Hush, little protector. I changed into human form and learned this man's language so I could talk to him.'

'You never said you could do that!'

'You never asked,' squeaked Xiaolong, smugly.

'Well, flabber my ghast! Which man was this, anyway? Did you squeak at him?'

Xiaolong swallowed the seagull's tail, licked his golden lips with a blue tongue, and belched. 'No. I used an appropriate voice and style of speech, little rodent. This man said he is Le Roi Guillaume. But he doesn't smell like a Roi.'

'A what?'

'A king. This man smells unwashed, and he is uncivilised. An Emperor of China would be ashamed to present himself thus, like a bear.'

'Who are you talking about?' George shook his head. 'What bear?'

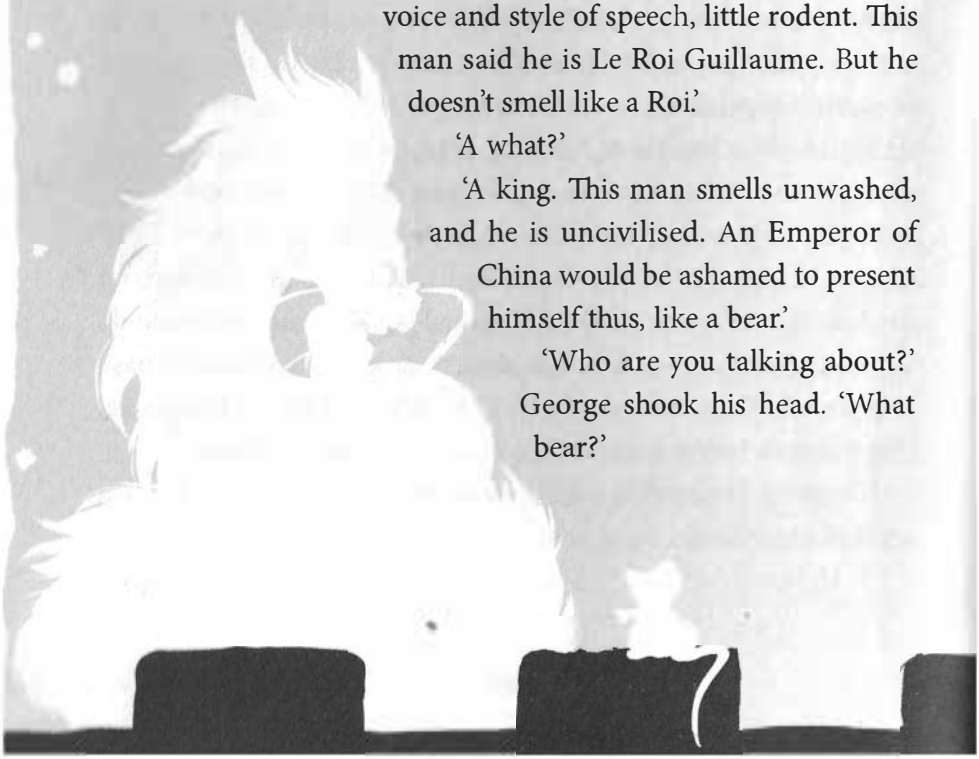

— Un dragon care înoată în ape puțin adânci va fi atacat de creveți, i-a tălmăcit Xiaolong.

Numai că George tot nu s-a dumirit.

— Ce tot îndrugi?

Xiaolong i-a aruncat o privire ciudată, dar n-a scos o vorbă. Dragonii chinezești nu sunt numai străvechi, ci și plini de taine și nu întotdeauna gata să-ți dea o mână de ajutor. După o vreme însă, a spus:

— Azi, când tu erai plecat să șoricești încoace și-ncolo, m-am întâlnit cu un bărbat.

Lui George i-a rămas bucata de măr în gât.

— Ce zici c-ai făcut?

— Stai liniștit, micul meu păzitor. M-am preschimbat în om și i-am deprins limba, ca să mă pot înțelege cu el.

— Bine, dar n-ai spus niciodată că poți să faci așa ceva!

— Nici tu n-ai întrebat, a chițăit Xiaolong, umflându-se în pene.

— Ei, hai că asta le-ntrece pe toate! Dar despre cine e vorba? Ai chițăit la el?

Xiaolong a înghițit coada pescărușului, și-a lins buzele aurii cu limba lui albastră și a râgâit.

— Nu. Mi-am potrivit după el glasul și felul de-a vorbi, rozător mic. Bărbatul mi-a zis că era *roi* Guillaume. Nu mirosea însă deloc a *roi*.

— A ce?

— Ei, adică a rege. Bărbatul ăsta miroase a nespălat și mai e și necioplit. Un împărat de-al Chinei ar intra-n pământ de rușine să se-arate în lume în halul ăsta, ca un urs.

— Despre cine tot vorbești? a întrebat George, scuturând din cap. Ce urs?

Xiaolong shook his head and sighed. 'The native people call him King William. They call him other words, too...' The dragon smiled to himself, but didn't explain.

'Oh. Bill the Bastard. Yeah. The Norman. He's not very popular round here.'

My distant ancestor wasn't wrong there. William I, his son William II, and the Richards, Henrys and Edwards who had a go at being kings after them, were usually disliked by their taxpaying citizens, if not hated so much the taxpayers revolted and tried to chop their kings into small pieces. The kings thought all their citizens were revolting, but it was usually their royal courtiers who were the scary ones, because they were rich and sneaky, and all the time they were pretending to be the king's best mate, they were thinking that they'd look good in the king's fancy gold crown.

But it wasn't kings and queens who'd cause problems for Xiaolong. You'd think a dragon's a rare thing to find in London? You don't know about the British dragons who weren't going to like the idea of some smarty-pants foreigner muscling in on their manor. And they were going to make sure the gold and blue immigrant was sent packing, back to his inscrutable oriental empire. They'd give us 1,000 years of trouble... but I'm getting ahead of myself.

For now, Xiaolong and George were content, well-fed and peaceful. The two friends made their way back down from roof to basement, and while Xiaolong squeezed himself down into his cosy well, George went off to see his mouse family.

Xiaolong a dat și el din cap și a oftat.

— Lumea de pe-aici îi zice regele William. Bine, îi mai zic și-n alte feluri... a adăugat dragonul, zâmbind așa, numai pentru el, fără să dea însă alte explicații.

— Ah. Bill Bastardul. Mda. Normandul. Pe-aici nu prea-l are lumea la inimă.

În privința asta, îndepărtatul meu strămoș nu greșea. William I, fiu-său, William al II-lea, precum și Richarzii, Henrii și Edwarzii care s-au nevoit și ei să fie regi în urma lor nu prea au fost iubiți de supușii lor, plătitori de dări, dacă nu cumva au fost chiar într-atât de urâți, încât supușii plătitori de dări s-au răsculat și au încercat să-i taie pe regii ăștia în bucățele. Regii își închipuiau că toți supușii lor erau așa de porniți, dar, de obicei, cei mai de temut erau propriii lor curteni, fiindcă erau înstăriți și vicleni și, chiar în timp ce se prefăceau că sunt cei mai buni prieteni ai regelui, visau de fapt la cât de bine le-ar ședea lor cu mândrețea de coroană regală de aur pe cap.

Numai că nu regii și reginele aveau să-i dea de furcă lui Xiaolong. Crezi că un dragon la Londra e vreo floare rară? Se vede că habar n-ai de dragonii de baștină, pe care nu avea să-i încânte deloc gândul că un străin înfumurat a intrat cu forța pe moșia lor. Și erau gata să-și dea toată silința ca imigrantul acela auriu și azuriu să fie izgonit înapoi în misteriosul lui imperiu oriental. Aveau să ne facă probleme timp de o mie de ani... dar prea am luat-o înainte.

Deocamdată, Xiaolong și George erau mulțumiți, cu burțile puse la cale și liniștiți. Cei doi prieteni au făcut cale-ntoarsă în pivniță și, pe când Xiaolong s-a strecurat în puțul lui cel primitor, George s-a dus să vadă de familia lui șoricească.

They'd never meet again. While Xiaolong was sleeping, George met a cat in the kitchens, and came off worse. If that's what you'd call being eaten after half an hour of torture. Us mice don't have it easy, you know.

When Xiaolong woke, he saw a row of little mousy faces looking down at him from the top of the rock. The biggest, seeing the dragon wake and uncurl himself from the pool, cleared his throat and stepped forward. 'Hello, Mr Xiaolong, your Excellency,' he said in a shaky voice.

Xiaolong said: '*Nin hao*, George. Are you in good health?'

The mouse looked very nervous. 'Er, I'm not George, your Celestialness. He was my Dad but he was killed a year ago. I'm Albert and I'm your protector now.'

The dragon frowned. 'Don't be silly, George. I've only been asleep for a short while. Stop playing the fool. Is this your family? Very good. Come, it's time for dinner.'

And that was it. Albert, George's eldest son, became George II and began the tradition that passed from father mouse to son mouse all the way down to me, George CCCLXXXVIII. Dragon lore was passed down the 388 generations of my family so each young George and his brothers and sisters learned all about Xiaolong and his adventures, ready for the time they had to take over as Dragon Friend, that most honourable of roles.

Anyway, Xiaolong and a string of Georges were pretty happy in the Tower, staying out of human sight – unless Xiaolong wanted to chat to people he liked the look of,

Cei doi nu aveau să se mai vadă niciodată. În vreme ce Xiaolong dormea, George a dat peste o pisică prin bucătării și totul a ieșit prost de tot pentru el. Asta dacă așa s-ar numi să fii mâncat după o jumătate de oră de chinuri. Știți, noi, șoarecii, n-avem deloc viață ușoară.

Când s-a trezit, Xiaolong a dat cu ochii de un șir întreg de șoricei ținându-l cu fețișoarele lor de pe buza de piatră a puțului. Văzând că dragonul s-a deșteptat și se descolăcește, ieșind din apă, cel mai răsărit dintre ei și-a dres glasul și a făcut un pas înainte.

— Bună, domnule Xiaolong, Excelența Voastră, a zis el cu glas tremurat.

— *Nin hao*, George, i-a răspuns Xiaolong. Ce, nu te simți bine?

Șoarecele părea foarte emoționat.

— Ăăă, nu mi-s deloc George, Cerească Voastră Înălțime. George era tătâne-meu, dar a fost omorât acum un an. Eu mi-s Albert și-acum eu vă am în grijă.

Dragon s-a încruntat.

— Lasă prostiile, George. Că doar n-am închis ochii decât o clipă. Nu te mai prosti. Asta-i familia ta? Prea bine. Hai, e vremea cinei.

Și cu asta, basta. Albert, feciorul cel mai mare al lui George, a devenit George al II-lea și așa s-a împământenit obiceiul, trecut din tată-șoarece în fiu-șoarece, până la mine, George al CCCLXXXVIII-lea. Cunoștințele despre dragon au fost transmise în familia mea de-a lungul a 388 de generații, așa că fiecare tânăr George, dimpreună cu frații și surorile lui, a învățat tot ce era de știut despre Xiaolong și peripețiile lui, pentru a se pregăti pentru momentul în care urma să preia atât de măgulitorul rol de Prieten al Dragonului.

Cum ziceam, Xiaolong și șirul acela de George trăiau fericiți în Turn, ferindu-se de privirile oamenilor – mai puțin când Xiaolong avea chef să stea la taclale cu oameni a căror înfățișare îl mulțumea.

when he turned into a human with a shock of blue hair, golden skin, very blue almond-shaped eyes and rather strange clothes. But exotic people came to the Tower all the time to see the English king or queen, so a foreign looking stranger didn't get a second look. If he got caught out by a human before he could change shape, Xiaolong's talents for invisibility and resizing saved him from being discovered. Usually. Once he was spotted by a young Spanish princess, and once by a mad old German duke, but their screams and wild babbling about dragons was put down to being foreign and not quite right in the head, and Xiaolong got away with it.

Now and then, over the years, my ancestors asked Xiaolong why he stayed out of sight and never left the Tower. Wouldn't it be great for London to know they had such a fabulous resident?

'No, my little friend,' squeaked the dragon. 'The humans here are crude and uneducated, except for the very few. They have no idea of the world outside their ordinary lives and my visible presence would only terrify them. And when humans are frightened, they become very aggressive. If I am to stay here I must remain hidden from all but the most sophisticated, like you, my little protector.'

George II didn't know what to say to that, so he just grinned, reached up with one paw and punched the dragon's little toe. 'Oh, you...'

So humans didn't have a clue, but the British dragons knew, and they watched, and plotted.

Atunci se prefăcea într-un om cu o claie de păr albastru, cu piele aurie și ochi migdalați, de un albastru adânc, înveșmântat în niște straie cam neobișnuite. Dar în Turn mereu veneau oameni ciudați să se întâlnească cu regele sau cu regina Angliei, așa că un străin cu un aer exotic nu făcea să se întoarcă după el prea multe capete. Iar dacă dădea peste el vreunul înainte să fi apucat să se preschimbe în om, darul lui Xiaolong de-a se face nevăzut sau de-a se pipernici îl ajuta să rămână nedescoperit. Mă rog, de obicei. Odată tot a fost el dibuit de o junǎ prințesă spaniolă, iar altă dată de un duce german bătrân și smintit, dar răcnetele și bâiguielile lor aiurite despre dragoni au fost puse pe seama faptului că nu erau decât niște străini nu tocmai zdraveni la cap. Așa că Xiaolong a scăpat cu fața curată.

Când și când, de-a lungul anilor, strămoșii mei l-au întrebau pe Xiaolong de ce se ferea să fie văzut și de ce nu părăsea Turnul niciodată. N-ar fi fost grozav să știe toată Londra de ce locuitor extraordinar avea parte?

— Nu, micuțul meu prieten, a chițăit dragonul. Oamenii de-aici sunt plini de cruzime și de mitocănie, cu prea puține excepții. N-au habar de ce se petrece în afara vieții lor obișnuite, iar vederea mea nu ar face decât să-i înspăimânte. Iar dacă le intră frica-n sân, se fac foarte violenți. Dacă e să rămân aici, trebuie să mă ascund de toți cei pe care nu îi duce mintea ca pe tine, micul meu păzitor.

George al II-lea n-a știut ce să răspundă la asta, așa că s-a mărginit să zâmbească, să întindă o lăbuță și să-l împungă pe dragon în degetul cel mic.

— Ei, lasă și tu acum...

Așa că oamenii nu au știut nimica-nimicuța, dar dragonii băștinași știau, stăteau la pândă și unelteau.

Chapter 5

It was almost a year after Xiaolong arrived in London when he discovered he had enemies. Making himself a secret meant that humans weren't a problem, and as he was a dragon, no birds or animals had been stupid enough to pick a fight with him. Some of the ravens could be quite cheeky, but they were just having a laugh.

So one cold, rainy night, Xiaolong and George II were on the roof, the dragon wallowing in the rain with George sheltering under his foot; Xiaolong was telling his friend about the beautiful Yang Guifei, the Chinese Emperor's wife who'd been his favourite human. 'Yu – she invited me to call her by her childhood name, which means jade, you know…'

George nodded. He'd heard this story many times.

'Yu loved lychee fruits most of all. Lychee is my favourite fruit, too, and Yu persuaded the Emperor to order the fastest couriers to bring baskets of lychees all the way from southern China to the Huaq…'

There was a loud whooshing noise behind them, and a thump. George peered through Xiaolong's claws, and squeaked in terror. Xiaolong bent his long neck to see what had scared his friend.

Capitolul 5

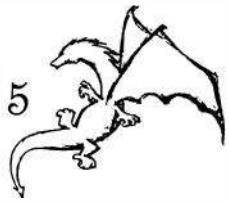

Xiaolong era la Londra de aproape un an când a aflat şi el că avea duşmani. Cum se dăduse la fund, oamenii nu puneau nicio problemă şi, cum era un dragon, nu se găsea pasăre sau alt animal care să arate atâta lipsă de judecată, încât să i se pună împotrivă. Câţiva corbi se mai dedau la obrăznicii, dar numai aşa, în joacă.

Într-o noapte rece şi ploioasă, Xiaolong şi George al II-lea se aflau pe acoperiş, dragonul lăsându-se bătut de ploaie, iar George adăpostindu-se sub o labă de-a lui; Xiaolong îi povestea prietenului său despre frumoasa Yang Guifei, soţia împăratului Chinei şi, dintre oameni, preferata lui.

— Yu, cum îi spuneam, căci m-a poftit s-o chem pe numele ei din copilărie, ceea ce, trebuie să ştii, înseamnă „jad"

George a dat din cap. De câte ori nu auzise povestea asta!

— Yu se dădea în vânt după fructele de litchi. Unde mai pui că fructul de litchi e şi preferatul meu, iar Yu l-a înduplecat pe împărat să le poruncească celor mai iuţi cărăuşi s-aducă la Palatul Huaqing coşuri cu litchi tocmai din îndepărtatul sud al Chi...

Dar tocmai atunci s-a auzit un zgomot ca un şuierat venind din spatele lor, însoţit de un bocănit. George s-a zgâit printre ghearele lui Xiaolong şi, înspăimântat, s-a pus pe chiţăit. Xiaolong şi-a sucit gâtul cel lung ca să vadă ce anume îi speriase prietenul.

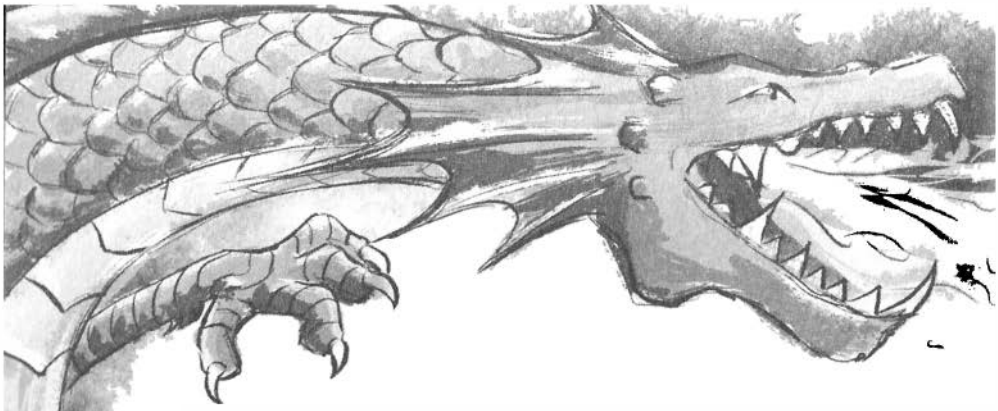

A dragon. A heavy, silvery white, angry-looking dragon stood on the parapet, leathery wings still outstretched, smoke curling from his nostrils and from between his long, dirty teeth.

Before Xiaolong could speak, another two white dragons landed on the edge of the roof, then six more, until they surrounded the two friends on three sides. Nine identical dragons, their breath stinking and the claws of their back legs digging into the stone, snarling and growling, smoke and sparks spitting from their massive jaws.

Xiaolong stood up, politely shrinking to the size of the white dragons, which were only the height of three humans. Calmly, he bowed, and was about to speak when two more dragons thumped down on the parapet – a smallish scarlet dragon with a gold stripe from throat to belly, and a huge creature, gleaming black from tongue to tail, orange flames flickering between his teeth and a ragged scar on one meaty shoulder. George could tell that all these dragons had the power to stay unseen, like Xiaolong. Different technique, but same effect. Otherwise there would be major panic from humans every time a dragon was out and about.

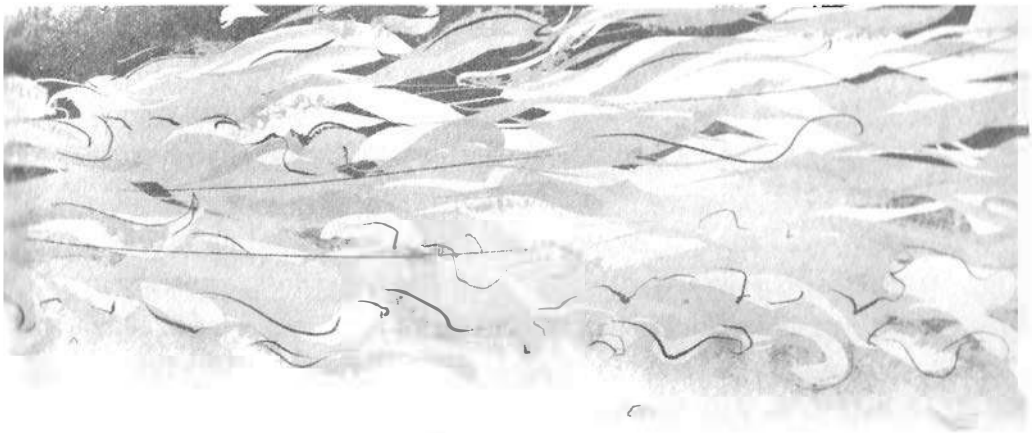

Era un dragon. O huidumă de dragon alb-argintiu, cu un aer fioros, stătea pe parapet, cu aripile pieloase încă răsfirate, cu rotocoale de fum răzbindu-i pe nări și printre colții lungi și jegoși.

Înainte ca Xiaolong să poată rosti vreo vorbă, au mai aterizat doi dragoni albi pe marginea acoperișului, urmați de alți șase, până când au ajuns să-i împresoare pe cei doi prieteni din trei părți. Nouă dragoni identici, cu răsuflări puturoase și cu ghearele de la picioarele din spate înfipte în piatră, mârâind și hârâind și scuipând fum și scântei dintre fălcile lor uriașe.

Xiaolong s-a ridicat, strângându-și politicos statura la cea a dragonilor albi, care erau doar cât trei oameni puși unul peste altul. Potolit, le-a făcut o plecăciune, dar, când să le vorbească, au mai coborât doi dragoni cu zgomot pe parapet – unul mai mititel și stacojiu, cu o vână aurie dinspre gâtlej către burdihan, și o arătare cât toate zilele, smolit-lucioasă din vârful limbii până în cel al cozii, cu flăcări gălbui jucându-i printre colți și o cicatrice urâtă pe unul dintre umerii cărnoși. Se vede treaba că toți dragonii ăștia aveau puterea de a rămâne nevăzuți, ca Xiaolong. Altă tehnică, același rezultat. Altfel, de fiecare dată când s-ar fi fâțâit și ei, chiar c-ar fi stârnit printre oameni o sperietură soră cu moartea.

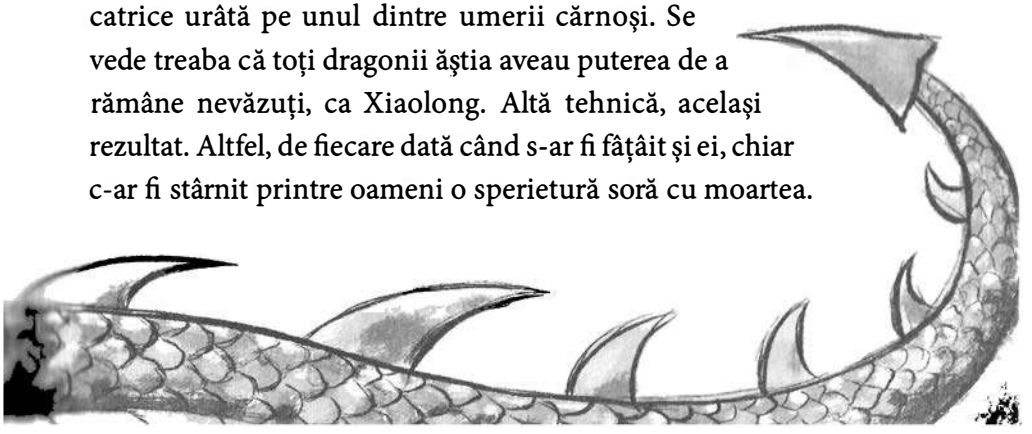

Xiaolong bowed again. '*Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jing pei*,' he greeted them with imperial courtesy. 'I am Ao Qin Xuanyu of…'

With a flap of his leathery wings, the black dragon jumped down and trod heavily across the roof to face Xiaolong nose to nose. 'Shut up, you slinky chinky snaky worm. I heard you were called Sholling or some stupid foreign name. Anyway, I don't care. You don't belong here, and we want you out. Out of London, out of Britain and back to where you come from. We don't like foreigners here. Got enough as it is.'

As he spoke, in a voice like gravel being poured over metal that made George's whole body shudder, the black dragon poked Xiaolong's golden chest with a long claw tip. One poke for each word. 'Understand? You… go… home.'

Xiaolong didn't move a muscle except to fluff out his magnificent blue mane. 'I wish to know your name, sir.'

The black dragon looked round at his companions and laughed, fire belching lazily from his open mouth. 'Sir? Ha, ha! He knows I'm the boss.' He turned back to Xiaolong. 'Well, my foreign friend, I am Brannoc, dragon lord of Cornwall. This,' he gestured to the scarlet and gold dragon at his side, 'is Caderyn, dragon king of Wales.' He strutted round the roof, introducing dragons as he went.

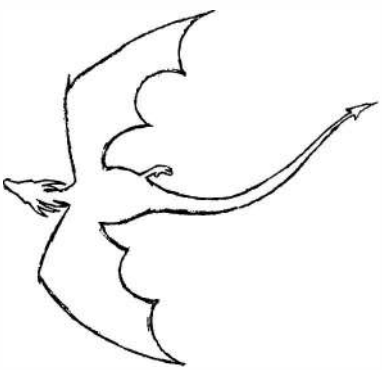

Xiaolong a mai făcut o plecăciune.

— *Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jing pei*, i-a salutat el, urmând toate uzanțele unei curți împărătești. Eu sunt Ao Qin Xuanyu...

Cu un fâlfâit de-al aripilor lui pieloase, dragonul cel smolit a sărit de pe parapet și a înaintat cu pași apăsați pe acoperiș pentru a ajunge față în față cu Xiaolong.

— Ține-ți gura, chinezoi de vierme șerpesc și prefăcut! Am auzit că-ți zice Șoling sau cam pe-acolo, o prostie de nume de pe-afară. Oricum, mă doare-n cot. Locul tău nu-i aici și vrem să te cari. Și din Londra, și din Insula Britanică. Și să te-ntorci de unde-ai venit. Nouă nu ne plac străinii pe-acilea. Și-așa avem destui.

Pe când zicea acestea, cu un glas parcă de pietriș aruncat peste fier, care îl făcea pe George să se cutremure din tot trupul, dragonul cel smolit îl împungea pe Xiaolong în pieptul auriu cu vârful unei gheare lunguiețe. Câte o împunsătură pentru fiecare vorbă.

— Ai priceput? Tu... te cari... acasă.

Xiaolong nici măcar nu s-a clintit, doar minunăția lui de coamă albastră a fâlfâit.

— Aș vrea să știu care vă e numele, domnule.

Dragonul cel smolit și-a făcut ochii roată asupra tovarășilor săi și a râs, râgâind molcom flăcări leneșe pe botul căscat.

— „Domnule"? Ha, ha! Uite-l că s-a prins care-i șeful.

După care s-a întors către Xiaolong.

— Ei bine, prietenul meu de pe alte meleaguri, eu mi-s Brannoc, dragon lord de Cornwall. Ăstălalt, a continuat el, arătând spre dragonul de alături, stacojiu-auriu, e Caderyn, rege în Țara Galilor.

Brannoc s-a plimbat țanțoș pe acoperiș, prezentându-i pe rând pe ceilalți dragoni.

'Here we have the Nine Guardians of London: Fraener, Ator, Scur, Heolstor, Grindan, Hrypa, Brant, Brecc, and Slegc.' Brannoc turned back to Xiaolong, and bowed dramatically. 'At your service, your lordship.'

The white dragons snorted with laughter, dirty flames flickering. As George watched, eyes wide with terror, he noticed that although the nine white dragons looked identical, he could see differences. The one called Grindan had half an ear ripped off; Fraener had emerald eyes and gold-tipped teeth; the one called Brick or Brack or Brock had spots and stripes like an albino tabby cat. All of them had battle scars. They all had long red arrow-head tongues and red flashes under their giant bat-like wings. They were no more than four metres tall but built like warhorses, stocky, powerful, with muscles on their muscles. Standing on their hind legs, they held their forefeet in fists, ready to attack. When they spoke, George felt all the hair stand up all over his body. All nine spoke in one voice, like a chorus. 'There is no home for foreign dragons here. This is Britain, ancient land of mysteries…'

Xiaolong, quivering with rage, interrupted them, his voice soft and quiet. 'Think of me as just another mystery in your mystic land, you foolish dragons. The Emperor of China was writing poetry when the Britons were grunting in the mud.' He lifted his chin and looked down his nose at the insulting Brannoc and his gang. 'I have no intention of leaving.'

— Iată-i acilea pe cei Nouă Păzitori ai Londrei: Fraener, Ator, Scur, Heolstor, Grindan, Hrypa, Brant, Brecc și Slegc.

Brannoc s-a întors către Xiaolong, făcând o plecăciune în derâdere.

— La porunca dumitale, Înălțimea Ta.

Dragonii cei albi au râs horcăind, făcând să le pâlpâie flăcările spurcate în gâtlejuri. În timp ce George se holba cu ochii căscați de groază, a băgat de seamă că între cei nouă dragoni albi erau totuși ceva deosebiri, chiar dacă păreau identici. Cel pe care-l chema Grindan avea o jumătate de ureche lipsă; Fraener avea ochi de smarald și colți auriți; Brick, Brack, Brock sau cum îi zicea avea pete și dungi ca o pisică tigrată, dar albinoasă. Și toți erau plini de cicatrice căpătate în luptă. Aveau limbi lungi, roșii și ascuțite ca vârfurile de săgeți și sclipiri roșietice sub aripile uriașe, ca de lilieci. Erau înalți de numai patru metri, dar vânjoși ca niște cai de luptă, îndesați, puternici, cu mușchi peste mușchi. Stând pe labele de dinapoi, și le țineau pe cele de dinainte încleștate în pumni, gata de luptă. Când au dat să spună ceva, George a simțit că i se face părul măciucă, pentru că toți nouă au grăit într-un singur glas, ca un cor:

— Aici nu-i loc pentru dragoni străini. Asta-i Britania, străvechi tărâm al tainelor...

Tremurând de furie, Xiaolong le-a curmat vorba, cu glas catifelat și stăpânit:

— Luați-mă doar ca pe o altă taină de-a tărâmului vostru, dragoni smintiți ce sunteți. Împăratul Chinei scria stihuri la vremea la care britonii grohăiau, tăvălindu-se în noroi.

Și-a săltat bărbia și i-a privit sfidător pe Brannoc și pe ceilalți din ceata lui.

— Nici nu mă gândesc să plec.

The nine whites snarled. Caderyn remained still, but Brannoc stood up on his powerful back legs and smashed one heavy wing into Xiaolong's side. Xiaolong staggered and nearly fell. But as he recovered, he grew to his proper size, four times as big as the aggressive British. He breathed deep, about to bellow his deepest warning, but Brannoc and all nine of the English whites sprang at him, jets of fire scorching his scales, brutal claws digging into his limbs, wings battering him until Xiaolong was pushed backwards to the edge of the Tower's roof.

George couldn't keep his grip on Xiaolong's feathers and tumbled beneath the trampling dragon feet, as Xiaolong, overwhelmed by the British war dragons, was forced to the edge of the roof, and fell…

Brannoc, Caderyn and the nine London guardians flapped and skidded to stop themselves plunging down after Xiaolong, then peered over the edge of the roof to see the golden body lying smashed on the stones below. But there was no body. No dead dragon. The Chinese enemy had vanished.

Brannoc was quick to claim victory. 'Of course he's dead. We all saw it.'

The others weren't so sure. Muttering darkly, the nine whites looked around, searching for any sign of the golden foreigner. 'How do we know he's dead? Maybe he's just hiding…' Hrypa was the first to speak.

Cei nouă dragoni albi au prins să mârâie. Caderyn a rămas liniștit, dar Brannoc s-a săltat pe picioarele lui vânjoase din spate și l-a pocnit strașnic cu o aripă pe Xiaolong într-o rână. Xiaolong s-a clătinat și a fost cât pe ce să cadă. S-a îndreptat de trup și și-a recăpătat statura lui obișnuită, aceea de patru ori mai mare decât cea a bătăioșilor dragoni britanici. A tras adânc aer în piept, gata să-și strige cea mai grea amenințare, dar Brannoc și toți cei nouă dragoni englezi albi s-au năpustit asupra lui, șuvoaie de flăcări pârlindu-i solzii, gheare fioroase implântându-i-se în mădulare și lovituri de aripi abătându-se asupra lui, până când Xiaolong a ajuns să fie împins la marginea acoperișului.

George n-a mai fost în stare să se țină aninat de penele lui Xiaolong, căzând sub labele zdupăinde ale dragonilor, în vreme ce Xiaolong, copleșit de războinicii dragoni britanici, a fost împins către marginea acoperișului și a căzut…

Brannoc, Caderyn și cei Nouă Păzitori ai Londrei au bătut din aripi și au zgâriat piatra cu ghearele ca să nu alunece după Xiaolong, după care s-au uitat peste marginea acoperișului cu ochi scrutători, doar-doar or zări trupul aurit făcut zob pe pietrele de jos. Dar nici vorbă de așa ceva. Nici urmă de dragon mort. Vrăjmașul chinez dispăruse.

Brannoc s-a și grăbit să-și anunțe izbânda.

— Firește că-i mort. Doar am văzut cu toții.

Ceilalți nu erau atât de siguri. Bodogănind furioși, cei nouă dragoni albi și-au rotit privirile, căutând orice urmă de străin auriu.

— De unde știm că-i mort? Poate că se-ascunde… a îndrăznit Hrypa să vorbească cel dintâi.

Caderyn stepped forward, his scarlet scales flashing. In a voice like wet velvet he said: 'Don't you know? These Chinese dragons melt away when they die. I saw it. I saw his body come apart and float away. He is dead, my friends. We are rid of him.'

Brannoc gave the Welsh dragon a dark look, then nodded, and leapt into the air, his black wings spreading, soaring into the rain. 'We won, boys. Forget him. Let's go!' Hooting and cheering, the nine English whites launched themselves up in Brannoc's wake, and Caderyn followed in silence.

Chinese imperial dragons are not easy to kill. As Xiaolong toppled from the roof, he felt his domed forehead glow and tingle, and he was flying. As his body lifted on the air, Xiaolong shrank and shrank until he was no bigger than a gleaming silkworm, drifting on the air currents until he landed feather soft on the soggy grass. He rushed to the shelter of the stone wall and began to make his way round to the door where he could sneak back into the Tower. He had to make sure George was all right – he'd felt the mouse fall – but staying caterpillar-sized to avoid being seen, it would take him a long time to get back up to the roof.

George had crashed to the ground and been trampled under the black foot of Brannoc. His family, who'd been watching in terror, rushed to carry him away. He was just alive, but he died that night. So when Xiaolong came looking for his friend, he found George – not George II but his son, George III. Xiaolong had no idea of the way we managed things, and was hugely relieved to find that his mouse friend was unhurt.

Caderyn a păşit înaintea tuturor, scânteind din solzii lui stacojii. Cu glas de catifea înmuiată, a spus:

— Ce, nu ştiai? Odată ce pier, dragonii ăştia chinezeşti pur şi simplu se topesc. Am văzut cu ochii mei. I-am văzut trupul fărâmându-i-se şi-apoi mistuindu-se. E mort, prieteni. Am scăpat de el.

Brannoc i-a aruncat dragonului galez o privire întunecată, după care a încuviinţat cu o mişcare din cap şi, întinzându-şi aripile smolite, s-a săltat în văzduh, avântându-se în ploaie.

— Am izbândit, flăcăi! Uitaţi de el şi hai să mergem!

Hăulind şi veselindu-se, cei nouă dragoni albi englezi au pornit în zbor pe urmele lui Brannoc. Tăcut, Caderyn se luă după ei.

Dar nu e aşa de uşor să le vii de hac dragonilor chinezeşti împărăteşti. Când Xiaolong a căzut de pe acoperiş, şi-a simţit aprinzându-se şi zbârnâind ţuguiul din creştetul capului şi deodată s-a pomenit zburând. Iar dacă trupul îi fu săltat în văzduh, Xiaolong se făcu tot mai mic, până ajunse cam cât un vierme de mătase scăpărător şi se lăsă purtat de palele de vânt până când ateriză uşor ca un fulg pe iarba udă. S-a repezit să se pună la adăpost la poalele zidului de piatră şi a pornit să-şi caute drumul către poarta pe care s-ar fi putut strecura înapoi în Turn. Trebuia să se încredinţeze că George nu păţise nimic – căci simţise că şoarecele căzuse –, dar, cum trebuia să rămână mic cât o omidă, ca să nu fie văzut, avea să îi ia mult timp să ajungă din nou pe acoperiş.

George se prăbuşise la pământ şi fusese strivit de laba smolită a lui Brannoc. Familia lui, care urmărise totul cu groază, s-a repezit să-l ia de acolo. De-abia mai respira. S-a prăpădit în aceeaşi noapte. Aşa că atunci când Xiaolong s-a arătat, căutându-şi prietenul, a dat el de George, dar nu de George al II-lea, ci de fiul acestuia, George al III-lea. Xiaolong habar n-avea cum făceam de ne descurcam şi a fost foarte uşurat să afle că prietenul său şoarece nu fusese vătămat.

That is how it's been for my family, for over nine hundred years. It's an honour, sometimes exciting, sometimes fun, but always dangerous, and usually fatal. But not many creatures on this earth can say they are the protectors of an imperial dragon, let alone common-as-muck mice like us. But as my big yellow mate has said often enough for me to know it by heart, *ma que sui xiao, wu zang ju quan*. The sparrow is small, but complete in every essential.

Așa stau lucrurile în familia mea de mai bine de nouă sute de ani. E o onoare, uneori e chiar palpitant, alteori distractiv, dar întotdeauna primejdios și, de obicei, se termină prost. Însă nu multe dintre viețuitoarele pământului se pot lăuda c-ar fi păzitorii unui dragon împărătesc, necum niște prăpădiți de șoareci ca noi. Dar e o vorbă pe care marele meu prieten gălbui mi-a spus-o de-atâtea ori, încât am învățat-o pe de rost: *ma que sui xiao, wu zang ju quan*. Adică: oricât ar fi de mică, o vrabie are în trupul ei tot ce-i trebuie ca să trăiască.

Chapter 6

The white dragons weren't as stupid as they looked. They were back the next day, not believing black Brannoc's boast that Xiaolong was dead.

He and the new George were having a midnight stroll along the strand at low tide, the dirty old river lapping at the dragon's feet, George perched on Xiaolong's scaly eyebrow. The dragon was now very good at his shimmering disguise, taking on the colour of the ever-changing background as he ambled. No-one noticed.

As they reached the old Roman wall, the air was shattered by a flurry of wingbeats and the ground shook as the whole gang of pale dragons landed on the damp shore all around Xiaolong. They surrounded him, pushing and shoving at him, snarling and snorting with short bursts of flame. Xiaolong stood still and pushed back against the whites. They took a step back and stood in a tight circle, some with their feet in the water, and glared at him.

George got that icy feeling down his spine when they all spoke at once.

Capitolul 6

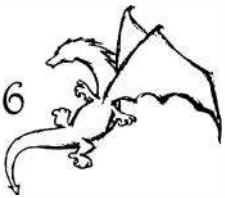

Dragonii cei albi nu erau chiar așa de nerozi cum s-ar fi zis. A doua zi au și fost înapoi, nedându-i crezare smolitului Brannoc, care se fălise că Xiaolong ar fi fost răpus.

Xiaolong și noul George se plimbau în miez de noapte pe malul Tamisei la vremea refluxului, lăturile bătrânului râu plescăind la picioarele dragonului. George stătea cocoțat pe o sprânceană solzoasă de-a lui Xiaolong. De-acum, dragonul se pricepea de minune să-și preschimbe înfățișarea strălucitoare, luând culoarea peisajului pe care-l străbătea. Așa că nimănui nu-i sărea în ochi.

Când au ajuns la vechiul zid roman, o puzderie de bătăi de aripi au străpuns văzduhul, iar pământul s-a cutremurat de îndată ce toată ceata de dragoni spălăciți a coborât din zbor pe malul mocirlos, de jur-împrejurul lui Xiaolong. L-au împresurat, împingându-l și îmbrâncindu-l, mârâind și horcăind și pufnind flăcări. Xiaolong a rămas potolit, ținându-le piept dragonilor albi. Ei au făcut un pas înapoi, rămânând totuși într-un cerc strâns, unii dintre ei cu labele în apă, și l-au țintuit din priviri.

Când se porniră cei nouă să glăsuiască laolaltă, George a simțit cum îl trec toate răcorile.

'We are the Nine Guardians,' they chanted. 'We are the white dragon lords of London and we don't want any nasty yellow foreigners on our manor.' They spoke as one dragon, their voices different but in complete harmony with each other.

Xiaolong tilted his head pointedly. 'Where are your masters, little white worms?' he hissed. 'Are you allowed out on your own?'

Not needing wings to fly, Xiaolong lifted off his feet and curled up into the black sky, glints of gold flashing in the starlight – but the nine leapt after him, silvery wings beating to lift the heavy bodies into the sky, jets of fire lancing from their mouths in Xiaolong's direction. Then the enormous black Brannoc and his scarlet shadow Caderyn were there too, joining in the chase.

Eleven fire-breathing silver dragons dived and twisted after the writhing golden one who slipped through the air, slithering sideways to avoid the jets of flame spat in his direction. George wriggled deeper into Xiaolong's blue mane, his paws gripping the silky feathers so tight his bones ached.

Xiaolong looped through his own tail, exulting in his skill, and swooped low over the sleeping town. The British came out of the mist and shot after him, spitting fire. In their rage, the dragons forgot where they were, and only thought about killing the hated foreigner. And jets of super-heated fire falling on wooden houses had only one effect: London was burning. The night was ripped apart with screams and shrieks as Londoners tried to escape the flames and save their few possessions.

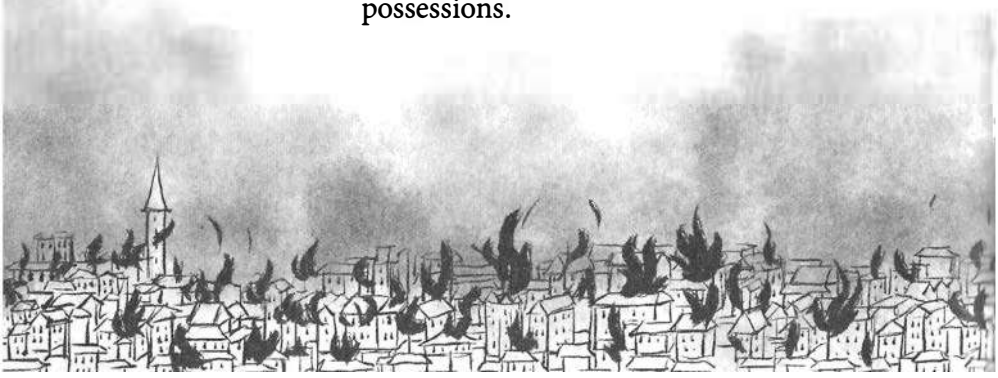

— Suntem cei Nouă Păzitori, au îngânat ei. Suntem Dragonii Lorzi ai Londrei şi nu vrem pe moşia noastră obrăznicături gălbejite de pe alte meleaguri.

Vorbeau ca un singur dragon, cu glasuri deosebite, dar în potrivire deplină unul cu altul.

Xiaolong şi-a săltat cu ostentaţie bărbia.

— Unde vă sunt mai-marii, viermişorii mei albi? a şuierat el. V-au dat voie să ieşiţi aşa, de capul vostru?

Cum nu avea nevoie de aripi ca să zboare, Xiaolong a sărit în văzduh, răsucindu-se pe cerul întunecat şi răspândind licăriri aurii la lumina stelelor. Cei nouă au ţâşnit însă după el, ridicându-şi trupurile groaie în bătăi de aripi argintii şi scuipând şuvoaie de flăcări în urma lui Xiaolong. Curând, li se alăturară şi huiduma smolită de Brannoc şi umbra lui stacojie, Caderyn.

Unsprezece dragoni argintii, scuipând cu toţii foc şi pară, s-au avântat şi s-au sucit în ceruri pe urmele celui auriu, care se frământa şi aluneca în înalturi, abătându-se într-o parte sau alta ca să se ferească din calea şuvoaielor de flăcări scuipate înspre el. George s-a afundat şi mai bine în coama albastră a lui Xiaolong, strângând cu lăbuţele atât de zdravăn penele mătăsoase, încât îl dureau oscioarele.

Xiaolong s-a strecurat prin rotocolul alcătuit cu propria-i coadă, bucurându-se peste poate de-aşa dibăcie, şi s-a năpustit în jos, înspre oraşul adormit. Dragonii britanici au răsărit dintre neguri, ţâşnind în urma lui şi scuipând foc. În furia care-i stăpânea, dragonii au uitat unde se aflau. Nu se gândeau decât la moartea străinului atât de duşmănit. Iar şuvoaiele de foc amarnic care cădeau pe casele de lemn nu au avut decât o singură urmare: Londra a ajuns toată în flăcări. Noaptea a fost sfâşiată de ţipete şi urlete pe când londonezii încercau să scape din calea flăcărilor şi să-şi pună la adăpost bruma de avut.

The battle raged for hours, dragon fire falling from the sky to set the streets ablaze. George was screaming in Xiaolong's ear. 'London's burning! London's burning!' Xiaolong could see the problem as another flame burst scorched past his toes and hit a haycart like a bomb. Xiaolong dived towards the river and sucked up a bellyful of dirty water, then turned back to the blazing town and spat a great spray over the inferno. There was a seething hiss as water turned to steam and London was enveloped in mist and smoke.

'Time to go home, George...' yelled Xiaolong, turning towards the Tower, pursued by the English brothers. Xiaolong swooped down to the roof and George jumped for safety. He cowered beneath the parapet as the pale outlines of the nine brothers flashed low over his head... and then there was a horrible silence.

The night ticked by as George counted his heartbeats, waiting for Xiaolong to come home. It was almost sunrise when a grey pigeon, her wings shot through with shimmers of mauve and green, dropped onto the roof, folding her wings and cooed with relief. A tiny gold and blue caterpillar dropped from her back; as his feet touched the roof, he grew in a flash to the size of a viper and joined George under the parapet.

'Thank you, Vespasia,' he called to the pigeon, who dipped her head in his direction. 'Any time, Xiaolong,' she called as she took off, wings clapping, and swerved towards the river.

'What happened?' asked George, frantic to know.

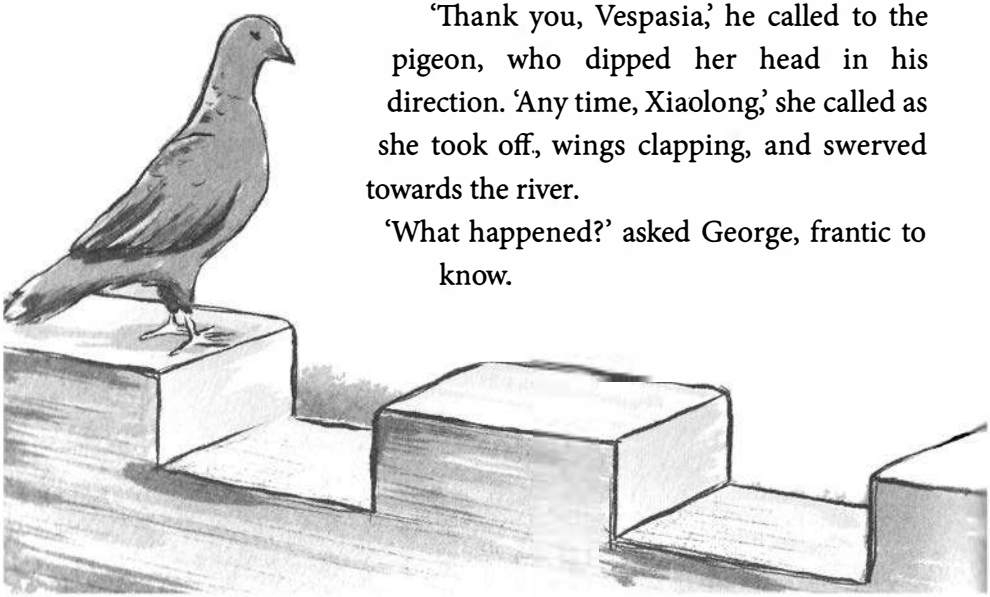

Lupta încrâncenată a durat ore întregi, flăcările dragonilor prăvălindu-se din ceruri și aprinzând străzile. George s-a apucat să strige la urechea lui Xiaolong:

— A luat foc Londra! A luat foc Londra!

Xiaolong a văzut cum stau lucrurile chiar când o nouă izbucnire de flăcări, pârlindu-i degetele, a nimerit ca o bombă într-o căruță de fân. Xiaolong s-a aruncat din zbor înspre râu, și-a umplut burdihanul cu apă murdară și pe urmă s-a întors deasupra orașului și a deșertat o ploaie torențială asupra acelui iad. S-a auzit un șuierat ca la datul în clocot pe când apa se prefăcea în abur, iar Londra a fost cuprinsă de ceață și fum.

— E timpul să ne-ntoarcem acasă, George... a răcnit Xiaolong, îndreptându-se către Turn, cu fârtații englezi pe urmele lui.

Xiaolong s-a lăsat pe acoperiș, iar George a sărit să se pună la adăpost. A apucat să se ghemuiască îndărătul parapetului taman când siluetele abia întrezărite ale celor nouă fârtați îi șuierară pe deasupra capului... apoi s-a așternut o liniște cumplită.

George și-a petrecut noaptea ținându-și socoteala bătăilor de inimă și așteptându-l pe Xiaolong să se întoarcă acasă. Abia spre zori, un porumbel sur, cu aripi vârstate în violet și verde, se lăsă pe acoperiș, strângându-și aripile și gângurind a ușurare. O omidă plăpândă, vopsită în auriu și albastru s-a desprins din spinarea porumbelului; atinse cu piciorușele acoperișul și crescu pe dată cât o năpârcă, alăturându-i-se lui George la adăpostul parapetului.

— Îți mulțumesc, Vespasia, i-a strigat năpârca porumbelului, care și-a plecat capul înspre ea.

— Și-altă dată, Xiaolong, i-a răspuns porumbelul, luându-și zborul și îndreptându-se spre râu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat George, arzând de curiozitate.

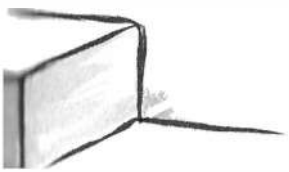

'Hush, my furry friend,' said Xiaolong in his familiar mousy squeak. 'All is well, for now.'

'But…'

'I'm hungry. We will go to the kitchens. I must stop eating birds: they are intelligent, thoughtful creatures and are inclined to be friendly. I have never conversed with a pigeon before. Vespasia is quite a philosopher and has a wide network of contacts. The ravens are also blessed with cerebral talent despite frittering their potential on low comedy and practical jokes.'

George was hopping on his back legs with frustration. 'What about the dragons?' he yelled.

'Ssshhh…' hissed Xiaolong. 'Keep quiet. They are listening.' He picked up the mouse in one clawed foot and placed George on top of his head. 'We will go, we will eat, we will talk.'

Eating sounded good to George. One thing at a time.

— Șșș, prietenul meu îmblănit, i-a spus Xiaolong cu glasul său obișnuit, de șoarece chițăitor. Până una-alta, totu-i în regulă.

— Bine, dar...

— Mi-e foame. Să ne ducem la bucătării. Trebuie să mă las de mâncat păsări: sunt niște vietăți grijulii, inteligente și prietenoase din fire. N-am mai stat de vorbă cu niciun porumbel până acum. Vespasia e un filosof în toată puterea cuvântului și cunoaște o droaie de lume. Nici corbii nu-s lipsiți de virtuți intelectuale, măcar că-și risipesc bunătate de talent cu bufonerii de neam prost și glume nesărate.

Nemulțumit, George țopăia pe lăbuțele din spate.

— Dar cu dragonii cum a rămas? a izbucnit el.

— Șșș... a șuierat Xiaolong. Fă liniște, că ăștia trag cu urechea.

L-a cules pe George în căușul unei labe pentru a și-l așeza mai apoi pe creștetul capului.

— Acum plecăm de-aici, mergem și mâncăm, iar de vorbit, o să vorbim pe urmă.

Lui George îi surâdea chestia cu mâncatul. Ce mai, fiecare treabă la rândul ei.

'Good medicine tastes bitter,' said Xiaolong, as he stretched out on a sunny windowsill. George III was feeling smug since the dragon had eaten one of the kitchen cats for breakfast, and every mouse knows that the only good cat is a dead cat. George had eaten a walnut, the end of a carrot and the corner of a parchment document, and his stomach was bulging. 'Whose medicine?' he asked.

The dragon belched and picked a ginger whisker out of his teeth. 'The white dragons. I beat them, and they didn't like it. It is better for them to recognise superiority, but I fear they will resist the truth.'

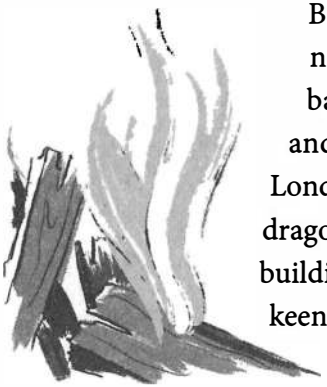

He was right, my imperial mate. The British dragons didn't like it, and for the next six hundred years they kept coming back for more. Whenever black Brannoc and his gang attacked Xiaolong, it was London that suffered. Sometimes the British dragons would set fire to London's wooden buildings, sometimes Xiaolong would get a bit keen when he put the fires out, and drown the fragile town or blow it down.

Capitolul 7

— Doctoria bună e amară, a zis Xiaolong, tolănit pe un prichici de fereastră în bătaia soarelui.

George al III-lea era tare mulțumit că dragonul se înfruptase la masa de dimineață cu una dintre pisicile de la bucătărie – doar știe toată șoricimea că nu-i pisică mai bună decât aia care nu mai e. George mâncase o nucă, capătul unui morcov și un colț din pergamentul unui document, iar acum puteai bate darabana pe burta lui.

— Doctoria cui? a întrebat el.

Dragonul a râgâit și și-a scos dintre colți un fir de mustață roșcată.

— Ziceam de dragonii ăia albi. I-am bătut și nu le-a căzut deloc bine. Bine ar fi să recunoască odată că sunt mai presus de ei, dar mă tem că n-o să se-mpace cu adevărul.

Avea dreptate fârtatul meu împărătesc. Dragonilor britanici nu le-a picat bine, așa că, șase sute de ani de-atunci încolo, s-au tot întors și au tot mâncat bătaie. Și, de fiecare dată când smolitul de Brannoc și ceata lui năvăleau asupra lui Xiaolong, tot Londra era cea care trăgea ponoasele. Uneori, dragonii băștinași dădeau foc clădirilor din lemn ale orașului; alteori, Xiaolong, din prea marea lui dorință de a stinge pârjolul, pur și simplu îneca amărâtul de oraș sau îl făcea una cu pământul.

They did it again in 1135, burning half the town, and in 1212 when the fire they started killed more than 3,000 humans, but it was in the autumn of 1666 that they made their worst attack.

For 300 years, London's biggest problem had been the Black Death, or what the boffins called bubonic plague, which hit the whole of Europe and wiped out about half the humans in its first visit, and lots more every time it came back. Not nice. Really, really horrible, a disgusting, smelly, painful way to die with no cure and not even a paracetamol or a sticking-plaster. The best painkiller was a hammer on the head. That would stop the agony permanently, but nothing else helped.

By 1666 London was a huge city, with nearly half a million humans living there, all squished together in tall wooden houses on filthy narrow streets so the Black Death bugs had a real party of it, leaping from rat to rat, then rat to human, then human to human until about a quarter of all the people in the city had snuffed it.

It was late summer, hot as Hades and everything stank much, much worse than the normal London stink. (Humans are much dirtier than any animal, and make everything around them filthy, too; even these days, with shower gel and antibacterial wipes and washing machines. Look at the mess you've made of Planet Earth. And you call pigs and rats dirty!)

Xiaolong had started wandering the streets of the city in his human form, but he'd borrowed a brown robe from a monk to disguise himself a bit.

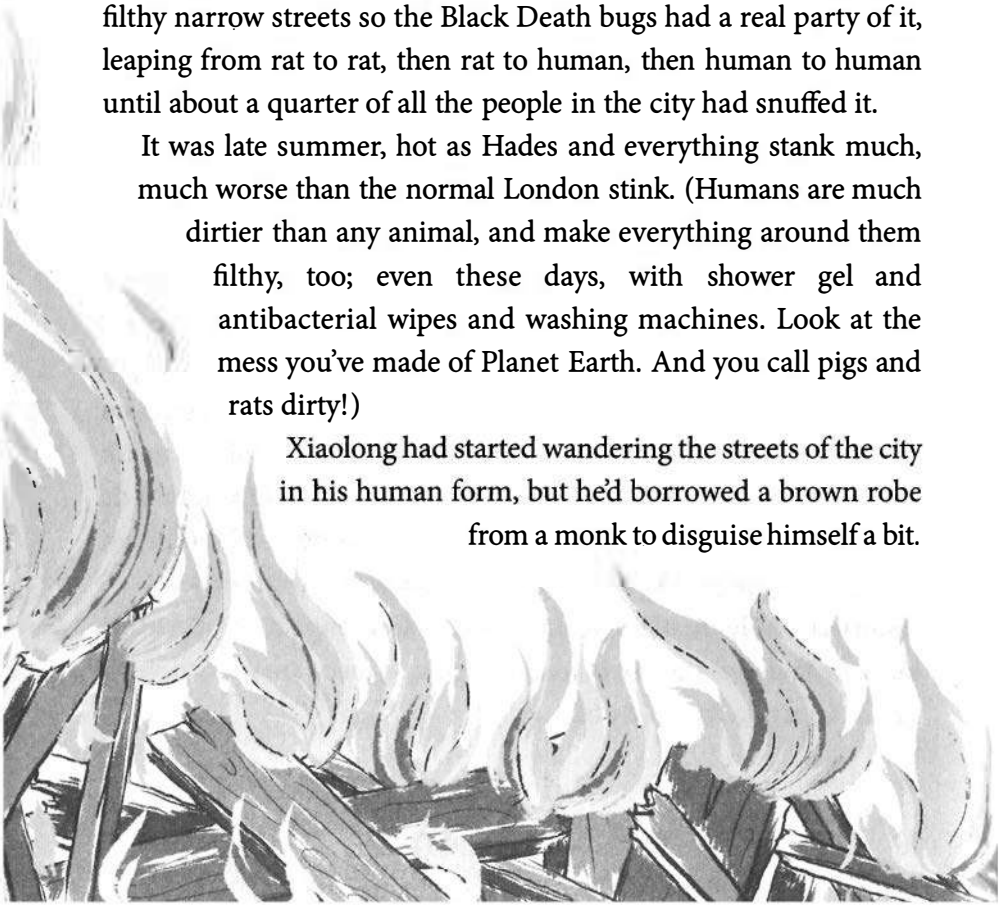

Așa s-a petrecut și la 1135, când dragonii au mistuit cu focul lor jumate de oraș, dar și la 1212, când în flăcările stârnite și-au pierdut viața 3000 de oameni. Cel mai mare prăpăd s-a petrecut însă în toamna lui 1666.

Timp de 300 de ani, marea nenorocire a Londrei fusese Moartea Neagră sau ceea ce ăi de și-au tocit coatele pe cărți au numit ciumă bubonică, boală care a lovit întreaga Europă și a ras de pe fața pământului cam jumate din toată omenirea numai la prima ei izbucnire, nimicind mulți alți nefericiți de fiecare dată când lovea din nou. Lucru deloc drăguț. Era groaznic de-a dreptul, o moarte scârboasă, rău mirositoare și dureroasă, de care nu scăpai cu niciun leac – nu puteai nici măcar să iei un paracetamol sau să-ți pui un plasture. Cel mai sigur calmant era un baros ars în moalele capului. Asta te scăpa pe veci de chinuri – în rest, nimic nu era de ajutor.

La 1666, Londra era un oraș uriaș, cu aproape jumătate de milion de oameni trăind între zidurile sale, înghesuiți cu toții prin case înalte din lemn, pe străzi înguste și jegoase. Trai pe vătrai pentru microbii Morții Negre, care săreau de la guzgan la guzgan, de la guzgan la om și de la om la om, până când aproape un sfert din toți locuitorii orașului a dat ortul popii.

Era spre sfârșitul verii, cald ca-n iad și toate în jur duhneau, mult, mult mai rău decât duhnea Londra de felul ei. (Oamenii sunt și mult mai jegoși decât orice alt animal și mai și îngălează toate cele din jur; chiar și-n zilele noastre, când ai parte de gel de duș, de șervețele antibateriene și mașini de spălat. Uitați-vă și voi în ce hal ați adus planeta Pământ. Și mai ziceți că porcii și șobolanii sunt murdari!)

Cu înfățișare de om, dar, chiar și așa, purtând o rasă cafenie luată cu împrumut de la un călugăr, cât să se ascundă și el cât de cât, Xiaolong luase obiceiul să bată străzile orașului.

There wasn't much he could do to stop people suffering, but he went into houses where the doors had a red cross painted on them, which meant someone inside had the plague. Xiaolong left George outside, just in case, and the mouse watched through the window as the 'monk' talked to the dying person and their family. George never heard what he said to them, but it always calmed them. Maybe there was something in his eyes, too, because they all stared into his face like they were hypnotised. Xiaolong left everyone smiling, or sleeping, or both. Chinese dragon magic.

Xiaolong had just got a pie for lunch in Pudding Lane, a tiny street full of bakeries, and the place was super-hot, ovens blazing away on this roastingly hot day. The two friends walked the few yards to the river's edge to eat their lunch, Xiaolong smuggling bits of piecrust to George, hidden away in the sleeve of the monk's robe. Out of nowhere came a great whoosh of wings and dirty splashes of river, as Brannoc, Caderyn and all nine whites landed in the lapping water.

'We've just found out something very interesting,' hissed Brannoc. He lowered his huge black head to stare Xiaolong in the eye. 'We've discovered where this Black Death plague, that's been killing British people and British animals and destroying British way of life, came from.'

Xiaolong raised an eyebrow. 'You finally learn something. Bravo.'

Brannoc snarled, flames singeing Xiaolong's robe and making George squeak in alarm. 'You… you evil, diseased, filthy foreigner – it was you who brought pestilence to England!'

Nu putea face el mare lucru pentru a curma suferințele oamenilor, dar intra în casele mânjite pe uși cu câte o cruce roșie, ceea ce voia să spună că înăuntru zăcea careva bolnav de ciumă. Pentru orice eventualitate, Xiaolong îl lăsa pe George afară, iar șoarecele privea pe fereastră la călugărul care stătea de vorbă cu cel aflat pe patul de moarte și cu familia acestuia. George nu auzea niciodată ce le spunea dragonul, dar vorbele lui îi linișteau întotdeauna. Poate că era și ceva în privirea lui, fiindcă toți se uitau drept la el, ca hipnotizați. Xiaolong îi lăsa pe toți ai casei zâmbind sau dormind sau și una, și alta. Ce mai, farmece de dragon chinezesc!

Odată ajunși pe Pudding Lane, o străduță ticsită de brutării, încinsă la culme de la cuptoarele aprinse, dar și de la vipia unei zile toride de vară, Xiaolong a făcut rost de o plăcintă pentru prânz. Cei doi prieteni au mers câțiva metri, până la malul râului, ca să-și ia și ei masa. Xiaolong îi strecura lui George, ascuns în mâneca rasei de călugăr, bucățele din coaja plăcintei. Din senin, le-a ajuns la urechi o vijelie iscată de zbateri de aripi și plescăituri în apa împuțită a râului: Brannoc, Caderyn și cei nouă dragoni albi se lăsaseră din zbor în apa tulbure.

— Tocmai am dat peste o chestie foarte interesantă, a șuierat Brannoc, aplecându-și uriașa căpățână smolită pentru a-l privi adânc în ochi pe Xiaolong. Tocmai am aflat de unde-a venit nenorocita asta de Moarte Neagră, care prăpădește oamenii și animalele de pe Insula Britaniei, dând peste cap felul de viață britanic.

Xiaolong și-a ridicat o sprânceană.

— Mda, în sfârșit ați învățat și voi ceva. Bravo!

Brannoc a scos un mormăit, pârlind cu limbi de foc rasa lui Xiaolong și făcându-l pe George să chițăie speriat.

— Tu… străin nenorocit, bolnav și-mputit! Tu ai adus molima în Anglia!

Xiaolong's eyes flashed. 'I think not, Brannoc. I was here three hundred years before the Black Death came to this land from across the water. If your brain were capable of simple reasoning you would know...'

Fast as a cat, Brannoc lashed out at his golden enemy with a clawed foot but Xiaolong somehow leaned back as though relaxing, and the black talons missed their mark.

'The plague comes from China, you greasy slit-eyed worm,' Brannoc spat, gobbets of flame riding on his words.

Xiaolong transformed to his dragon self, growing to twice Brannoc's height. His eyes were blazing and his voice hit George's ears like hammers. 'You have black hearts and black minds, whatever the colour of your scales, British serpents. You see only filth, you attract only filth, and you emit only filth. It is no wonder this island is polluted and plague-ridden with you in its soul!'

The hatred and rage of all twelve dragons boiled over in a deathly roar as gold, black, red and white launched into the air over London. Brannoc unleashed a lightning bolt at Xiaolong, but the Chinese dragon had removed himself and George before the lightning moved through the space where they had been. George could never explain it: 'It felt like I'd been stretched and squeezed and exploded all at the same blink of a glimpse of a thought of a fraction of a moment that should have hurt but didn't,' he'd tell his family later.

Ochii lui Xiaolong au scăpărat.

— Nu prea cred, Brannoc. Eu unul am ajuns aici cu trei sute de ani înainte ca Moartea Neagră să dea iama în țara asta, venind de peste ape. Dacă mintea aia a ta ar fi în stare să judece, ai ști...

Iute ca o pisică, Brannoc a și repezit înspre vrăjmașul său auriu o labă cu ghearele întinse, dar Xiaolong s-a dat înapoi, ca și cum s-ar fi întins pe spate, la odihnă, iar ghearele smolite își ratară ținta.

— Ciuma vine din China, vierme jegos, cu ochi lunguieți, s-a stropșit Brannoc, însoțindu-și vorbele cu pale de foc.

Xiaolong s-a preschimbat în dragon, făcându-se de două ori cât Brannoc. Ochii îi scăpărau, iar glasul său i-a tunat lui George în urechi:

— Și inimile, și mințile vă sunt negre, oricare v-ar fi culoarea solzilor, năpârci britanice. Nu vedeți decât murdărie, nu atrageți decât murdărie și nu răspândiți în jurul vostru decât murdărie. Nici nu-i de mirare că insula este otrăvită și cuprinsă de boală, cu voi în inima ei!

Ura și furia celor doisprezece dragoni au dat pe-afară, înmănuncheate într-un răget. Aurii, smoliți, stacojii și albi, s-au înălțat cu toții în văzduh deasupra Londrei. Brannoc a slobozit un fulger înspre Xiaolong, dar dragonul chinezesc s-a dat în lături, luându-l cu el pe George, înainte ca fulgerul să străbată cerul până la locul în care se aflaseră. George n-a fost niciodată în stare să lămurească ce s-a petrecut:

— Am simțit așa, ca și cum aș fi fost tras și stors și împrăștiat în cele patru zări, toate astea la un loc, în aceeași clipită a unei străfulgerări a unui gând al unei frânturi de moment, care ar fi trebuit să doară, dar n-a durut, avea el să le povestească alor săi mai târziu.

Brannoc's lightning bolt hit the pie shop in Pudding Lane. The explosion atomised the oven, the pies, the shop, six customers, the baker, the baker's son, the baker's cat and the rat too fat to escape. The blaze engulfed the neighbouring buildings and spread through the dry timbers of the streets around.

The British dragons had gone mad with rage, fixed only on killing their enemy, and hurled firebolts at Xiaolong who was not flying but relocating himself in the air, shifting so fast that George, who'd wound strands of blue dragon hair around himself to stay on board, couldn't see anything but blurred dragon shapes in slow motion.

The City of London was an inferno, the wooden buildings burning like paper and stores of flour in every bakery going off like bombs, wax igniting at candle-makers, barrels of oil, vats of brandy, gin and whisky exploding... Every office and archive full of paper, every timber merchant and furniture maker... the Great Fire of London ate everything in its path. Sparks flew, flames leapt, burning liquids were rivers of fire.

Xiaolong halted in mid-air and turned on his attackers, roaring at them with words only dragons could hear. Humans heard only the crack and rip and crash of thunder overhead and saw nothing of the battle above them. 'Stop, you murderous fools!' Xiaolong bellowed at the British dragons. 'Halt your attacks! You will not hurt me but you are destroying the city you are sworn to protect! Look at your work!'

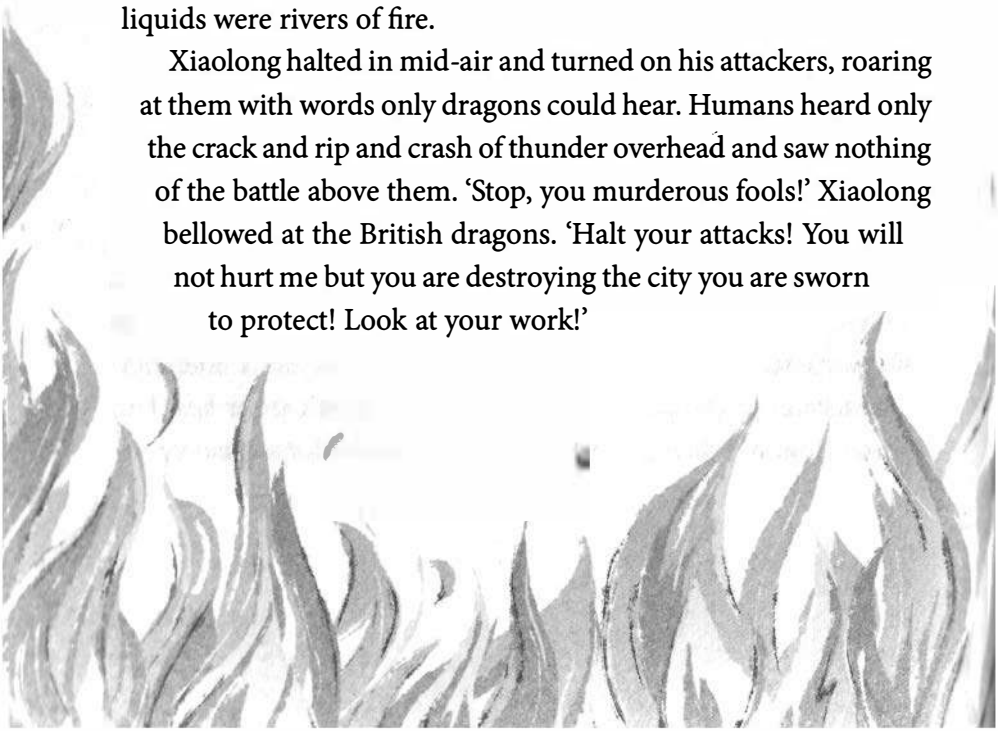

Fulgerul lui Brannoc a lovit plăcintăria de pe Pudding Lane. Explozia a făcut praf și pulbere cuptorul, plăcintele, plăcintăria însăși, șase mușterii, pe plăcintar, pe fiul acestuia, pisica plăcintarului și un șobolan prea gras ca să mai scape. Vâlvătaia a cuprins și casele vecine, întinzându-se pe străzile din jur, podite cu lemn uscat.

Dragonii băștinași se smintiseră de-atâta furie, urmărind cu tot dinadinsul să-și omoare dușmanul, și scuipau limbi de foc în urma lui Xiaolong, care nu mai zbura, ci doar își schimba locul în văzduh. Atât de iute se mișca, încât George, care se căptușise de jur-împrejur cu smocuri de păr albastru de-al dragonului ca să nu cadă, nu zărea mai nimic, în afara unor siluete cețoase de dragoni, parcă mișcându-se cu încetinitorul.

Cetatea Londrei ajunsese un adevărat iad: clădirile din lemn se mistuiau în foc precum hârtia, proviziile de făină din fiecare brutărie săreau în aer ca niște bombe, ceara se aprindea în atelierele lumânărarilor, butoaiele cu untdelemn, vedrele cu rachiu, gin și whisky săreau și ele în aer... Toate cancelariile și arhivele ticsite cu hârtii, toate depozitele de cherestea și toate tâmplăriile... Marele Incendiu din Londra a mistuit tot ce a întâlnit în cale. Scânteile zburau încolo și încoace, flăcările înaintau în salturi, iar tot ce era lichid și ardea s-a preschimbat în râu de foc.

Xiaolong a rămas în văzduh și s-a întors împotriva atacatorilor săi, răcnind la ei cu vorbe pe care numai urechile de dragon le puteau auzi. Oamenii n-au auzit decât trosnete, pârâituri și bubuit de tunet venind de undeva de deasupra lor, fără să vadă ceva din lupta care se dădea în înalturi.

— Opriți-vă, criminali smintiți! a strigat Xiaolong la dragonii britanici. Conteniți-vă atacurile! Pe mine tot n-o să mă atingeți, dar o să prăpădiți taman orașul pe care ați jurat să-l păziți! Uitați-vă și voi la ce-ați făcut!

Caderyn was the first to pull up from the attack and hovered, scarlet wings beating; the nine whites slowed and flew in tight circles, looking down at their city as the flames rose hundreds of feet in the air, licking at the dragons' toes.

Brannoc screamed back at Xiaolong, still full of rage. 'This is your doing, you yellow maggot! You started it!'

Xiaolong hissed at him. 'I breathe no fire, you brainless worm! I have lived in peace here, disturbed only by your blind hatred, ignorance and aggression. Attend to your city, which you are destroying, and leave me in peace!'

With a flick of his blue-fringed tail, Xiaolong turned away from the burning city and flew back to the Tower, swooping down on the river to gather up tons of water which he sprayed over the buildings between the Tower and the fire. 'I will not let the Tower burn, George,' the dragon said to his small friend as he swooped down on the river again and again.

'What about the rest of the city?' squeaked George into Xiaolong's ear.

'Let the Guardians do their job. They sowed destruction, so let them reap the harvest.'

The fire burned for days, destroying almost everything within the city walls. No-one knew how many humans died, and no humans cared how many animals died.

Caderyn a fost primul care a încetat să mai dea năvală și a rămas să plutească în văzduh, fâlfâindu-și aripile stacojii; cei nouă dragoni albi s-au domolit și ei și și-au continuat zborul în cercuri strânse, privind în jos către orașul lor în timp ce flăcările se săltau la zeci de metri în văzduh, ajungând până la labele lor.

Brannoc a zbierat la Xiaolong, încă stăpânit de furie:

— Asta e numai din vina ta, vierme gălbejit! Tu ai stârnit totul!

Xiaolong i-a șuierat la rândul său:

— Eu nu scuip foc, vierme cu cap sec! Am trăit în pace în locurile astea și n-am fost stârnit decât de ura voastră oarbă, de prostia și cruzimea voastră. Aveți grijă mai bine de orașul vostru, ăsta pe care-l prefaceți în ruine, și dați-mi pace!

Cu o scuturătură a cozii lui albastre și franjurate, Xiaolong s-a îndepărtat de orașul rămas pradă flăcărilor și a pornit în zbor înapoi spre Turn, lăsându-se în jos, asupra râului, pentru a sorbi un belșug de apă, pe care a aruncat-o peste casele dintre Turn și linia focului.

— N-o să las eu Turnul să ardă, George, i-a spus dragonul micului său prieten în vreme ce sorbea din nou și din nou din apa râului.

— Dar cum rămâne cu restul orașului? a chițăit George la urechea lui Xiaolong.

— Păi să-și facă și Păzitorii ăia datoria. Ei au semănat prăpădul, ei să culeagă roadele.

Focul a ținut zile de-a rândul, nimicind aproape tot ce se afla între zidurile orașului. Nimeni n-a știut câți oameni au pierit și niciunui om nu i-a păsat câte animale s-au prăpădit.

Inside the Tower, everyone was unhurt: the lions, eagles, wolves, bears and monkeys in the Tower's zoo, as well as the locals – the ravens, pigeons, swans, ducks, squirrels, mice and – yes, even the cats – were kept safe by Xiaolong and the brave Yeoman Warders who guarded the place.

That was the last time the British dragons breathed fire to attack Xiaolong. It had only taken them six hundred years to work out that they were doing more harm than good, the idiots. Dragons are magical creatures, but not always very bright. Not even Xiaolong, as my family would find out.

În Turn, toate viețuitoarele au rămas însă tefere: leii, vulturii, lupii, urșii și maimuțele din grădina zoologică, dar și cele care erau de-ale casei. Corbii, porumbeii, lebedele, rațele, veverițele, șoarecii și, ei bine, chiar și motanii au fost ocrotiți de Xiaolong și de vitejii *Yeoman Warders*, gardieni ai locului.

Iar aceea a fost și ultima oară când dragonii britanici au scuipat foc pentru a-l înfrunta pe Xiaolong. Le luaseră idioților ălora șase sute de ani ca să priceapă că făceau mai mult rău decât bine. Dragonii sunt făpturi fermecătoare, dar nu-i duce capul întotdeauna. Nici măcar pe Xiaolong, după cum avea să afle familia mea.

Chapter 8

Phew. That was all a bit intense, wasn't it? That's what you get if you hang around dragons, and live in the building that was at the heart of English history. Asking for it, weren't we?

After the Great Fire, London was a lot quieter and a lot emptier for a few months. Then it was all go, hammers and saws and mallets and lots of shouting as people got down to work rebuilding the city. You humans don't give up, do you?

After watching Londoners for six hundred years, Xiaolong was getting an idea of how tough and bloody-minded they were. Maybe it's just humans, who are pretty much the same the world over. After a disaster, they whinge a lot for ages, then they get going again.

So London got built all over again, but not in wood this time. Bricks, stones, cement – no more wood and straw. No more big fires, then, and no more plagues, because the fire had killed the rats and all their fleas, and incinerated all the filth. New rats and new fleas and new filth arrived, but it was cleaner filth.

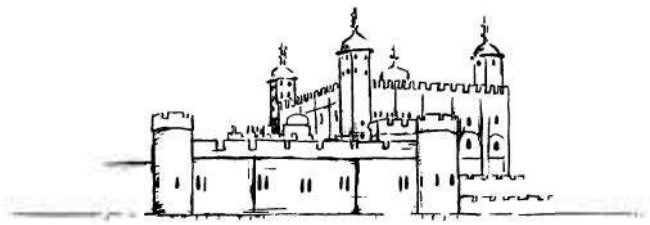

Capitolul 8

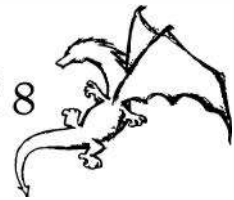

Ufff! Tare palpitant a mai fost, nu-i așa? Păi așa e când te afli în preajma unor dragoni și locuiești în clădirea care a stat în miezul istoriei Angliei. E ca și cum ți-ai fi făcut-o cu mâna ta, nu?

După Marele Incendiu, pentru câteva luni, Londra a fost mult mai liniștită și mult mai pustie. Pe urmă totul a luat-o razna: cu baroase, fierăstraie, maiuri și strigăte cu nemiluita, oamenii s-au apucat să pună din nou orașul pe picioare. Voi, oamenii, nu vă dați bătuți niciodată, nu?

După ce, timp de șase sute de ani, îi cercetase cu atenție pe locuitorii Londrei, Xiaolong a priceput câte ceva despre cât de îndărătnici și de încăpățânați erau ei. Dar poate că așa-s oamenii, cam la fel peste tot în lumea asta. Se smiorcăie îndelung după câte o nenorocire, dar, până la urmă, se adună și o iau de la început.

Așa că și Londra a fost înălțată la loc, dar, de data asta, nu din lemn. Doar din cărămizi, pietre și ciment, fără lemne și paie. Nici n-au mai izbucnit pârjoluri amarnice, după cum nici vreo ciumă, căci focul omorâse toți șobolanii și toți puricii lor, prefăcând în cenușă toată murdăria. S-au înființat ei șobolani noi, cu purici noi cu tot, și-au apărut și noi gunoaie, dar jegul era… ceva mai curat.

London went back to its old games and plots and politics, but this time it was more talk and less fighting. Of course there was still a bit of revolting and assassinating going on, but humans had learned that endless talking was more fun and less lethal, as a general rule.

Even the British dragons had learned something. They didn't stop their war on Xiaolong, but after destroying the city they were supposed to protect, even Brannoc's gang of dimwits realised that the fire-breathing had to stop. So when they next came round to play, all they could do was chase Xiaolong round the sky, shouting insults, until he got bored and vanished.

It took the Brits nearly a hundred years to work out their next battle plan. At the very beginning of 1750, while winter still gripped England, people started seeing amazing colours in the night sky. Huge arches of blood-red light, like a rainbow from hell, were described by excited humans, or undulating fiery waves like enormous silk curtains, streaming with orange and yellow and scarlet light, they said. Xiaolong explained it to George CCLXV, who'd missed these flights because of an injury (clawed while escaping the kitchen cat). As usual, they were up on the roof of the Tower.

'Brannoc and his friends are going to be more difficult to defeat, little friend. They have taught themselves a new trick. They have the fire within, and they have learned to use it better.' Xiaolong told him the whole story.

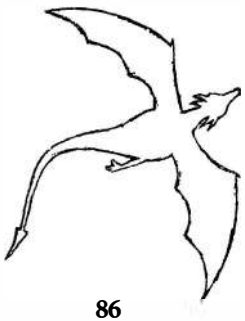

Londra s-a întors la vechile ei năravuri, uneltiri și jocuri politice, dar, de data asta, a început să se discute mai mult și să se dea cu parul mai puțin. Firește, mai aveai parte, când și când, de câte o revoltă, de câte un omor, dar, ca regulă generală, oamenii au învățat că discuțiile nesfârșite erau mai distractive și mai puțin aducătoare de moarte.

Până și dragonii britanici băgaseră câte ceva la cap. Nu au renunțat la războiul împotriva lui Xiaolong. Dar, după ce prăpădise orașul pe care ar fi trebuit să îl apere, până și ceata de nătângi a lui Brannoc și-a dat seama că trebuia s-o termine cu scuipatul focului. Așa că următoarea dată când s-au arătat, gata să-și facă numărul, dragonii n-au putut decât să-l fugărească pe Xiaolong pe cer, aruncându-i vorbe de ocară, până când el s-a plictisit și s-a făcut nevăzut.

Le-a luat dragonilor britanici cam o sută de ani să-și înjghebe un nou plan de luptă. Chiar la începutul anului 1750, pe când iarna ținea încă Anglia în ghearele ei, oamenii au început să vadă culori neasemuite pe cerul nopții. Agitați nevoie mare, unii au povestit despre arcuri uriașe de lumini roșii ca sângele sau de curcubeie răsărite din iad sau despre valuri de foc fremătânde, ca niște enorme draperii de mătase, străbătute de străluciri care portocalii, care gălbui și care stacojii. Xiaolong l-a lămurit în privința asta pe George al CCLXV-lea, care ratase ocazia de a-l însoți pe dragon în aceste zboruri din pricina unei răni (fusese zgâriat pe când încerca să scape de o pisică de la bucătărie). Ca de obicei, se aflau pe acoperișul Turnului.

— O să fie tot mai greu să-i înfrâng pe Brannoc și pe-ai lui, micuțul meu prieten. Și-asta fiindcă au scornit o șmecherie nouă. Focul le-a rămas în trup, dar ei au învățat să-l folosească mai bine.

Xiaolong i-a depănat lui George toată povestea:

'When the British dragons came last week, I believed it was the same game as before, but I was wrong, George. Suddenly they were all around me, flying like starlings, copying every move I made. They flew closer and closer, so fast, so clever. And I felt them heating up, their whole bodies getting hot until they glowed with it, and I felt the fire through their skin. They were not blowing the fire out of their mouths, but had turned it inside so their bodies became firebrands. I couldn't escape them, and my scales were beginning to burn.'

'Why didn't you change size?' asked George, his eyes wide with fright.

Xiaolong shook his great head. 'They were so close to me that I couldn't grow without touching them. And if I had minimised myself I would have been burned away in a flash, my scales too small to protect me. I was starting to believe that there was no escape.'

George was hopping with impatience. 'What? Go on!'

'The group of us made great arcs in the sky, leaving trails of red light in our wake. We flew for hours until there seemed no end to the heat and the pain...' He stopped and sighed heavily. 'Suddenly Caderyn fell away from the group and faded back to his natural scarlet; then all of the Nine shuddered in mid-air and lost their heat. Brannoc still blazed for a few moments more, but finally he cooled and lost momentum.'

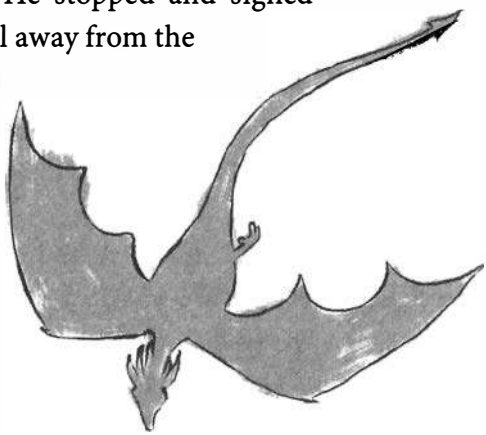

— Când au venit dragonii britanici săptămâna trecută, mi-am închipuit că urma să am parte de-aceeași schemă ca și pân-acum. Dar m-am înșelat, George. M-am trezit deodată că mă înconjuraseră, zburdând în jurul meu ca un stol de grauri și făcând aidoma tot ce făceam și eu. S-au strâns tot mai mult în jurul meu, din ce în ce mai iuți și mai dibaci. Și i-am simțit că se încing, că li se-aprind trupurile cu totul, de ajung să arate ca jăraticul, și-așa, prin piele, le-am simțit focul lăuntric. Nu și-au mai scuipat flăcările pe gâtlejuri, ci și le-au îndreptat spre propriile măruntaie, de ajunseseră ca niște torțe. Nu reușeam să scap de ei și solzii începeau să mi se încingă.

— De ce nu ți-ai schimbat și tu mărimea? l-a întrebat George, cu ochii cât cepele de frică.

Xiaolong și-a scuturat căpățâna.

— Erau așa de aproape de mine, că n-aș fi putut să mă înfoi fără să-i și ating. Iar dacă m-aș fi pipernicit, aș fi fost făcut scrum într-o clipită, căci solzii ar fi fost prea mici ca să mă apere. Începusem să cred că nu mai aveam scăpare.

George țopăia nerăbdător.

— Ce? Hai, zi mai departe!

— Ei, și adunați laolaltă cum eram, desenam pe cer arce uriașe, lăsând în urmă dâre de lumină roșiatică. Am zburat așa ore întregi, de nu credeam să se mai termine cu dogoarea și durerea…

Dragonul și-a curmat vorba și a scos un suspin prelung.

— Deodată, Caderyn s-a desprins de ceilalți, recăpătându-și stacojiul obișnuit; apoi toți cei nouă s-au cutremurat în văzduh, pierzându-și toată dogoarea. Brannoc a mai strălucit câteva clipe, dar, până la urmă, s-a răcit și el și și-a pierdut avântul.

Xiaolong's head drooped. He spoke so quietly that George could hardly hear him. 'They ran out of fuel, George. I escaped because they ran out of energy. When they learn how to sustain this immense heat, they will kill me.'

'Kill you?' George squeaked so hard that he fell over backwards.

Xiaolong nodded. 'Yes, if I cannot find a way to combat this new technique, I must fly away, or die.'

George stood up on his back legs and glared at the golden dragon. 'Well, then, matey. You'd better find an answer, eh? Stop whining and start thinking, your imperial idiotness!' And he kicked Xiaolong's claw in fury.

There was a terrible silence. Then Xiaolong chuckled, and there was a sudden smell of jasmine. He laughed. And laughed. He roared and rumbled and giggled till fat blue tears rolled down his golden cheeks. George got infected and started to giggle too, and high-pitched giggling could be heard from inside a pile of cannonballs.

'My family,' said George, with an embarrassed grin.

Xiaolong smiled. 'Introduce me, if you please.'

So George called them over and introduced the dragon to his brother Larry, his sister Henrietta, his wife Ermintrude, and his seventeen children. Xiaolong held out a claw and invited Ermintrude to step up. She was carrying her three youngest children on her back, so the four mice were lifted up to look Xiaolong in the face

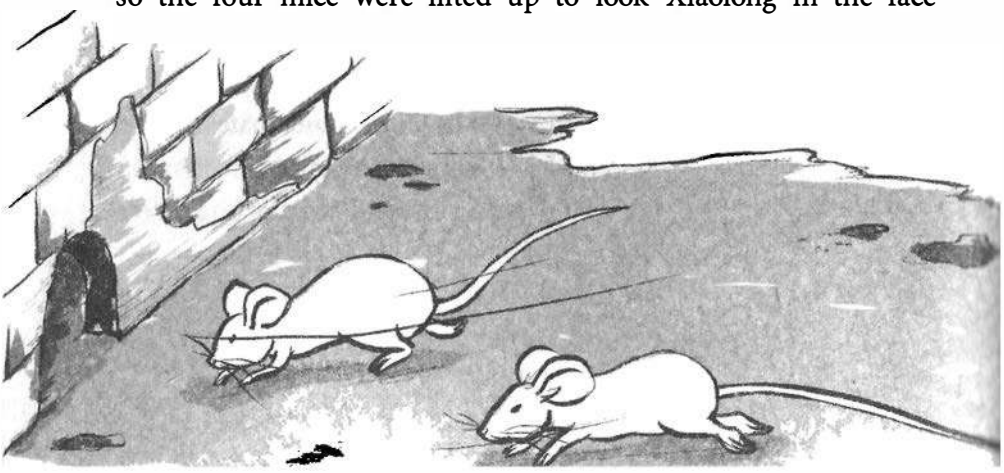

Xiaolong își lăsă capul în piept. Vorbi așa de încet, că George abia dacă-l mai auzi.

— Închipuie-ți, George, își terminaseră combustibilul. Așa am scăpat, fiindcă n-au mai avut ei energie. Dar când o să-nvețe să stăpânească dogoarea asta uriașă, atunci chiar c-o să mă omoare.

— *Să te omoare?* chițăi George așa de zdravăn, încât căzu pe spate.

Xiaolong încuviință, dând din cap.

— Chiar așa, iar dacă n-oi găsi nicio cale de ripostă la noua lor strategie, va trebui să-mi iau zborul și să plec sau să-mi aflu sfârșitul.

Sprijinindu-se pe lăbuțele dinapoi, George s-a ridicat și l-a fixat din priviri pe dragonul auriu.

— Păi, frățioare... Cred c-ai face bine să afli un răspuns, nu? Așa că lasă văicăreala și pune-te pe gândit, Nătângimea Ta Împărătească!

Și, zicând acestea, George l-a plesnit furios peste gheară.

S-a lăsat o liniște cumplită. După care Xiaolong a început să chicotească, iar în aer s-a răspândit deodată un parfum de iasomie. Dragonul s-a pus pe râs de-a binelea. Și a tot râs. A mugit și-a chiuit și a râs pe înfundate până când lacrimi mari și albastre au început să-i șiroiască pe obrajii aurii. George s-a molipsit și s-a pornit și el să chicotească, în timp ce același râs înfundat, dar mai ascuțit se auzea venind din mijlocul unei grămezi de ghiulele de tun.

— Sunt doar ai mei, a spus George, cu un zâmbet stingherit.

Xiaolong a zâmbit.

— Hai, fă-mi și mie cunoștință cu ei. Te rog.

Așa că George și-a chemat toată familia și l-a prezentat pe dragon fratelui Larry, surorii Henrietta, nevestei Ermintrude, precum și celor șaptesprezece odrasle. Xiaolong a întins o gheară și a poftit-o pe Ermintrude să urce pe ea. Șoricioaica ducea în spinare trei șoricei, cei mai mici dintre copiii ei, și așa, patru șoareci deodată au fost săltați ca să-l vadă și ei mai bine la față pe Xiaolong

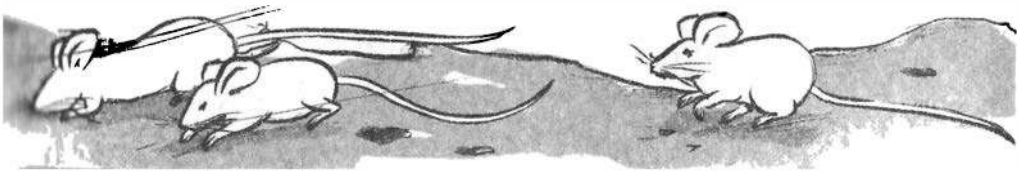

and have a bit of a chat; George told him later that they were all so overcome with excitement that Ermintrude produced another nine baby mice three weeks later.

The Brits tried again a couple of weeks later, and this time, it was a really close thing. It was just before sunrise in early February, the snow lying thick over London, the morning afterwards. Xiaolong lay on the snowy roof and told me all about it.

'The British had trapped me tighter than ever. I believe they drill like soldiers before each attack. They blocked everything I tried, so I could see only one option.' He shifted where he lay, curling his tail around his forefeet and over his back, like a long cat. 'I flew high above the earth until the river was just a ribbon, with the British in close formation around me. Then I looped through my own body, you know how I do it, and dived straight towards the earth, like a falcon stooping on a rabbit.'

George shuddered at the thought. He had lost family to diving falcons.

'I had to calculate to the last millionth of an inch, the last nanosecond. In such a dive I was travelling at over 200 miles an hour, George.'

The mouse shook his head slowly.

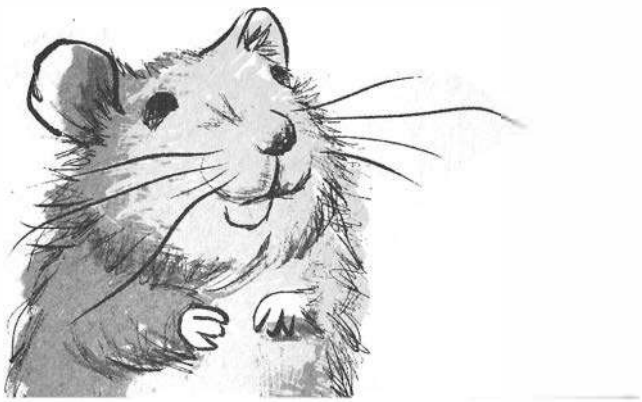

și chiar să schimbe câteva vorbe cu el; mai târziu, George i-a mărturisit dragonului că ai lui fuseseră cu toții atât de copleșiți de emoție, că trei săptămâni mai târziu, Ermintrude a adus pe lume alți nouă șoricei.

Câteva săptămâni mai încolo, dragonii britanici și-au încercat din nou norocul și, de data aceea, lucrurile au fost cât pe-aci să se termine urât de tot. A doua zi dimineață, chiar înainte de răsăritul soarelui, pe la începutul lui februarie, pe când Londra zăcea sub nămeți, Xiaolong s-a așezat pe acoperișul înzăpezit și mi-a povestit totul, de-a fir a păr.

— Dragonii britanici mă încolțiseră mai rău ca oricând. Cred că se pregătesc ca niște ostași înainte de fiecare atac. Și au zădărnicit tot ce-am încercat eu, așa că nu-mi mai rămânea de făcut decât un singur lucru.

Zicând acestea, s-a foit pe loc, după care și-a petrecut coada în jurul labelor de dinainte și și-a mai dat-o și pe spate, ca pisicile.

— M-am înălțat în zbor până când râul se vedea ca o panglică, împresurat mereu de ceața britanicilor. Apoi m-am răsucit prin bucla alcătuită cu propriul meu trup, știi și tu cum, și m-am repezit către pământ, ca un șoim care se năpustește asupra unui iepure.

George s-a cutremurat numai gândindu-se la așa ceva. Și-asta pentru că unii de-ai lui o sfârșiseră tot așa, vânați de șoimii care se lăsaseră din înalturi.

— A trebuit să-mi fac socoteala până la ultima milionime de centimetru, până la ultima miliardă parte de secundă. Pentru că, George, într-o așa cădere din cer, mă mișcam cu peste 300 de kilometri pe oră.

Șoarecele a dat încetișor din cap.

'The British were still locked around me, diving just as fast. The earth was rushing up to meet us... Brannoc had already lifted away, and Caderyn, then the Nine – and I had space around me. I flipped on my tail and lifted back on my own path, minimising as I did so, and was up, free, floating on the night breeze. As I rose, I was engulfed by fire and blasting heat that roared like a mountain falling into the sea. The force blew me high over the city. One of the Nine Guardians had waited too long, and had hit the ground. White-hot with his fire, he exploded.'

There was a silence. George was shaking. Xiaolong looked closely at him, worried at this reaction, but with a scream of laughter, George rolled over, clutching his belly. 'Exploded... like a sausage going off bang...*hee*...*ahhh*...*haahhhh*!' It was a while before he calmed down. 'Sorry, mate, but that was funny.'

The next day the Tower was full of gossip about the earthquake. George overheard a Yeoman Warder reading a report from the newspaper: 'People felt the chairs in which they sat shaking, it says here, and heard crockery rattling on their shelves.' The bearded officer in his blue uniform looked over at his colleagues. 'The lawyers in Westminster Hall were alarmed, and in Grosvenor Square residents ran out of their houses. In Southwark, a slaughterhouse collapsed, and a chimney fell in Leadenhall Street.' He tutted and shook his head. 'What about that, then?'

— Britanicii se țineau încă strâns în preajma mea, mișcându-se și ei la fel de iute. Iar jos, pământul se grăbea la întâlnirea cu noi... Brannoc se și săltase în lături, Caderyn așijderea, urmat de Cei Nouă, și-acum aveam și eu loc în jurul meu. M-am răsucit pe coadă și m-am înălțat din nou pe unde venisem, făcându-mă mic, așa cum fac eu, și iată-mă sus, liber, plutind pe undele adierii de noapte. Numai că, în timp ce mă înălțam, am fost prins într-un noian de flăcări și răbufniri dogoritoare care mugeau asemenea unui munte ce se năruie în apa mării. Năvala aceea m-a împins și mai sus deasupra orașului. Unul dintre cei Nouă Păzitori așteptase prea mult și se izbise de pământ. Alb și încins de focul său lăuntric, pur și simplu explodase.

S-a așternut tăcerea. George tremura tot. Xiaolong, îngrijorat de felul în care șoarecele ar fi putut să primească toate astea, s-a uitat cu atenție la el. Dar, cu un chiot vesel, George a început să se tăvălească pe jos de râs, ținându-se de burtă.

— A explodat... așa ca un cârnat, poc... heee... ahhh... haahhhh!

I-a luat ceva să se potolească.

— Iartă-mă, fârtate, dar chiar a fost de râs.

A doua zi, Turnul vuia de bârfe despre cutremur. George a tras cu urechea la un *Yeoman Warder*, care citea un reportaj de ziar:

— Oamenii au simțit zgâlțâindu-se scaunele pe care ședeau, așa zice aici, și au auzit clinchetul veselei pe polițe.

Ofițerul cel bărbos, în uniformă albastră, și-a privit colegii și a mai spus:

— Oamenii legii de la Westminster Hall s-au speriat de-a binelea, iar in Grosvenor Square locatarii și-au părăsit în grabă casele. În Southwark, s-a năruit un abator, iar pe Leadenhall Street s-a prăvălit un coș.

A țâțâit din buze și a clătinat din cap.

— Ce mai ziceți de-așa ceva?

There was much shaking of heads and muttering, but little did any of the Beefeaters know that it was their in-house dragon who'd caused it.

The next attack was a month later, and again the British had a new trick. Once they'd got Xiaolong up and flying, the ten remaining British surrounded him on all sides and closed in, breathing fire to create a ball of flame with Xiaolong inside it. The Chinese dragon tried to push through the flames but they were not just hot, they burned like acid.

Xiaolong, in agony where the burning vitriol had splashed his scales, felt his anger begin to boil and rise from his belly to his throat, and his rage grew into a bellow, and then a roar, and then a blast... Xiaolong felt his whole body convulse as the rage exploded outwards, sending a shockwave blasting in every direction, killing the flames and sending the dragons spinning out of control, two of them falling to earth with an earth-shaking *crump*.

The next day, the Beefeater read the newspaper story to his eager colleagues in the Tower guardroom. 'One observer said that the second shock had not been an earthquake at all, but an air-quake, caused by an explosion of combustible matter in the atmosphere.'

A Warder in the far corner called out: 'That'll have been Cedric eating onions again.' Shouts of laughter chased the grinning Cedric from the room; London Beefeaters aren't rattled by a little earthquake, which is why they're in charge of a royal palace.

A primit drept răspuns o mulțime de clătinări de capete și tot atâtea bombăneli, dar *Beefeaters* nici măcar nu bănuiau că cel care stârnise totul nu fusese altul decât dragonul care locuia cu ei în Turn.

Următorul atac a avut loc o lună mai târziu, când britanicii iarăși au venit cu o șmecherie nouă. De îndată ce l-au silit pe Xiaolong să zboare și să ia înălțime, cei zece britanici rămași în viață l-au împresurat fără scăpare din toate părțile, scuipând foc pentru a-l prinde într-o minge de vâlvătăi. Dragonul chinezesc a căutat să-și croiască drum printre flăcări, dar acestea nu numai că erau fierbinți, ci ardeau ca acidul.

Suferind peste poate din pricina rănilor căpătate în locurile în care vitriolul acela îi stropise solzii, Xiaolong a simțit cum începe să fiarbă de furie, o furie care-i crescu din stomac până în gâtlej, iar furia fu la început un răcnet, apoi un muget și apoi o răbufnire... Xiaolong și-a simțit întreg trupul cum se cutremură pe măsură ce furia îi dădea pe dinafară, revărsându-se în toate părțile în valuri care astâmpărară flăcările și îi dădură pe dragoni de-a berbeleacul. Doi dintre ei căzură pe pământ cu o bubuitură puternică, făcându-l să se cutremure.

A doua zi, gardianul *Beefeater* le-a citit articolul de ziar curioșilor săi colegi din camera gărzii:

— Unul dintre martori a spus că cea de-a doua zdruncinătură n-a fost deloc un cutremur de pământ, ci unul petrecut în aer, în urma exploziei unei materii inflamabile aflate în atmosferă.

Dintr-un colț îndepărtat, unul dintre gardieni a strigat:

— Ăsta trebuie să fi fost Cedric după ce a mâncat iar ceapă.

Râsetele izbucnite l-au făcut pe Cedric s-o ia din loc, zâmbind; gardienii ăștia din Londra nu se sperie ei cu una, cu două de niște hurducăieli mărunte, de-aia și sunt puși să se îngrijească de paza unui palat regal.

Tremors hit the city twice more that spring, as the dragon battles got more vicious and technical, and by the summer, the British dragons were ready for a final showdown.

În primăvara aceea au mai lovit orașul două cutremure, pe măsură ce înfruntările dintre dragoni deveneau tot mai violente și mai tehnice, iar la sosirea verii, dragonii băștinași erau gata de o bătălie hotărâtoare.

Chapter 9

My poor friend Xiaolong. He'd lived in the Tower for over seven hundred years, wanting only peace and friendship, trying to lend a foot where he could, bothering no-one (except the fish and animals he ate, of course), demanding nothing, not sticking his blue and gold nose in anywhere it wasn't wanted, and getting nothing but vicious abuse from British dragons who had no argument with him except the colour of his skin.

It hadn't all been bad. He'd had my family to cheer him up, and he'd got to know the ravens who were good company when they weren't being cheeky. There'd been all the animals in the menagerie – poor things, tormented and kept in a cold wet country when they'd come from Africa or India like the lions and elephants and the monkeys and the bears. D'you know, the first wild animal sent here as a present for the king – er, Henry II? Henry III? Doesn't matter. One of them early Henrys, anyway – was a polar bear, sent by the king of Norway. Poor thing. Chained up till she died. The chain was just long enough to let her go swimming in the river to catch fish, but a paddle in the smelly scummy old Thames when you're used to the deep pure salt water of the frozen Arctic Ocean…

Capitolul 9

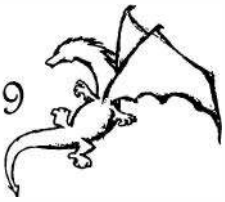

Sărmanul meu prieten Xiaolong! Trăia în Turn de mai bine de șapte sute de ani, vrând să aibă parte numai de liniște și prietenie, încercând să dea o labă de ajutor pe unde putea și el, fără să se atingă de viața nimănui (firește, mai puțin de cea a peștilor și a altor animale pe care le mânca și el), fără să ceară nimic, fără să-și bage nasul albastru și auriu acolo unde nu-i fierbea oala, și-n schimb n-avea parte decât de chinuri amarnice pricinuite de dragonii britanici, care n-aveau altă pricină cu el decât culoarea pielii.

Dar nu e dracul chiar așa de negru. Căci avusese parte și de familia mea, care-i mai luminase zilele și ajunsese să-i cunoască și pe corbi, care, când nu se obrăzniceau, erau chiar o tovărășie plăcută. Și mai erau și animalele din menajerie – sărăcuțele, chinuite și silite să trăiască într-o țară cu vreme umedă și rece, în vreme ce ele veneau din Africa sau India, ca leii și elefanții, maimuțele și urșii. Știți, primul animal sălbatic ajuns aici, trimis regelui în dar – să fi fost Henric al II-lea… al III-lea… n-are-a face; oricum, unul dintre primii Henrici – a fost un urs polar, din partea regelui Norvegiei. Vai de capul lui! A stat numai în lanț până la moarte. Lanțul era lung doar cât să-i dea voie să prindă pește în râu, dar ce înseamnă să te bălăcești în apele jegoase și împuțite ale Tamisei când tu ești obișnuit să te scalzi în adâncurile sărate și limpezi ale înghețatului Ocean Arctic…

He got to talk to lots of kings and queens over the years. They always stayed at the Tower the night before their coronation, and Xiaolong used to go and have a quiet word, to calm them down and give them a bit of advice. None of them ever told anyone – well you wouldn't, would you? 'Hmm, I had a visit from a golden dragon last night and he told me to eat a seagull a day and never lose my pearl.' More likely they'd get stuffed in a madhouse than get crowned the next day, eh?

Then there was William Shakespeare – you know, the actor fellow who was famous for all those plays and sonnets. His boss had the theatre just across the river, the Globe. What larks! Xiaolong used to give young Will lots of ideas. Chinese emperors and all those dynasties got up to all sorts of naughty tricks, and young Will set some of Xiaolong's tragic stories in Scotland or Denmark or Rome. I don't know the names, but you probably do.

Then there were the Frost Fairs. London was in a little Ice Age for a couple of hundred years and some winters the Thames froze solid for months. So some bright spark started these fairs on the frozen river Thames – right on the ice! – with shops and places to eat and drink, and entertainments and rides and fortune-telling and all sorts. Xiaolong got the daft idea of letting kids ride on his back, and no matter what my great-great-etc. grandfather – George CCXXXVIII – said... oh, I'll tell you another time. Anyway, Xiaolong knows how to enjoy himself.

He's also had to watch the English kings and dukes and barons and peasants and Pretenders and archbishops stir up any amount of trouble. There's been three civil wars, some quite serious revolts and rebellions, endless wars with the Dutch and French and Spanish and Americans, and all sorts getting their heads chopped off (mostly here at the Tower), the two world wars

Și, de-a lungul anilor, a avut de multe ori prilejul să se întindă la vorbă cu regi și regine. Își petreceau întotdeauna în Turn noaptea de dinaintea încoronării, iar Xiaolong obișnuia să-i viziteze și să discute un pic cu ei, liniștindu-i și dându-le câte un sfat. Dar niciunul nu a suflat cuiva vreo vorbă despre asta. De parcă tu ai fi făcut-o! Firește că nu! „Știi, m-a vizitat azi-noapte un dragon auriu și mi-a zis să mănânc un pescăruș pe zi și nu care cumva să-mi pierd vreodată perla." Cel mai probabil, în loc să fie încoronați a doua zi, ar fi fost închiși într-o casă de nebuni, nu?

Și l-a cunoscut și pe William Shakespeare – știi tu, actorul ăla, vestit pentru piese de teatru și sonete. Șeful lui ținea teatrul de peste râu, pe nume The Globe. Să te umfle râsul, nu alta! Xiaolong obișnuia să-i dea o mulțime de idei tânărului Will. Împărații chinezi și toate dinastiile alea făceau tot felul de năzbâtii, iar tânărul Will a mutat unele dintre istoriile tragice ale lui Xiaolong în Scoția sau Danemarca sau la Roma. Nu le știu eu numele, dar probabil că tu le știi.

Pe urmă, au mai fost și Târgurile de Iarnă. Timp de câteva sute de ani, Londra a trecut printr-o Mică Eră Glaciară, iar în unele ierni, Tamisa înghețа bocnă și rămânea așa luni întregi. Așa că un deștept a pus la cale târgurile astea pe râul Tamisa – chiar pe gheață! –, cu prăvălii și ospătării, cu distracții, plimbări și ghicitul norocului și tot felul de alte chestii. Lui Xiaolong i-a venit ideea năstrușnică să-i plimbe pe copii în cârcă și, oricât a protestat stră-stră-etc.-bunicul meu, George al CCXXXVIII-lea... Bine, despre asta o să vă spun eu altă dată. Una peste alta, Xiaolong știe să se distreze.

Și s-a mai văzut dragonul silit să fie de față la orice râcă, oricât de mică, stârnită de regii englezi, de duci, baroni, țărani, aspiranți la tron și arhiepiscopi. Au fost trei războaie civile, niște revolte și răzmerițe destul de serioase, nesfârșite războaie cu olandezii, francezii, spaniolii și americanii, dar și feluriți care și-au pierdut capetele sub securea călăului (cei mai mulți chiar aici, în Turn), două războaie mondiale,

with London getting bombed to bits, plus plagues, cholera and flu killing off half the town every other century. But you've got to laugh, haven't you?

But through all these fun and games, these horrible British dragons have been The Worst. All of them desperate to get rid of Xiaolong, just because he comes from China and looks different to them. And smells a lot sweeter than they do.

Which brings me back to the summer of 1750 and the Great Battle. It was short, but very nasty, and it changed everything.

It started the same as the first time. Xiaolong and George CCLXV were on the roof, basking in the roasting summer sun, when George's sensitive ears picked up the distant whoosh of leathery wings. He stood tall on his back legs, whiskers quivering, eyes popping as his head whipped from side to side, searching the skies. A sharp sweet smell of ginger filled the air.

Then from behind a turret came Brannoc, thumping down on the parapet, black claws ripping chunks out of the stone. The eight white Guardians – no, *nine* – landed one after another, with scarlet Caderyn at the end.

George scurried up Xiaolong's spine feathers to perch behind the dragon's bushy blue eyebrows and took a good look at the new Guardian.

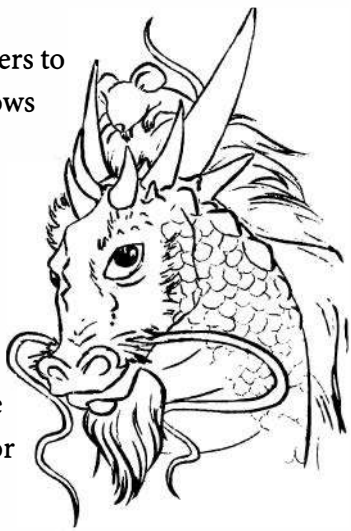

'Nine of you again,' said Xiaolong softly.

'Ah, yes,' said Brannoc, bristling with sparks. 'This is Yrre, the mate of our lost Grindan. She wants revenge, so she has joined us today.'

All together, the nine white dragons spoke Yrre's words. 'I will have what is mine. A life for a life. Tonight my mate will be avenged.'

când Londra a fost bombardată cu nemiluita, ca să nu mai vorbim de ciumă, holeră și gripă, care, o dată la două secole, prăpădeau jumătate din populația orașului. Dar trebuie să mai faci și haz de necaz, nu?

Printre toate distracțiile astea, groaznicii dragoni britanici au fost însă răul cel mai rău. Se dădeau cu toții peste cap să scape de Xiaolong, numai și numai fiindcă venea din China și arăta altfel decât ei. Și mai și mirosea cu mult mai frumos.

Iar asta mă aduce înapoi la vara lui 1750 și la Marea Înfruntare. Care a fost scurtă, dar teribil de urâtă și a schimbat totul.

Lucrurile au început la fel ca prima dată. Xiaolong și George al CCLXV-lea erau pe acoperiș, lăfăindu-se în soarele arzător al verii, când urechile atât de sensibile ale lui George au prins un fâșâit depărtat de aripi pieloase. Șoricelul s-a înălțat pe lăbuțele din spate, mustățile i-au fremătat și, cu ochii holbați, și-a răsucit iute capul dintr-o parte în alta, cercetând înaltul cerului. Un parfum puternic de ghimbir s-a răspândit în aer.

Deodată, de după un turnuleț, s-a ivit Brannoc, așezându-se cu tărăboi mare pe parapet, smulgând cu ghearele lui smolite bucăți din piatră. Cei opt Păzitori albi – ba nu, chiar *nouă* – i s-au alăturat rând pe rând, urmați de stacojiul Caderyn.

George s-a grăbit să se urce printre penele de pe spinarea lui Xiaolong ca apoi să se prindă bine în spatele sprâncenelor albastre și stufoase ale dragonului și să-l cerceteze din priviri pe noul Păzitor.

— Iar sunteți nouă, a zis Xiaolong cu glas domol.

— Mda, a făcut Brannoc, zburlindu-se și aruncând scântei. Asta de-aci e Yrre, soața Păzitorului de s-a prăpădit. Vrea să se răzbune, așa că azi a venit cu noi.

Într-un glas, cei nouă dragoni albi au rostit vorbele lui Yrre.

— O să iau înapoi ce-i al meu. O viață pentru o viață. În noaptea asta, soțul meu va fi răzbunat.

Xiaolong turned to her. Yrre's eyes were black and red-rimmed, and there was nothing in her face but glittering hatred. He bowed his head and spoke to her. 'My condolences on your loss, Lady Yrre. It was neither my wish nor my intention that harm should come to your mate.'

The white dragons growled in unison. Xiaolong turned back to Brannoc. 'This is madness, this war between us. I have never wanted it, never provoked it. I have wanted only to live in peace and would prefer to find accord with this land's dragon kind.'

It wasn't Brannoc who answered, but Caderyn. 'You must understand us, China.'

Xiaolong swung his head around to look the Welsh dragon king in the eye.

'The stone of these islands is made of dragon bones. It is ancient, and vulnerable, and we are sworn to protect it. You are an invader and have been a thorn in our foot, a mote in our eye, and still you persist. We cannot rest until you are dead, or gone.'

Brannoc spoke calmly. 'You are vermin to us, Shallong. Pure and simple.'

Yrre took a step forward, thrust her head towards Xiaolong and hissed, in chorus with her companions, 'And I see you have vermin in your hair. That, I can deal with now.'

Sorry, I'll go on in a minute. It's really hard to tell you the next bit.

It happened so fast that it was over before anyone realised. Yrre reached out a clawed foot and snatched poor George from Xiaolong's head: With a slit-eyed smile, she… she…

She ate him.

Xiaolong s-a întors spre Yrre. Ochii ei erau negri, dar înroșiți pe margini, iar pe față nu i se citea decât o ură scăpărătoare. Dragonul chinezesc și-a plecat capul și i-a vorbit.

— Îmi rău pentru pierderea suferită, Lady Yrre. N-a fost însă nici dorința, nici vrerea mea ca soțul tău să îndure vreun rău.

Dragonii cei albi se puseră laolaltă pe mârâit. Xiaolong s-a întors din nou către Brannoc.

— Zău dacă nu-i o nebunie toată vrajba asta dintre noi. N-am vrut-o niciodată, după cum nici n-am provocat-o. Nu mi-am dorit decât să duc o viață pașnică și aș prefera să cad la înțelegere cu neamul dragonilor din partea locului.

Răspunsul nu i l-a mai dat însă Brannoc, ci Caderyn.

— Trebuie să ne-nțelegi și tu, chinezule.

Xiaolong și-a răsucit căpățâna ca să-l privească în ochi pe dragonul rege al Țării Galilor.

— Piatra insulelor ăstora e făcută din oase de dragoni. E străveche și supusă pieirii, iar noi am jurat s-o păzim. Pentru noi ești un năvălitor, ne stai ca un ghimpe-n coastă, ca un pai în ochi, iar tu tot nu te lași. Așa că nici noi nu putem avea odihnă decât când oi fi mort sau oi pleca.

— Ne ești ca un păduche, Șoling, a zis Brannoc răspicat. Uite-așa.

Yrre a făcut un pas înainte, și-a avântat căpățâna înspre Xiaolong și a șuierat, în cor cu tovarășii ei:

— Iar păduchi văd că ai și-n păr. Las' că te scap eu de-asta chiar acum.

Scuze, continui imediat. Mi-e foarte greu să vă spun ce urmează.

Totul s-a petrecut atât de repede, că până să-și dea seama careva, se și terminase. Yrre a întins o labă și l-a smuls cu ghearele pe sărmanul George de pe capul lui Xiaolong. Cu ochii mijiți, a rânjit și l-a... l-a...

L-a înfulecat.

It was worse than that but I can't tell you how. I just can't.

For a moment there was shocked silence. Then Yrre belched, the sound coming from nine dragon mouths but only Yrre put her foot to her mouth in fake embarrassment. 'Oops,' she said with nine voices, and giggled.

Xiaolong exploded in blind rage, the shockwave blasting the British dragons off the roof in all directions, his scream of grief and fury split the air as he grew to twenty, thirty metres long and hurled himself off the roof after Yrre.

The British had been prepared, though, and they didn't wait. As Xiaolong raced after Yrre he forgot about the others but they were behind him, beneath and above him, and they dived on him before he even saw them. Caderyn landed on his back and dug his teeth and sixteen claws into Xiaolong's scales. Fraener was on his neck, reaching over his mane to bite into Xiaolong's *chimu*, his flying bump. Brant and Brecc latched on to his back legs, Ator on his tail, Hrypa and Slegc on his front legs, Heolstor and Scur on his belly. They gripped with feet and mouths and dragged Xiaolong to stalling speed. Brannoc hovered for a moment, eye to eye with his enemy. Slowly he reached out and folded his claws around the flaming pearl under Xiaolong's chin, and wrenched it away. Xiaolong's agonised scream echoed over London and for a long moment twelve dragons hung in the air before the British let the unconscious Xiaolong drop like a meteor, down and down till he hit the water, a twenty metre bomb crashing into the Thames and sending a tidal wave flooding over the banks, inundating the streets with half a metre of stinking river water.

A fost chiar mai groaznic de-atât, dar nu vă pot spune cum. Chiar n-am puterea s-o fac.

Pentru o clipă, s-a așternut o liniște apăsătoare. Yrre a scos un râgâit. Sunetul a venit din gâtlejurile a nouă dragoni, doar numai Yrre și-a dus o labă la bot, prefăcându-se stânjenită.

— Ups! a făcut ea pe nouă glasuri, chicotind.

Xiaolong a răbufnit în valuri de furie oarbă, care i-au măturat de pe acoperiș pe dragonii britanici, azvârlindu-i în toate direcțiile și, spintecând văzduhul cu răcnetul lui de durere și încrâncenare, s-a făcut de douăzeci, ba chiar de treizeci de metri lungime și s-a avântat de pe acoperiș pe urmele lui Yrre.

Britanicii însă erau pregătiți și n-au pierdut nicio clipă. Urmărind-o ca un smintit pe Yrre, Xiaolong a uitat de ceilalți. Numai că ei erau chiar în spatele lui, dedesubt și deasupra și s-au năpustit asupra lui înainte să apuce el să-i vadă. Caderyn i-a căzut în spinare și și-a implântat colții și șaisprezece gheare în solzii lui Xiaolong. Fraener i s-a prins de gât, întinzându-i-se peste coamă ca să-l muște de *chimu*, țuguiul din creștetul capului, care-l ajuta la zburat. Brant și Brecc i s-au agățat de labele din spate, Ator de coadă, Hrypa și Slegc de labele din față, iar Heolstor și Scur i s-au prins de burtă. Se țineau strâns, cu ghearele și colții, făcându-l pe Xiaolong să piardă din viteză. Brannoc a plutit o clipă în fața lui, privindu-se ochi în ochi cu dușmanul. Încetul cu încetul, s-a întins și și-a strâns ghearele în jurul perlei strălucitoare de sub bărbia lui Xiaolong, smulgându-i-o de-acolo. Strigătul de moarte al lui Xiaolong a răsunat pe deasupra Londrei și, o vreme îndelungată, doisprezece dragoni au plutit în văzduh, până când britanicii l-au lăsat pe Xiaolong, lipsit de cunoștință, să cadă ca un meteorit, jos, tot mai jos. Xiaolong a izbit luciul apei ca o bombă lungă de douăzeci de metri care s-ar fi prăbușit în Tamisa, stârnind un val uriaș ce s-a revărsat peste maluri, acoperind străzile cu o jumătate de metru de apă de râu puturoasă.

Small boats capsized, tipping rowers into the river, ships rocked dangerously for half a minute, seagulls and water birds took off, screaming and honking in panic, humans scrambled out of the way, yelling.

Xiaolong heard nothing, felt nothing as he sank to the river bed, senseless, purple blood spilling from all his wounds.

Bărcile mai mici s-au răsturnat, aruncându-i pe vâslaşi în apele râului, corăbiile s-au legănat amenințător preț de o jumătate de minut, pescărușii și celelalte păsări de apă s-au înălțat degrabă în zbor, țipând și gâgâind înspăimântate, oamenii, zbierând, s-au bulucit și ei să scape.

Pe când se ducea la fundul albiei, lipsit de cunoștință și cu sânge vânăt șiroindu-i din toate rănile, Xiaolong nu a mai auzit și nu a mai simțit nimic.

Chapter 10

George's family had been watching, as our families always have, just in case. There was nothing to do, no-one to rescue or even carry away. George's eldest son Ethelred became George CCLXVI and had to deal with the shock of what had happened. It was a black day when the family had to watch their George and their Xiaolong destroyed, and had no idea what was going to happen next or what they should do.

One of the British dragons flew over the Tower every day for two weeks, checking for signs of Xiaolong's survival, but they saw nothing, and were gleeful about it.

But they had made a big mistake. If they'd dropped Xiaolong on land, he would have died. But they dropped him into water, and he didn't die. Chinese dragons are watery beings, and water heals their wounds. It was weeks before Xiaolong came round and slowly remembered what had happened; his wounds were healing, but the cold, filthy Thames water was not the same as the warm Huaqing spring or the sparkling waters of the Qinling mountains, and healing was slow and painful.

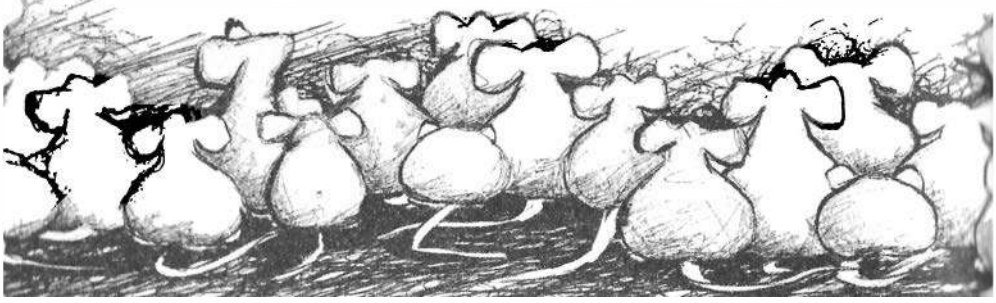

Capitolul 10

Familia lui George a urmărit totul, așa cum au făcut dintotdeauna familiile noastre, că vigilența nu strică niciodată. Dar nu era nimic de făcut, nimeni pe care să-l fi putut scăpa sau să-l fi luat de la locul întâmplării. Ethelred, feciorul cel mare al lui George, a ajuns George al CCLXVI-lea și, chiar dacă mișcat peste poate, a trebuit să facă față situației. Neagră a fost ziua în care toți șoriceii din familie s-au văzut nevoiți să fie martori la pieirea dragilor lor George și Xiaolong, fără să știe ce avea să urmeze sau ce ar trebui să facă.

Vreme de două săptămâni după aceea, zi de zi, unul dintre dragonii britanici a trecut în zbor pe deasupra Turnului ca să vadă dacă nu cumva Xiaolong a supraviețuit, dar cum n-au văzut niciun semn, s-au bucurat nespus.

Făcuseră însă o mare greșeală. Dacă l-ar fi lăsat pe Xiaolong să se prăbușească pe pământul tare, chiar că și-ar fi aflat sfârșitul. Dar l-au lăsat să cadă în apă și, de aceeea, nu murise. Dragonii chinezești sunt făpturi care se împacă bine cu apa, iar apa le vindecă rănile. Au trecut totuși săptămâni înainte ca Xiaolong să își vină în simțiri și numai cu greu și-a amintit ce se petrecuse; rănile îi erau pe vindecate, dar apele cele reci și împuțite ale Tamisei nu erau ca șipotele fierbinți din preajma Palatului Huaqing sau ca apa minerală a munților Qinling, așa că și tămăduirea lui a fost zăbavnică și dureroasă.

But that pain was nothing compared to the agony of remembering what had happened to George.

Dozens of Georges had died too early, helping Xiaolong over the seven hundred years they'd been his protectors. The humans never knew about them; they never gave out medals for bravery to the mice of the Tower. It may not seem much to you humans, some mice dying, but those mice were my family and they were brave as lions, brave as dragons. Don't forget them just because they were small. But no George was murdered so horribly as this one, by a brutal killer who used him to get back at her enemy.

You know there've been nearly four hundred Georges before me, but remember that Xiaolong believed it had all been just one George, his friend and protector all the time he'd been in the Tower. So he was devastated by his friend's death, more than he thought possible. It reminded him of the day he left China, and that memory wounded him even deeper than Brannoc's worst blow – stealing Xiaolong's pearl.

The flaming pearl – that every Chinese dragon prizes beyond anything – was the symbol of his wisdom, his courage, his power and his immortality. Without it, he felt as weak and scared as a kitten. The memory of George stabbed deep into his heart, and he wept, the great salty teardrops washed away by the flowing tide.

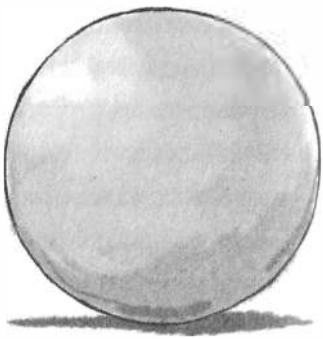

Xiaolong knew he had to go home to the Tower, to face George's family and try to decide what his future should be without his friend, and without his pearl.

Durerile acelea au fost însă o nimica toată pe lângă zbuciumul pricinuit de amintirea celor suferite de George.

Șiruri întregi de șoareci știuți de Xiaolong drept George muriseră înainte de-a le veni sorocul, stându-i drept sprijin dragonului chinezesc de-a lungul celor șapte sute de ani în care îi slujiseră drept păzitori. Iar oamenii nici c-au știut de ei vreodată; nu se acordau medalii de curaj șoricimii din Turn. Poate că pe voi, oamenii, nu vă înduioșează prea mult moartea unor șoareci, dar șoarecii ăia mi-au fost rude și au fost curajoși ca niște lei, curajoși ca niște dragoni. Nu-i dați uitării numai pentru că erau micuți. Atâta doar că niciun George nu a fost omorât în chipul atât de cumplit în care a fost omorât acesta, de către o ucigașă nemiloasă, care s-a folosit de șoricel ca să se răzbune pe dușmanul ei.

Știți dară că înaintea mea au fost aproape patru sute de alți George, dar aduceți-vă aminte că Xiaolong era încredințat că tot timpul cât stătuse în Turn nu fusese vorba decât de unul și același George, prieten și păzitor al său. Așa că suferea cumplit după moartea prietenului său, chiar mai mult decât își închipuise că ar fi fost posibil. Îi amintea de ziua în care părăsise China, iar amintirea aceea îl rănea chiar mai adânc decât suferința pricinuită de lovitura cea mai mârșavă a lui Brannoc, furtul perlei de sub bărbie.

Perla pâlpândă – cea pe care nu e dragon chinez care să n-o prețuiască mai presus de orice – era însemnul înțelepciunii, al curajului, al puterii și al nemuririi sale. Fără ea, se simțea neputincios și înspăimântat ca un pui de pisică. Amintirea lui George îl sfredelea până în adâncul inimii și a plâns, cu lacrimi grele și sărate, duse cu ele mai apoi de undele mareei.

Xiaolong știa că trebuia să se întoarcă acasă, în Turn, ca să dea ochii cu familia lui George și să încerce să hotărască ce să facă mai departe fără prietenul său și fără perlă.

It took him two nights to get back, powerless and afraid, silkworm-size to stay invisible; but eventually he reached the Tower basement where, on the lip of the well, he found... George.

'George? George!' he cried with joy. 'But I saw... How...?' Xiaolong grew to viper-size and picked up the mouse he thought had died, holding him up to his face to soak in the miraculous sight.

George's face was serious and sad. 'Mighty Xiaolong, your imperial majesty, I am your new George, George the two hundred and sixty-sixth. My father did indeed die at the hand of the dragon Yrre, and now I am your servant to carry on my family's honourable work.'

Xiaolong stared at him, completely confused.

It took George, some of his uncles and his great-aunt Mopsy some time to explain the truth to the Chinese dragon; Xiaolong was super-smart but he'd been hit by some heavy blows and was in deep shock, not thinking straight at all.

Eventually it all sank in, and he bowed deeply to the new George and his grieving family. 'I owe you all a debt I can never hope to repay. Your family's sacrifice is worthy of any imperial reward that you can name, but I can give you nothing but my honour, admiration and affection...'

George put a paw on Xiaolong's blue claw. 'That's all right, mate. That's what we're here for. We don't need rewards. Happy to help.'

I-au trebuit două nopți să ajungă înapoi, fără de vlagă și înspăimântat, mic cât un vierme de mătase, pentru a se feri de ochi străini; dar, într-un târziu, a ajuns în beciurile Turnului, acolo unde, pe buza puțului, l-a găsit pe... George.

— George? George! a strigat el, cu bucurie-n glas. Bine, dar am văzut cu... Cum...?

Xiaolong s-a făcut cât o năpârcă și l-a apucat pe șoarecele pe care îl crezuse mort, ridicându-și-l până în dreptul feței pentru a se desfăta cu așa minunată priveliște.

George i s-a înfățișat dragonului cu un chip serios și plin de amărăciune.

— Preaputernice Xiaolong, Maiestatea Voastră Împărătească, eu sunt noul vostru George, George al două sute șaizeci și șaselea. Tătâne-meu a murit cu-adevărat de mâna dragoanei Yrre, iar de acum vă voi sluji eu, ducând mai departe îndatorirea de onoare ce îi revine familiei mele.

Xiaolong a căscat ochii la el, cu totul și cu totul buimac.

Le-a luat ceva timp lui George, câtorva unchi de-ai lui și străbătușii Mopsy să-i explice dragonului chinezesc adevărul; o fi fost el foarte deștept, dar încasase niște lovituri puternice și încă nu-și revenise și nu era în stare să judece ca lumea.

Până la urmă însă, a priceput și el cum stăteau lucrurile și s-a plecat adânc dinaintea noului George și a familiei lui îndurerate.

— Mă simt atât de îndatorat către voi toți, încât nici nu pot spera să vă răsplătesc vreodată. Sacrificiul familiei voastre e demn de orice răsplată împărătească pe care ați pofti-o, dar eu unul nu vă pot da decât cinstea, prețuirea și dragostea mea...

George și-a așezat o lăbuță pe gheara albastră a lui Xiaolong.

— E-n regulă, fârtate. De-aia suntem aici. Nu ne trebuie nicio răsplată. Suntem doar bucuroși să-ți fim de ajutor.

A fat blue tear rolled down Xiaolong's nose and dropped with a splash to the floor. The dragon nodded and turned away, slipping down into the well and let himself drift down to the bottom where the cold spring water seeped up from the earth.

My family didn't see him again for well over a century, although someone was always on watch, perched on the lip of the well in case Xiaolong surfaced. Georges came and went, and it was George CCCXX that witnessed our dragon's return. It was 1886, exactly 800 years since Xiaolong had arrived at the Tower, and it was late on Christmas Eve. Xiaolong, George and George's wife, children, uncles and brothers were in the kitchens, feasting on pies and sweets being stockpiled for the festive season – although Xiaolong ate only a sardine and some radishes. His scales were paler than usual and without their gleam, his blue fringes dull, and his eyes like slate. A faint smell of dead flowers oozed from him. There was a pale, soft area under his chin where the pearl had been, and his battle scars had left small purple marks where the teeth and claws of the British dragons had pierced his scales. He was not the dragon he'd been.

George and his family were delighted to see him, and trying their best to cheer him up, playing games and singing in their high-pitched voices, but it wasn't working. Xiaolong pushed his food away and slumped to the floor.

'I thought nothing could be as bad as Yang's death,' he muttered.

George, who'd been brought up on tales of Xiaolong's favourite human, Yang Guifei, was puzzled. 'Her *death*? You've never said anything about her dying. You said she cried when you left.'

O lacrimă grea și albastră s-a prelins pe botul lui Xiaolong și a căzut pe jos cu un pleoscăit. Dragonul a încuviințat cu o mișcare din cap, s-a întors și s-a strecurat în adâncul puțului, lăsându-se pe fundul acestuia, acolo unde apa rece de izvor ieșea de sub pământ.

Familia mea nu a mai dat ochii cu el timp de mai bine de un veac, cu toate că mereu stătea cineva de veghe, cocoțat pe buza puțului, doar-doar o ieși Xiaolong la suprafață. Un George i-a urmat altuia și abia George al CCCXX-lea a fost martor la întoarcerea dragonului nostru. S-a întâmplat în 1886, exact la 800 de ani de la sosirea lui Xiaolong în Turn, seara târziu, în ajunul Crăciunului. Xiaolong, George, soția lui George, copiii, unchii și frații se aflau la bucătării, ospătându-se cu plăcintele și dulciurile strânse grămadă pentru anotimpul sărbătorilor, chiar dacă Xiaolong nu a molfăit decât o sardină și niște ridichi. Solzii îi erau mai trași la culoare decât de obicei și își pierduseră luciul, ciufurile lui albastre erau pleoștite, iar ochii îi păreau ca și împietriți. Răspândea un iz slab de flori putrezite. Sub bărbie îi rămăsese un locșor palid și moale, acolo unde fusese perla, iar cicatricele căpătate în luptă însemnau mici pete vineții în locurile în care colții și ghearele dragonilor britanici îi străpunseseră solzii. Nu mai era dragonul care fusese.

George și ai lui erau nespus de bucuroși să-l vadă și își dădeau toată silința să-l înveselească, prinzându-se în jocuri și cântând cu glăscioarele lor ascuțite, dar în zadar. Xiaolong a dat în lături mâncarea de dinaintea lui și s-a trântit pe podea.

— Credeam că nimic n-ar mai putea fi la fel de dureros ca moartea lui Yang, a bolborosit el.

George, care crescuse cu povești despre Yang Guifei, omul preferat al lui Xiaolong, s-a arătat mirat.

— Moartea ei? Dar n-ai pomenit niciodată de așa ceva. Ne-ai spus că a plâns când ai plecat.

Xiaolong stared at the floor. 'No. She died. She died because I failed to save her.'

George was shocked, and his whole family edged closer to hear the story.

It was like he couldn't stop himself: the dragon told them what really happened the day he left China. 'The Emperor was unpopular because he'd spent too much time with beautiful Yang and not enough on running the empire. The army generals told him that he had to get rid of Yang, so the Emperor begged me to save her and take her to a refuge in the Qinling mountains. There was no time to plan or to think; the soldiers were almost at Yang's house.'

The dragon heaved a great sigh as he relived the memory. 'I flew to her garden and told her to climb on my back so I could take her away.' He looked down at George. 'But she was not like you, my little friend. Humans, even delicate and beautiful humans like Yang, are bigger and clumsier than mice and cannot ride a dragon as you can. I had to be big enough to carry her, but that made it hard for her to sit astride and hold on. The soldiers couldn't stop me flying away, but they fired bamboo arrows at us and one hit Yang. She screamed in agony and terror because she couldn't hold on any more. Her scream, as she fell many metres down to the ground, has haunted me to this day. I dived down to where she lay still on the ground and breathed out a heavy mist so the soldiers couldn't find us, but Yang was lifeless. All I could do was carry her back to the Emperor and lay her body before him.'

Xiaolong paused, tears in his eyes as he remembered.

Xiaolong și-a plecat privirea în podea.

— Nu. E moartă. Și a murit fiindcă n-am fost în stare s-o scap.

George era uluit și toți ai lui s-au dat mai aproape ca să audă povestea.

Ca și cum nu se mai putea abține, dragonul le-a povestit ce se întâmplase cu adevărat în ziua în care lăsase în urmă China.

— Împăratul nu mai era deloc bine văzut, fiindcă își petrecea prea mult timp alături de frumoasa Yang și nu îndeajuns cu treburile împărăției. Generalii i-au spus să se descotorosească de Yang, așa că împăratul m-a rugat s-o scap și s-o duc la adăpost, într-un loc sigur din munții Qinling. Nu mai era timp de stat pe gânduri sau de făcut planuri; oștenii mai aveau puțin și ajungeau în fața casei lui Yang.

Retrăind acele amintiri, dragonul a oftat din adâncul rărunchilor.

— Am ajuns în zbor în grădina ei și i-am spus să mi se suie în spinare ca s-o duc de-acolo.

Xiaolong s-a uitat în jos, la George.

— Numai că ea nu era ca tine, micuțul meu prieten. Oamenii, chiar delicați și frumoși ca Yang, sunt mai mari și mai neîndemânatici decât șoarecii și nu-s în stare să călărească un dragon așa cum poți tu. Trebuia să fiu suficient de mare ca s-o port în spinare, dar așa, ei îi venea greu să stea călare și să se țină bine. Oștenii nu m-au putut împiedica să zbor de-acolo, dar au tras cu arcurile în urma noastră, iar o săgeată de bambus a nimerit-o pe Yang. A țipat de durere și de groaza că nu se mai putea ține de mine. Țipătul pe care l-a scos când s-a prăbușit de la atâția metri înălțime m-a urmărit până în ziua de azi. Am coborât către locul în care zăcea întinsă pe pământ și am împrăștiat în jur o ceață deasă, astfel încât oștenii să nu ne dea de urmă, dar Yang rămăsese fără suflare. Tot ce-am mai putut face a fost să-i iau trupul și să i-l duc împăratului, în fața căruia l-am și așezat.

Xiaolong a tăcut, ochii umplându-i-se de lacrimi pe măsură ce-l năpădeau amintirile.

'The Emperor was ripped apart by his grief, his beloved Yang Guifei dead in his arms. He turned to me, and the fury in his face was terrible.'

Xiaolong muttered in Chinese – George didn't know what he was saying, but he could see that every word gave the dragon pain.

'He cursed, me, George. He blamed me for Yang's death and he cursed me with exile, to leave China and never return.'

George was very solemn. 'But I thought a Chinese dragon was above even an Emperor. How could he tell you to leave?'

'You are correct, my friend. Even an Emperor is human, and dragons are, by comparison, immortal and beyond a human's control. But the Emperor was right. I was to blame. I failed Yang, and I failed the Emperor, and I failed China. I couldn't stay.' Xiaolong's eyes were full of tears.

The mouse family were whispering, some of the younger girls were crying and even Aunt Maribel looked tearful. George shifted from foot to foot, his front paws held tight below his chin. He looked confused and uncomfortable. 'You've told us stories of Yang and the Emperor a thousand times. We grow up with tales of China and your life there. We have never, ever heard this story before. What we learn is that you got bored of the easy imperial life, and you wanted to explore the world. Wasn't that true? Have you been telling us porkies?'

Xiaolong still couldn't look George in the eye. 'Porkie-pies. Lies.' He looked up, at last, and caught George's stern gaze.

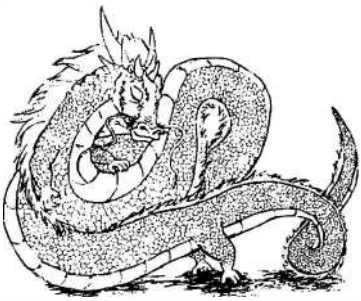

— Odată ce s-a aflat în brațe cu trupul iubitei lui Yang Guifei, Împăratul s-a arătat sfâșiat de durere. S-a întors către mine, iar furia de pe chipul său era cumplită.

Xiaolong a bolborosit ceva în chineză – George nu a înțeles ce, dar și-a dat seama că fiecare vorbă rostită îi pricinuia dragonului durere.

— M-a blestemat, George. Mi-a pus în seamă moartea lui Yang și m-a surghiunit, poruncindu-mi să părăsesc China și să nu mă mai întorc niciodată.

George s-a arătat tot timpul pătruns de cele ascultate.

— Bine, dar credeam că un dragon chinezesc e mai presus și decât împăratul. Cum putea el să-ți ceară să pleci?

— Ai dreptate, prietene. Până și un împărat e doar un om, spre deosebire de noi, dragonii, care suntem ca și nemuritori și mai presus de puterea oamenilor. Dar împăratul avea dreptate. Vina era a mea. I-am înșelat așteptările lui Yang, le-am înșelat și pe-ale împăratului, trădasem China însăși. Nu mai puteam rămâne.

Ochii lui Xiaolong se umpluseră de lacrimi.

Familia de șoricei se pusese pe șușotit, unele dintre fetele mai mici izbucniseră în lacrimi și până și mătușa Maribel mai avea puțin și plângea. George se lăsa când pe o lăbuță, când pe alta, în timp ce lăbuțele din față și le ținea strâns sub bărbie. Părea încurcat și se vedea că nu se simțea în largul său.

— Ne-ai spus de o mie de ori povești despre Yang și împărat. Cu toții am crescut cu istorisirile tale despre China și despre viața ta de acolo. Dar povestea asta chiar că n-am mai auzit-o pân-acum. Ce ni se spune nouă e că te săturaseși de traiul împărătesc cel fără de griji și că îți doreai să descoperi lumea. Ce, nu era adevărat? Ne-ai turnat gogoși?

Xiaolong nici acum n-a putut să-l privească pe George în ochi.

— Gogoși. Minciuni.

Într-un sfârșit, și-a ridicat și el privirea, întâlnind căutătura fermă a lui George.

'I don't like to think… I was ashamed to…' He sighed again. 'Yes, my friend, I didn't tell you the whole truth, so by omission, I have lied. I am sorry.'

There was a long, painful silence.

George turned to his family and led them a few metres away to talk in private. They spoke in whispers, some of them getting quite agitated, but at last they were all nodding. George came back to where Xiaolong was crouched, and stood tall on his back feet to talk to the dragon. His voice was flat and cool, his eyes hard.

'It has been my family's honour and privilege to be your companions for eight hundred years. Many of us have died in your service, but the family has always thought our sacrifice worthwhile, to have the trust and friendship of an imperial dragon living in our home.'

Xiaolong's heart sank. For the mouse to use such formal words, and not the smart Cockney talk he'd grown to love, meant something had gone very wrong.

George continued. 'We are sad to hear the true story of Yang Guifei, not only because she sounds like an amazing human, but because we know you loved her. And we can't blame you for her death. You tried your best. There's no shame in failure if you tried your best. We all make mistakes, we all fail, we all let people down sometimes. That's life.'

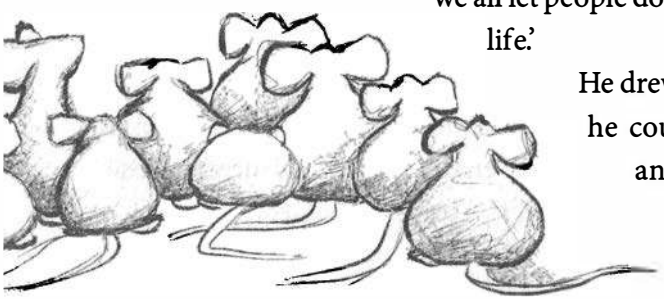

He drew himself up as tall as he could, standing as still and stiff as a statue.

— Nici nu vreau să mă gândesc... Mi-a fost ruşine...

Dragonul a oftat din nou.

— Aşa-i, prietene, nu v-am spus adevărul pe de-a-ntregul, aşa că, ocolindu-l, se cheamă c-am minţit. Îmi pare rău.

S-a aşternut o tăcere lungă şi chinuitoare.

George s-a retras către ai săi, pe care i-a tras câţiva metri mai încolo, ca să discute între ei. Au vorbit pe şoptite, unii dintre ei arătându-se destul de neliniştiţi, dar, într-un sfârşit, au căzut cu toţii la înţelegere, dând din cap. George s-a întors la locul unde Xiaolong rămăsese aplecat şi umil şi s-a înălţat pe lăbuţele din spate pentru a-i vorbi dragonului. Glasul i-a fost monoton şi rostirea rece, iar privirea aspră.

— A fost o onoare şi un privilegiu pentru familia mea ca, de-a lungul a opt sute de ani, să-ţi ţinem tovărăşie. Mulţi dintre ai noştri au pierit slujindu-te, dar familia a socotit întotdeauna că un asemenea sacrificiu merită cu prisosinţă atunci când vine vorba să te bucuri de încrederea şi prietenia unui dragon împărătesc care locuieşte la tine în casă.

Pe Xiaolong l-a încercat deznădejdea. Să auzi din partea unui şoricel asemenea vorbe scorţoase şi nu limbajul şmecher de cartier care îi devenise atât de drag însemna că lucrurile nu stăteau deloc bine.

George a continuat:

— Ne-am întristat la auzul adevăratei poveşti despre Yang Guifei, nu numai pentru că pare să fi fost un om minunat, ci şi pentru că ştim că ai iubit-o. Şi nu te putem învinovăţi de moartea ei. Ai făcut tot ce-ai putut. Nu e ruşinos să dai greş atunci când ai făcut tot ce ai putut. Cu toţii facem greşeli, tuturor ni se întâmplă să nu izbutim sau să îi dezamăgim pe cei din jur. Aşa e-n viaţă.

S-a înălţat cât a putut el, rămânând ţeapăn, încremenit ca o statuie.

'But what we can't forgive is the eight hundred years of lies that you have told us. You didn't trust us with the truth, you didn't respect us enough to be honest, and you have let three hundred and twenty generations of my family believe in a Xiaolong that doesn't really exist.'

Mice were sniffing and sobbing quietly in the background. Xiaolong opened his mouth to speak, but George put up a paw to silence him. 'So I, George CCCXX, current Dragon Friend, declare, with the support of my whole family, that we must withdraw our friendship and let you pursue your career without us.'

He dropped to all fours, turned and went back to his family. Without a backward glance, they disappeared through a tiny hole in the wall, and were gone.

Xiaolong felt his heart crusting over with ice, numbing everything. He was so shocked that for several hours he couldn't move. Only when the bell sounded for four o'clock on Christmas morning, and the Tower bakers clattered down the stairs, yawning loudly and complaining, did the dragon realise he had to move.

In human form, he dragged himself up the endless stairs to the roof, where he lay on the parapet and stared over the city where wives and mothers, street urchins and church wardens, butlers and servants, were beginning to get ready for the long day of festivities. Fires were lit, lamps glowed in the early morning darkness, smoke drifted on the dry air. Life was going on as normal, but the dragon saw it all as if he was encased in glass.

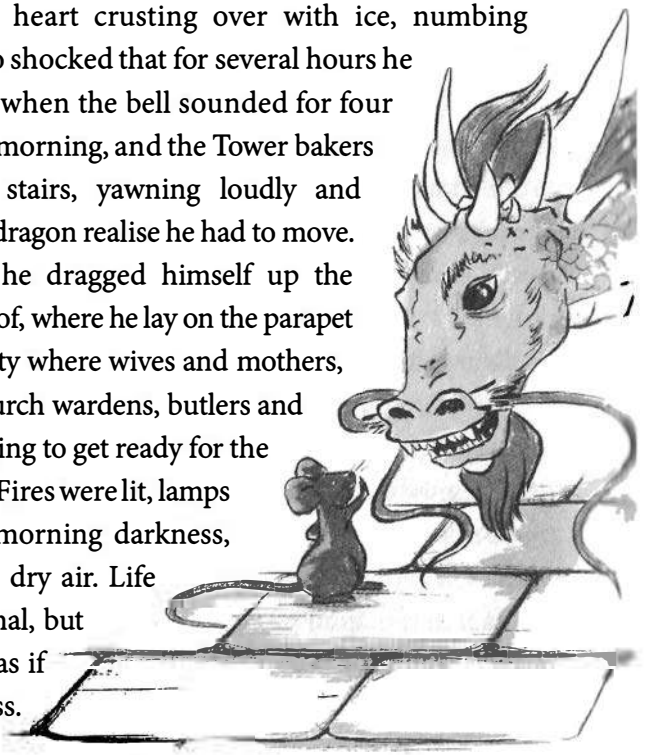

— Ceea ce însă chiar nu putem da uitării sunt cele opt sute de ani de minciuni pe care ni le-ai turnat. Nu ai avut încredere să ne împărtășești adevărul, nu ne-ai respectat îndeajuns ca să fii cinstit cu noi și ai făcut ca trei sute douăzeci de generații din familia mea să creadă într-un Xiaolong care nu exista în realitate.

Din spatele lui s-au făcut auzite smiorcăieli și sughițuri înfundate. Xiaolong și-a căscat botul pentru a răspunde, dar George și-a săltat o lăbuță ca să-l oprească.

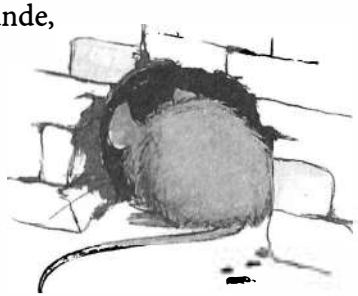

— Așa că eu, George al CCCXX-lea, actual Prieten al Dragonului, declar, având de partea mea sprijinul întregii mele familii, că ne vedem siliți să-ți retragem prietenia noastră și să te lăsăm să-ți vezi de-ale tale fără noi.

George s-a lăsat pe toate cele patru lăbuțe, s-a răsucit și s-a întors la ai lui. Fără să mai arunce vreo privire în urmă, șoricimea a dispărut printr-o bortă micuță din perete și duși au fost cu toții.

Xiaolong a simțit cum inima parcă prinde să-i înghețe, amorțindu-l de tot. Atât de năucit era, că preț de mai multe ore nici nu s-a putut urni. Abia în dimineața de Crăciun, când clopotul a sunat de ora patru și pitarii Turnului au dat năvală în jos pe scări, căscând zgomotos și tot văicărindu-se, abia atunci a înțeles și dragonul că trebuia s-o ia din loc.

Luând înfățișare omenească, s-a târât în sus pe scara care ducea la acoperiș, acolo unde s-a întins pe parapet și a cuprins din priviri orașul în care neveste și mame, copii ai străzii și paznici de biserici, valeți și alți slujitori începeau să se pregătească pentru lunga zi de sărbătoare. S-au aprins focuri, lămpile au început să strălucească în întunericul mijitului de zi, iar fumuri au pornit să se înalțe în văzduhul uscat. Viața mergea mai departe, în felul ei obișnuit, dar dragonul se uita la ea de parcă el unul ar fi fost prins într-un vas de sticlă.

As the sky got lighter, it began to snow, fat flakes drifting down from dark clouds and shutting out the sunrise. Finally, Xiaolong took his own dragon form and leapt into the sky, coiling up and up till the city below him was a smudge of shadows. The Chinese dragon sucked in a deep breath and trumpeted a call to Brannoc, his enemy.

As he waited for the British dragon to answer him, Xiaolong let himself examine his broken heart. The grief and shame of Yang's death and the Emperor's curse, his long solitary life in the oceans, the loss of his pearl, the terrible shock of George's death and being told the truth of all the Georges… nothing was as excruciating as his abandonment by the loyal, faithful mice. His true friends. Small and powerless they might be, without culture or philosophy, short-lived and vulnerable, but mice were one of the noblest of animals, as noble as any human: warrior, bishop, king or emperor. They were as brave, loyal, wise and kind, their hearts as warm and luminous as any he had found in his three thousand years of life. He had driven them away with his thoughtlessness, weakness and fear, and the remorse was crushing his heart.

His thoughts were so dark that he barely noticed the draught of black Brannoc's wings through the heavy snow. Xiaolong flew down to the scaffolding of the half-built Tower Bridge, and Brannoc settled on the other side. Both cloaked against human eyes, the dragons looked at each other.

'You look as if you've had a rough night, Shallong,' said the Celt.

Când cerul s-a mai luminat, s-a pus pe nins, fulgi pufoși alunecând în jos dinspre norii tuciurii și acoperind răsăritul soarelui. Într-un sfârșit, Xiaolong și-a luat înfățișarea de dragon și s-a săltat către înaltul cerului, învălătucindu-se sus, tot mai sus, până când orașul de dedesubt a ajuns o mâzgăleală de umbre. Dragonul chinezesc a tras adânc aer în piept și a trâmbițat o chemare către Brannoc, vrăjmașul său.

În vreme ce-l aștepta pe dragonul britanic să-i răspundă, Xiaolong și-a cercetat inima frântă. Durerea și rușinea de a fi lăsat-o pe Yang să moară, blestemul împăratului, viața lungă și singuratică dusă în fundul oceanelor, pierderea perlei, vestea răscolitoare a morții lui George, adevărul care-i fusese destăinuit despre întregul șir de George... Și totuși, nimic nu era mai sfâșietor decât faptul că șoricimea cea devotată și de toată încrederea îl părăsise. Prietenii lui adevărați. Erau mici și nevolnici, stăteau prost cu filosofia și cultura, nu trăiau cine știe cât, iar viața le era mereu în primejdie, dar șoarecii erau unele dintre cele mai nobile animale, tot atât de nobil ca un om, fie el războinic, episcop, rege sau împărat. Erau la fel de curajoși, credincioși, înțelepți și prietenoși și aveau inimile tot atât de calde și de deschise ca oricare alți muritori întâlniți de Xiaolong în trei mii de ani de viață. Iată însă că îi îndepărtase cu nechibzuința, slăbiciunea și frica lui, iar remușcările îi sfâșiau inima.

Așa de negre îi erau gândurile, încât abia dacă a simțit bătaia aripilor smolitului de Brannoc prin ninsoarea deasă. Xiaolong s-a lăsat în zbor spre schelăria podului Tower Bridge, pe jumătate înălțat, iar Brannoc s-a așezat de cealaltă parte. Feriți amândoi de ochii oamenilor, dragonii s-au privit unul pe celălalt.

— Arăți de parcă ai fi avut parte de o noapte grea, Șoling, a spus celtul.

Xiaolong didn't answer him, but looked intently at the black dragon. They hadn't met for a hundred and thirty six years, and Brannoc had changed somehow. Something about his scales… it was their colour. Black Brannoc was no longer black. His shiny obsidian skin looked softer, lighter, with a lustre to it… Xiaolong's heart thumped as he saw the pearl clutched in Brannoc's foot, pale pink flames licking through his claws. His pearl, the precious pearl ripped from him in their last battle. The pain stabbed him to the soul.

Brannoc lifted a scaly eyebrow. 'Yes, your pearl, Shallong. I know now why you didn't want to lose it. Feels good. Warm.'

Xiaolong ignored him. 'I am leaving.'

As he spoke, Caderyn appeared and landed beside Brannoc, his scarlet wings folding with a rustle.

Xiaolong repeated his words. 'I am leaving, Welsh lord. I cannot stay.'

'Something we said?' Brannoc laughed softly.

'I will recover from the injuries you gave me,' said Xiaolong. 'But after all, it appears that I am my own worst enemy.'

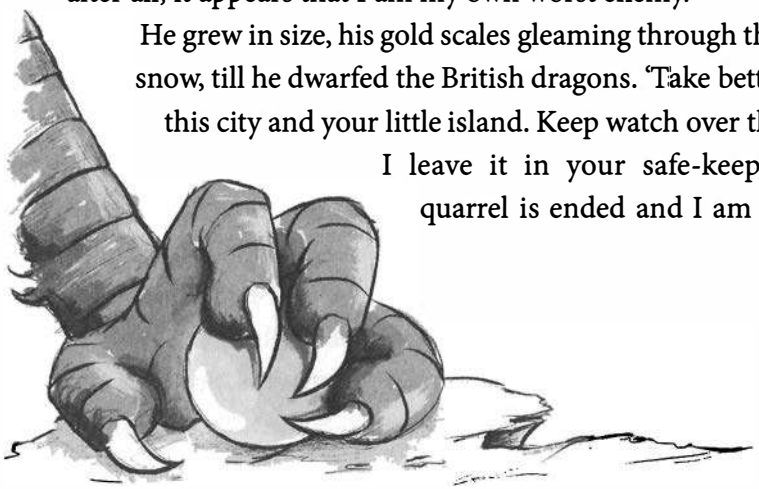

He grew in size, his gold scales gleaming through the driving snow, till he dwarfed the British dragons. 'Take better care of this city and your little island. Keep watch over the Tower: I leave it in your safe-keeping. Our quarrel is ended and I am the loser.

Xiaolong nu i-a răspuns, dar l-a privit cu multă atenție pe dragonul cel smolit. Nu se mai întâlniseră de o sută treizeci și șase de ani și Brannoc parcă se schimbase cât de cât. Era ceva legat de solzii lui... legat de culoarea lor. Smolitul de Brannoc nu mai arăta chiar așa de smolit. Pielea lui lucioasă ca piatra de obsidian părea mai catifelată, mai deschisă la culoare, cu un soi de lustru... Lui Xiaolong i-a sărit inima din piept când a văzut perla strânsă între ghearele lui Brannoc, pâlpâind în ape de un trandafiriu stins. Perla sa, perla sa prețioasă, care-i fusese smulsă în ultima lor înfruntare. Durerea i-a sfâșiat sufletul.

Brannoc și-a ridicat o sprânceană solzoasă.

— Da, e chiar perla ta, Șoling. Acum știu de ce nu voiai s-o pierzi. E plăcută la atingere. Caldă.

Xiaolong nu l-a luat în seamă.

— Plec.

Nici n-a terminat bine de vorbit, că s-a înființat și Caderyn, lăsându-se din zbor alături de Brannoc și adunându-și cu un foșnet aripile stacojii pe lângă trup.

Xiaolong a repetat:

— Plec, lord galez. Nu mai pot să rămân.

— Am zis noi ceva de te-am supărat? a întrebat Brannoc, râzând molcom.

— Rănile pe care mi le-ați făcut voi o să mi le vindec, a spus Xiaolong. Dar, la urma urmei, cel mai aprig dușman al meu se pare că tot eu sunt.

Și-a sporit statura, cu solzii cei aurii sclipindu-i prin ninsoarea viscolită, până când i-a făcut pe dragonii britanici să pară niște pitici.

— Ați face bine să vă îngrijiți mai cu râvnă de orașul ăsta și de insulița voastră. Vegheați asupra Turnului, vi-l las în pază. Vrajba noastră a apus de-acum, iar eu sunt cel care a ieșit înfrânt.

Qiang long nan ya ditou she. Even a dragon finds it hard to control a snake in its own haunt.' He lifted on to his back legs and bowed to the two Celts. 'Caderyn, Brannoc – fare thee well.' And he was gone, the gold and blue tail flickering through the snowstorm and vanishing, leaving Brannoc and Caderyn staring into the icy blizzard. They didn't notice a knot of mice, huddled together on the parapet of the Tower, watching in tears as their lost dragon left them behind.

Qiang long nan ya ditou she. Până și unui dragon îi vine greu s-o scoată la capăt cu un șarpe chiar în ascunzișul acestuia.

S-a săltat apoi pe labele din spate și s-a înclinat către cei doi celți.

— Caderyn, Brannoc, rămâneți cu bine.

Și dus a fost, cu coada auriu-albăstruie licărind prin viforniță. S-a făcut nevăzut, lăsându-i pe Brannoc și pe Caderyn să scruteze cerul pe ger și prin viscol.

Cei doi nu au luat seama la ciurda de șoareci care stăteau strânși unii într-alții pe parapetul Turnului, urmărind cu lacrimi în ochi cum dragonul lor îi lăsa în urmă.

Chapter 11

Boy, oh boy, that was a hard bit. Don't know about you, but my eyes were a bit damp, just telling the story.

It was a tough time for my family, after Xiaolong left. George CCCXX never really got over it, going down in mouse history as the George that broke up with the dragon.

But life went on before the dragon, and life continued after the dragon. London kept growing; kings and queens came and went; mice lived and died, stuff happened. The British dragons went quiet except in times of wars and plagues and fires and assorted disasters.

And what about our Chinese dragon? You might well ask.

When he writhed off into the snowstorm, Xiaolong had no idea where to go, and he didn't really care. His heart was numb, his head full of fog, and his whole body hurt. He needed to heal, so he flew south, sniffing for something stronger and cleaner than cold seawater. South, south, south… and then he got a scent. Salt! He followed his nose to Africa until he spotted a pink lake. Truly, pearly, salty pink.

Capitolul 11

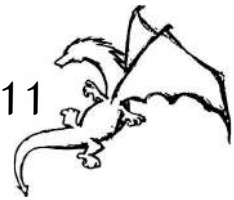

Frățioare, partea asta de poveste chiar c-a fost grea! Nu știu ce ați simțit voi, dar mie unuia mi s-au umezit ochii numai spunând-o.

După plecarea lui Xiaolong, familia mea a trecut prin vremuri grele. George al CCCXX-lea nu a izbutit niciodată să treacă peste cele întâmplate, intrând în istoria șoricească drept George care a rupt-o cu dragonul.

Numai că viața, după cum și-a văzut de drumul ei înainte de apariția dragonului, tot așa a mers mai departe și după dispariția lui. Iar Londra a continuat să crească; regi și regine au venit și s-au dus; șoareci au trăit și-au murit și s-au petrecut o groază de chestii. Dragonii britanici s-au mai potolit și ei, în afara vremurilor de război, molimă, pârjol și alte dezastre asemenea.

Dar poate că vă întrebați, cum e și firesc, ce s-a ales de dragonul nostru chinezesc.

Când a dispărut șerpuind prin viscol, Xiaolong habar n-avea încotro s-o apuce și, de fapt, puțin îi păsa. Inima îi era amorțită, o pâclă i se lăsase peste minte și îl durea tot trupul. Avea nevoie să se tămăduiască, așa că a pornit în zbor spre miazăzi, căutând să prindă mirosul a ceva mai puternic și mai curat decât apa rece a mării. La sud, la sud, tot mai la sud… și, deodată, a prins un miros. Sărătură! S-a lăsat călăuzit de nas până în Africa, până când a zărit un lac cu apă trandafirie. Trandafirie, perlată și sărată de-a binelea.

Diving in, Xiaolong was shocked by the salt, which stung his skin and got under his scales and into his lungs and eyes and he felt as if he was burning inside and out. Compared to the pain in his heart, it was just sore, and it healed his body. When the summer sun boiled away the lake water, Xiaolong took flight and found a long, deep river, where he began to live as a water dragon again, trying to forget.

The 19th century turned into the 20th, but Xiaolong had taken a long holiday from humans and all their foolishness. He worked slowly up and down long African rivers, at last coming down the Nile to the Mediterranean and then to the cooler waters of the Black Sea.

It was a warm April day and Xiaolong was nosing about amongst the reed beds and tiny islands of the Danube Delta, snacking on pike and pelicans, when he thought he heard someone calling him. 'George?' he said, pulling his head out of the reeds and looking around. There was no-one but a stork who stabbed her long beak into Xiaolong's nose and flapped off, shrieking. The dragon didn't notice her, distracted by the thought of his mousy friends in London.

Over the next few days he kept hearing voices: ravens, pigeons, and panicky humans. Then, shockingly, the voice of the black dragon Brannoc. 'Shallong! Time for you to return. There is work for you to do...'

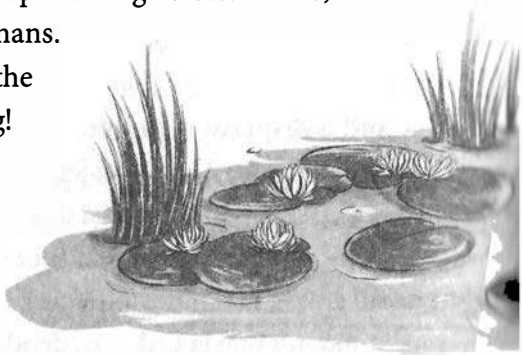

The next sound turned him to stone. 'Xiaolong! Xiaolong! Please come! This is George... Save us!'

Scufundându-se în apă, Xiaolong a fost luat pe nepregătite de așa sărătură, care îi pișca pielea și i se strecura pe sub solzi, în plămâni și în ochi, făcându-l să se simtă de parcă ar fi luat foc, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Pusă în balanță cu durerea din inimă, asta nu era decât o durere de-a cărnii, care i-a vindecat trupul. Iar dacă soarele verii a făcut să piară apa lacului, Xiaolong și-a luat zborul și a dat peste un râu lung și adânc, unde și-a început din nou traiul de dragon de apă, încercând să dea totul uitării.

Secolul al XIX-lea s-a făcut al XX-lea, dar Xiaolong își luase o vacanță lungă de la oameni și de la toate năzbâtiile lor. Și-a croit cu temei drumul în susul și-n josul lungilor râuri ale Africii, pentru ca într-un sfârșit să ajungă, străbătând apele Nilului, în Marea Mediterană și mai apoi în apele mai răcoroase ale Mării Negre.

Era o zi călduță de aprilie, iar Xiaolong scormonea printre pâlcurile de stuf și insulițele Deltei Dunării, hrănindu-se cu știuci și pelicani, când i s-a năzărit că aude pe cineva strigându-l.

— George? a zis el, scoțându-și capul dintre tulpinile de stuf și uitându-se în jur.

Nu era nimeni acolo, în afară de o barză care l-a împuns în nas cu ciocul ei lung și a plecat bătând din aripi și chirăind. Cu mintea dusă la prietenii lui șoricești din Londra, Xiaolong nici n-a băgat-o în seamă.

De-a lungul câtorva zile care au urmat, a continuat să audă glasuri: de corbi, de porumbei și de oameni înspăimântați. Dar într-o zi a fost surprins să audă până și glasul smolitului de Brannoc:

— Șoling! E vremea să te-ntorci. Ai de lucru pe-aici...

Dar chemările care au urmat mai că l-au împietrit:

— Xiaolong! Xiaolong! Te rugăm, întoarce-te! Mi-s eu, George... Scapă-ne!

The familiar Cockney squeak of his friend was like a spur and Xiaolong erupted from the water like a rocket, flashing straight up into the sky, his head turning like a satellite dish searching for a signal. There it was! London.... The great dragon, gold scales flashing in the sun, speared through the air, north-west over Europe till he was across the English Channel and following the River Thames up to his old home, the Tower of London. It was getting dark, and it was pouring with rain. London looked soggy, everything was soaked, people scurried around under umbrellas and red buses sloshed through huge puddles on the streets. The river was lapping at the Embankment walls, but there were no signs of anyone needing saving. Just a rainy day in London town.

Puzzled, Xiaolong circled slowly over the City, looking for any signs of trouble, but saw nothing except a small plane descending slowly over the river to land on a runway in one of the docks that Xiaolong had last seen filled with steamships. London had changed a lot in 130 years. Towering buildings sticking into the sky, streets stuffed full of crawling, hooting traffic, almost no ships on the river, buildings as far as he could see, in every direction. And what was that string of silver domes across the river, right by the airport? A mystery. And so much noise everywhere! Aircraft and modern cars and trucks, and trains fast as lightning, all squished into the frame of the city like a moving tapestry, people like cockroaches on a pie-shop floor. Scurrying humans... the one recognisable thing in this city of the future, all glass and metal, bright and shiny. Humans... so brilliant, and so stupid.

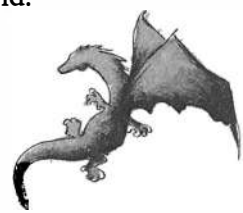

Chițăitul de cartier, atât de cunoscut, al prietenului său a fost ca un pinten, iar Xiaolong a țâșnit din apă ca o rachetă, zburând către înaltul cerului și rotindu-și capul ca o antenă în căutarea vreunui semnal. Și l-a și prins! Venea dinspre Londra... Marele dragon, cu solzii aurii strălucind în lumina soarelui, a spintecat văzduhul înspre nord-vestul Europei până când a trecut pe deasupra Canalului Mânecii și, urmând cursul râului Tamisa, a ajuns la vechea lui casă, Turnul Londrei. Se lăsa întunericul și ploua cu găleata. Londra arăta murată de-a binelea, totul mustea de apă, oamenii mișunau pe străzi adăpostiți sub umbrele și autobuzele roșii își rostogoleau roțile prin bălțile uriașe apărute pe străzi. Râul își plesnea apele de zidurile de îndiguire, dar nici vorbă să pară cineva că are nevoie de ajutor. Nu era decât o zi ploioasă în Londra.

Mirat, Xiaolong a zburat în cerc pe deasupra centrului orașului, căutând din priviri vreun semn de primejdie, dar n-a dat peste niciunul, în afara unui avion mai mic, care a coborât încetișor înspre râu și a aterizat pe o pistă aflată într-un doc pe care Xiaolong îl văzuse ultima oară ticsit cu vapoare. Londra se schimbase mult în 130 de ani. Clădiri semețe se avântau spre ceruri, străzile erau sufocate de o circulație târâită și zgomotoasă, aproape niciun vas nu mai plutea pe râu și, oriîncotro ai fi privit, clădiri și iar clădiri, cât vedeai cu ochii. Ce-o fi fost șirul acela de cuve argintii care se întindeau peste râu chiar lângă aeroport? Mister. Și ce hărmălaie peste tot! Avioane, mașini moderne și camioane, trenuri iuți ca fulgerul, toate înghesuite între contururile orașului asemenea unei tapiserii mișcătoare, cu oameni fugind care încotro ca niște gândaci pe podeaua unei plăcintării. O învălmășeală de oameni... singurul lucru pe care îl mai putea recunoaște în acest oraș al viitorului, tot numai sticlă și metal, strălucitor și poleit. Oameni... atât de sclipitori, și totuși atât de nerozi.

Xiaolong circled lower until, carefully disguised from human eyes, he landed on the roof of the White Tower, his old resting place. But this time he was alone, no Dragon Friend at his side. 'Whose fault is that?' he asked himself.

But the moment his feet touched the roof, there was a rush of furry bodies from underneath the door to the stairs, and Xiaolong was overrun with mice, scrambling up and over his body, twittering like sparrows in excitement. One mouse, a large and handsome grey fellow, stayed on the ground in front of Xiaolong's nose, stood on his hind legs, and bowed.

'*Nin hao*, your imperial grandness. Welcome back to the White Tower. We are indeed happy to see you.'

This, of course, was... *me*! All the time I've been telling you this long story, you probably didn't realise that I played a starring role... but *this* was the moment that I met the great Xiaolong and became George CCCLXXXVIII. But back to the story – this is my favourite bit coming up.

The great Xiaolong bowed to me, and said in a serious voice. '*Nin hao*, George. Thank you for your kind welcome. I am honoured and delighted to be back.'

After I'd introduced him to my wife Lilibet and all of my family, and we'd all apologised to each other for the upset all those years ago, my family went back to work, and Xiaolong and I got down to brass tacks. He told me about hearing our voices, but I didn't understand what he was saying about panic and saving us and all that stuff.

'Mind you,' I told him. 'The weather's proper 'orrible, and we're all fed up with being wet all the time. The kitchen cat's in a right mood.'

Xiaolong a zburat în cercuri tot mai joase până când, ferindu-se cu grijă de ochii oamenilor, s-a coborât pe White Tower, vechiul său loc de odihnă. De data aceasta însă era singur, fără să aibă alături vreun Prieten al Dragonului. „A cui o fi vina?“ s-a întrebat în sinea lui.

Numai că, de cum îi atinseră labele acoperișul, pe sub ușa care da către scară au dat năvală gheme mici de blană, iar Xiaolong s-a trezit potopit de șoareci, înghesuindu-se care mai de care pe trupul său și ciripind de emoție ca niște vrăbii. Unul dintre șoareci, cenușiu, mai răsărit și mai arătos, s-a oprit în dreptul nasului lui Xiaolong, s-a săltat pe lăbuțele de dinapoi și i-a făcut dragonului o plecăciune.

— *Nin hao*, Măria Ta Împărătească. Bine ai venit din nou în White Tower. Ne bucurăm nespus să te vedem.

Acest șoarece era, firește... chiar subsemnatul! Tot timpul cât v-am spus povestea asta lungă, probabil nici nu v-ați dat seama că jucam un rol principal... dar ăsta a fost momentul în care am făcut cunoștință cu marele Xiaolong și am devenit George al CCCLXXXVIII-lea. Să mă întorc însă la poveste – că și așa urmează partea mea preferată.

Marele Xiaolong s-a înclinat în fața mea și a zis cu toată gravitatea:

— *Nin hao*, George. Îți mulțumesc pentru primirea aleasă. Sunt onorat și încântat să fiu din nou aici.

După ce i-am făcut cunoștință cu soția mea, Lilibet, și cu toți ceilalți ai mei și ne-am cerut unul altuia iertare pentru necazul din urmă cu atâta amar de ani, cei din familia mea s-au întors la ale lor, iar eu și Xiaolong am trecut la lucrurile cu adevărat importante. Mi-a povestit că ne auzise glasurile, dar n-am înțeles deloc ce voia să spună cu „spaima“ și „scăparea“ noastră și toate chestiile alea.

— Ce-i drept, vremea-i chiar groaznică și ne-am săturat să fim tot timpul uzi până la piele. Iar pisica de la bucătărie e într-o dispoziție de zile mari.

Xiaolong interrupted me. 'There is worse to come, I fear, George. I scented an alarmingly large storm out in the Atlantic…'

I was amazed. 'I know! The pigeons and the sparrows have been gossiping about it all day today. They heard from a mallard who got it from a tern who heard it from a gannet who'd been blown in off the Irish Sea and she'd heard it from some storm petrels…'

Xiaolong held up a front foot to stop me. 'What did they say, George?' he asked, firmly.

I had to concentrate, which was hard, being so excited about everything. 'Um… er… okay. I didn't understand it all, 'cause Drusilla Pigeon used such long words. Repression, minibars, extraterrestrial bicycles…'

'Extratropical cyclones? Millibars, a depression?' said Xiaolong, who knows all the long words about weather, being a water-weather dragon.

'That's them,' I said. 'But it's almost in America, right out in the ocean. Won't bother us, will it?' I was confident about that. It's a long way across England to the Irish Sea, and then there's Ireland, and *then* the Atlantic.

'I will explain it all to you another day,' said Xiaolong. 'But we need to know more. Excuse me, George.' And he stood up, ready to take off.

'Can I come too?' I asked, but he shook his head.

'I will fly too high, little friend. You would die. I'll be back!'

Xiaolong m-a întrerupt:

— Mi-e teamă că ne așteaptă lucruri și mai rele, George. Am adulmecat eu o furtună îngrijorător de puternică în largul Atlanticului...

Eram uluit.

— Știu! Porumbeii și vrăbiile au trăncănit despre asta toată ziulica. Au auzit de la o rață sălbatică, care, la rândul ei, știa de la o rândunică-de-mare, căreia îi ajunsese la urechi de la o gâscă-de-mare, care fusese purtată de vânt dinspre Marea Irlandeză și băgase și ea la cap ce-i ziseseră niscaiva petreli...

Xiaolong și-a întins una dintre labele din față ca să mă oprească.

— Și ce-au spus, George? a întrebat el cu hotărâre în glas.

A trebuit să mă adun, lucru anevoie, fiind atât de emoționat.

— Ăăă... Păi... Bine. N-am înțeles eu chiar totul, pentru că și Drusilla Porumbel a vorbit în cuvinte care nu se mai terminau. Represiune, minibaruri, biciclete extraterestre...

— Nu cumva cicloane extratropicale? Și poate milibari și depresiune? a zis Xiaolong, care știe toate cuvintele lungi legate de vreme, fiind, nu-i așa, un dragon de apă și de vreme umedă.

— Da, astea-s, i-am spus. Dar era vorba de chestii de prin partea Americii, acolo, în largul oceanului. Că doar n-or da și peste noi, nu?

În privința asta eram chiar încrezător. Era cale lungă din capătul ăsta al Angliei până la Marea Irlandeză, după care venea Irlanda și abia mai apoi Atlanticul.

— O să-ți explic eu altă dată, mi-a spus Xiaolong. Numai că trebuie să știm mai multe. Scuză-mă, George.

S-a ridicat, gata să-și ia zborul.

— Pot să vin și eu? am întrebat, dar el a clătinat din cap.

— O să zbor mult prea sus, prietenașule. Mi-e teamă c-ai pieri. Dar o să mă-ntorc!

And he leapt up into the darkness, his gold scales flickering in the city lights, leaving a strong scent of cherry blossom behind him. I'd heard all the stories, of course, but to see it for myself... I can't find the words.

Xiaolong told us later that he'd flown higher than any bird can fly. From up in the stratosphere he could look down on the storm over the ocean, solid cloud swirling in a massive spiral. But it wasn't out in the west, heading for America – it was further south and was heading for London.

As soon as he landed on the Tower roof, Xiaolong called to Brannoc. 'Dragons unite! London in peril!'

I was gobsmacked. I didn't think Xiaolong would ever want to set eyes on the British gang ever again. 'What do you want him for?'

'We need them all, George. I cannot do it alone.'

'Do what?'

'Save London from the storm that comes.'

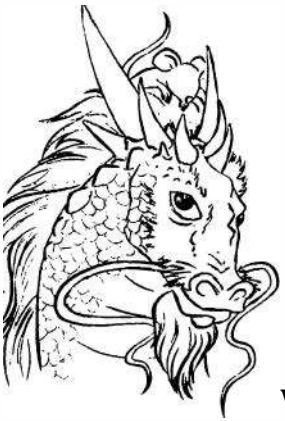

'But how...? What...?'

'I don't know yet, my friend,' he said, but he broke off as the beating of wings sounded the arrival of black Brannoc.

He had changed, the Celtic dragon lord. The great pearl he had ripped from Xiaolong in their last battle had completely transformed him. And not just his looks. Pearly grey all over from tail to wingtips, his eyes had turned to silver, like his claws and his teeth and the tip of his tail. Even the flames licking his teeth were pinker. And his manners!

'*Nin hao*, Shallong. Or rather, Xiaolong. You're back, then.'

And he bowed his head. Brannoc! The dragon thug of Celtic England actually bowed! Of course Xiaolong bowed, too.

Cu vorbele astea, dragonul s-a înălțat pierzându-se în beznă, cu solzii lui aurii sclipind în luminile orașului și lăsând în urma lui un parfum puternic de flori de cireș. Auzisem toate poveștile, firește, dar să vezi cu ochii tăi... Chiar că nu-mi găsesc cuvintele.

Xiaolong avea să ne istorisească mai târziu că zburase mai sus decât ar fi fost în stare orice pasăre. De sus de tot, din stratosferă, a putut să privească în jos la furtuna de deasupra oceanului, o învolburare serioasă de nori prinsă în ditamai vria. Numai că nu se petrecea undeva spre vest, îndreptându-se către America – era mult mai la sud și venea spre Londra.

Cum s-a lăsat pe acoperișul Turnului, Xiaolong l-a chemat pe Brannoc.

— Dragoni, uniți-vă! Londra-i în primejdie!

Am rămas năuc. Și eu care-mi închipuisem că Xiaolong n-ar fi vrut în vecii vecilor să mai dea ochii cu șleahta britanicilor!

— La ce-ți trebuie să te-ncurci cu el?

— Chiar avem nevoie de ei toți, George. Nu pot singur.

— Nu poți ce?

— Să salvez Londra de furtuna care-o amenință.

— Dar cum? Ce...?

— Nu știu încă, prietene, a spus el, curmându-și vorbele la auzul unor bătăi de aripi care vesteau sosirea lui Brannoc cel smolit.

Lordul celt nu mai era cel de odinioară. Perla uriașă pe care i-o smulsese lui Xiaolong în ultima lor luptă îl preschimbase cu totul. Și nu numai în privința înfățișării. Se făcuse de un cenușiu perlat de la coadă până în vârfurile aripilor, ochii îi deveniseră argintii, ca și ghearele, colții și capătul cozii. Până și limbile flăcărilor care i se prelingeau printre colți erau mai trandafirii. Ce să mai zic de purtare!

— *Nin hao*, Șoling. De fapt, Xiaolong. Deci te-ai întors.

Și făcu o plecăciune scurtă, din cap. Brannoc! Dragonul bătăuș din Anglia celtică făcuse o plecăciune! Firește, Xiaolong făcu și el una.

I thought they were going to kiss each other for a moment! Blimey. Mind you, Brannoc hadn't changed enough to say hello to me. I ran up Xiaolong's front leg and perched in his blue mane, as Georges always have.

'I heard your call,' said Xiaolong, as though they'd been mates for ever.

Brannoc looked puzzled. 'Call? I didn't…' He stopped himself, and was silent, obviously thinking. 'Good. Time for you to return. There is work for you to do.'

Xiaolong recognised his words – they were what he'd heard in the Danube Delta. He didn't understand how he had heard something that hadn't then been said, or how he'd heard from such a distance, but perhaps it had something to do with the flaming pearl connecting him to Brannoc and London. Dragons are mysterious, and sometimes they even mystify themselves.

'So what are you going to do first?' said Brannoc.

'Gather information, gather a team,' said the Chinese dragon in a very businesslike fashion. 'If only there were other Chinese dragons here…'

'Ah, well…' I squeaked, running down to Xiaolong's foot so he could see me, 'there's all the dragons in Chinatown. But I don't know if they're alive…'

'Chinatown?' Xiaolong looked at me with eyes like lasers. 'What is this Chinatown?'

'A few streets, that's all, with Chinese restaurants and shops selling Chinese stuff. In Soho. But there's an arch over the street

Pentru o clipă, am crezut c-o să se și pupe! Măi să fie! Chiar și-așa, Brannoc nu se schimbase într-atât încât să-mi dea și mie binețe. Am dat fuga către laba din față a lui Xiaolong și m-am cățărat pe ea până am ajuns să mă ascund în coama lui albastră, așa cum au făcut întotdeauna toți acei George de dinaintea mea.

— Ți-am auzit chemarea, a spus Xiaolong, ca și cum ar fi fost amici de când lumea.

Brannoc părea încurcat.

— Chemarea? Bine, dar n-am...

S-a oprit însă, amuțind. Era clar că treaba asta îl pusese pe gânduri.

— Bun. E vremea să te-ntorci. Ai de lucru pe-aici...

Xiaolong i-a recunoscut cuvintele – erau cele pe care le auzise în Delta Dunării. Nu înțelegea el cum de auzise ceva ce nu fusese rostit atunci sau cum de auzise de la așa depărtare, dar probabil că asta avea legătură cu perla aceea pâlpâindă care-l lega de Brannoc și de Londra. Dragonii sunt niște creaturi așa de misterioase, că uneori nici ei nu se pot pricepe.

— Așa. Și-acum ce-ai de gând să faci mai întâi și mai întâi? l-a întrebat Brannoc.

— Să aflu cât mai multe și să adun o echipă, i-a răspuns dragonul chinezesc, cum ar fi făcut-o un om de afaceri. Ei, să mai fi fost niște dragoni chinezești pe-aici...

— Păi, să vezi... am chițăit eu, dându-mă jos pe laba lui Xiaolong, ca să mă vadă. Ar fi dragonii din Orașul Chinezesc. Chestia-i că nu știu dacă sunt dragoni de-adevăratelea...

— Orașul Chinezesc? m-a îngânat Xiaolong, sfredelindu-mă cu privirea. Ce-i aia Orașul Chinezesc?

— E un mănunchi de străzi, nimic altceva, dar cu multe restaurante chinezești și prăvălii în care se vând tot felul de chestii de prin China. E în cartierul Soho. Și peste o stradă se întinde o boltă

that's covered with dragons, and there's little dragons on lampposts and a few big...'

Xiaolong interrupted. 'Where is Soho? Who can show me?'

I piped up. 'Er, the pigeons, I suppose. They know London better than anyone.'

But Brannoc's voice drowned mine out. 'I will show you. It is due west of here, a few moments on the wing.'

'Thank you, Brannoc,' said Xiaolong with a bow of his head. 'But I think George has the better idea. I will ask the pigeons to lead me to Chinatown. May I ask you to fly further, gather intelligence from the river banks?'

Brannoc frowned, but then he nodded in agreement. 'All right, China. I will seek out more detailed information and we will consult when I return.'

Blimey again. Brannoc was talking like Xiaolong now, all posh and wordy. The flaming pearl must have a built-in dictionary of long words. Even Brannoc's Cornish accent had disappeared. Anyway, Brannoc took off, his huge leathery wings lifting the huge leathery body up into the night sky, trailing streams of rainwater as he flew. We heard him trumpeting as he circled above the city, and saw nine white dragons and a scarlet one flapping towards him. The gang was back.

'Look at that. Do you think he's on the level, Xiaolong?'

My big golden chum was watching the British group fly west.

ornată cu niște dragoni, după cum mai sunt și alți dragoni, mai mici, pe niște stâlpi de felinare, dar și câțiva mai mari...

Xiaolong mi-a tăiat avântul.

— Și unde-i Soho ăsta? Mi-l poate arăta careva?

— Păi, după capul meu, porumbeii ar putea, am sărit eu. Că ei știu Londra mai bine ca oricine.

Dar glasul lui Brannoc l-a acoperit pe al meu:

— Ți-arăt eu unde e. E drept la vest de aici, la numai câteva clipe de zbor.

— Mulțumesc, Brannoc, i-a spus Xiaolong, înclinându-și capul. Dar cred că ideea lui George e mai bună. O să le cer porumbeilor să mă călăuzească până la Orașul Chinezesc. Pot să te rog să zbori mai departe și să afli cât mai multe de pe malurile râului?

A făcut el Brannoc o mutră încruntată, dar a dat din cap în semn că se-nvoia.

— Bine, chinezule. O să văd ce amănunte mai pot afla și ne consultăm când mă întorc.

Măi să fie! Acum Brannoc ajunsese de vorbea precum Xiaolong, tot numai delicateți și cu un noian de cuvinte. Perla cea pâlpâitoare trebuie să fi avut în ea și un dicționar de cuvinte lungi. Unde mai pui că din glasul lui Brannoc dispăruse până și accentul ăla de Cornwall. Oricum, Brannoc și-a luat zborul, uriașele lui aripi pieloase săltându-i uriașul trup pielos în adâncul cerului nopții. Ducea cu el șuvoaie de apă de ploaie. L-am auzit mugind în timp ce se învârtea pe deasupra orașului și am zărit nouă dragoni albi și unul stacojiu îndreptându-se în zbor către el. Ceata era din nou laolaltă.

— Ca să vezi! Tu ce zici, Xiaolong? Crezi că e sincer?

Amicul meu mare și auriu se uita cum ceata britanicilor se îndreaptă spre vest.

'Yes, I think so. Whether the others feel the same way, I cannot guess, so we can but hope, little friend.' He turned away and looked over the roofs of the City. 'Which is the smartest pigeon these days? Vespasia?'

I chuckled. He'd never got the hang of time. 'She's ancient history! There's Drusilla or Portia – but they'll be roosting now. Dark, innit? No pigeons around till first light.'

Xiaolong snorted. 'An owl, then. Find me an owl.'

It was my turn to snort. 'Owls eat mice. We don't socialise. You'll have to wait till daybreak.'

'Come, then.' And Xiaolong sprang into the air, swooping east and south along the river, his head turning from side to side looking here and there. It was nearly high tide, and it was almost the highest tide of the month, just after the full moon, so the water was a dragon's foot away from the top of the embankment walls. I realised then what the dragons had been worried about. They thought London could be flooded if the storm came this way.

We were flying down the river towards the old docks, which had been turned into other things, like the airport and businessy type places and swanky new houses.

Xiaolong was flying slowly, taking in all the changes since he'd left so he understood how the river worked now. There was a droning noise behind us, and we were buzzed by a little plane flying about three millimetres over our heads as it landed at the city airport.

— Da, așa îmi pare. Ce-i drept, n-am de unde să știu în ce ape se scaldă ceilalți, așa că nu ne rămâne decât să tragem nădejde că sunt de partea noastră, prietenașule.

S-a întors și a privit peste acoperișurile orașului.

— Ia zi-mi, care-i acum porumbelul cel mai deștept? Tot Vespasia?

Am chicotit. Tot nu se-nvățase cu trecerea timpului.

— Păi aia-i oale și ulcele de-acum! Ar fi Drusilla sau Portia, dar la ora asta sigur s-au culcat deja. Că doar e beznă, nu? Până la prima geană de lumină, ia-ți gândul de la vreun porumbel.

Xiaolong a pufnit înciudat.

— O bufniță, atunci. Fă-mi rost de-o bufniță.

A fost rândul meu să pufnesc înciudat:

— Păi bufnițele mănâncă șoareci. Noi și ele nu ne-avem bine. Trebuie s-aștepți să se crape de ziuă.

— Atunci, la drum.

Și, zicând acestea, Xiaolong a și țâșnit în văzduh, abătându-se de-a lungul râului, când spre est, când spre vest și sucindu-și capul dintr-o parte-n alta, scrutând ici și colo. Era aproape vremea fluxului – fluxul cel mai ridicat din toată luna, care vine imediat după luna plină, așa că apa ajunsese ca la o labă de dragon de creasta îndiguirilor. Și-atunci am priceput și eu de ce se temeau dragonii. Se gândeau că Londra ar putea fi acoperită de ape dacă furtuna s-ar îndrepta spre oraș.

Urmam firul râului către vechile docuri, care serveau acum de aeroport, de clădiri de afaceri și de case noi și dichisite.

Xiaolong zbura molcom, băgând la cap toate schimbările care se petrecuseră de când o luase din loc, ca să priceapă și el cum stătea acum treaba cu râul. Ne urmărea un bâzâit continuu și, până la urmă, ne-a vâjâit în zbor, cu vreo trei milimetri deasupra capetelor, un avion micuț, care se îndrepta spre aeroportul orașului.

The pilot didn't see us, of course, as Xiaolong was doing his invisibility thing. I yelped, because it might have been a very small plane, but it was still about five million times bigger than me. Down it went, a firefly in the night, landing bumpily on the dockland runway.

We were right over the string of silver domes that cross the river by the airport. The Thames Barrier, it's called, and it's there to stop London from flooding. I told Xiaolong all this when he asked me, and he dropped me off on the dome in the middle of the river before he dived into the water to have a look.

'There are big metal gates lying on the river bed, George,' he explained when he surfaced. 'They must be pulled up somehow to stop water flowing upstream from the sea. But they also stop water flowing out to the sea from further up, so they must raise them at low tide.' I didn't really understand all that, but I nodded as if I did.

There was no sign of a storm anywhere, although it was still raining. But Xiaolong could smell it. 'Perhaps we will be lucky, George, and the storm will change direction. But if we wait, and the storm comes, it will be too late.' Then Xiaolong twisted his body in a loop and flew back towards London, arrow-straight and arrow-fast. 'I have an idea, George. Hold on.'

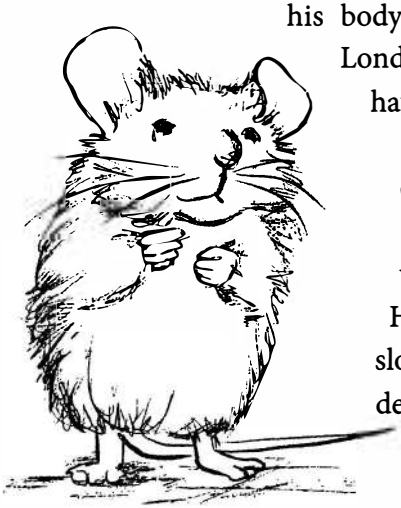

We flashed over the Thames Barrier, over Tower Bridge, and over the West End. Xiaolong was calling in a weird voice, more of a rumble than a shout. He flew lower and lower, slower and slower, then suddenly he almost stopped dead in the air. He'd heard something,

Pilotul nu ne-a văzut, firește. Cum altfel, de vreme ce Xiaolong se făcuse nevăzut? Eu unul am scâncit, pentru că o fi fost el un avion micuț, dar tot era de vreo cinci milioane de ori mai mare decât mine. A tot coborât, ca un licurici în noapte, până când a aterizat, cu ceva hopuri, pe pista din zona docurilor.

Ne aflam chiar deasupra șirului de cuve argintii care traversau râul în preajma aeroportului. Alcătuiau o chestie care se cheamă Bariera Tamisei și care se află acolo pentru a împiedica inundarea Londrei. I-am spus lucrurile astea lui Xiaolong când m-a întrebat, după care m-a lăsat pe cuva de la mijlocul râului și s-a aruncat în apă ca să vadă cum stăteau lucrurile.

— Pe fundul râului sunt niște porți uriașe, din metal, George, mi-a explicat el când a ieșit din adâncuri. Se vede treaba că se pot ridica pentru a fi puse în calea șuvoiului de apă care vine dinspre mare. Dar opresc și apa din susul râului să se scurgă către mare, așa că probabil sunt ridicate la reflux.

N-am priceput eu mare lucru din toate astea, dar am dat din cap ca și cum chiar mă lămurisem.

Nu se vedea nicăieri vreun semn de furtună, cu toate că încă ploua. Nasul lui Xiaolong spunea însă altceva.

— Poate c-o s-avem noroc, George, iar furtuna o să-și schimbe cursul. Dar dacă ne lăsăm pe tânjală, iar furtuna chiar vine, o să fie prea târziu.

Cu vorbele astea, Xiaolong și-a răsucit trupul într-o buclă și a luat-o în zbor înapoi către Londra, drept la țintă și iute ca o săgeată.

— Mi-a venit o idee, George. Ține-te bine!

Într-o clipită, am zburat peste Bariera Tamisei, Tower Bridge și West End. Xiaolong rostea chemări cu un glas ciudat, mai degrabă vuiet decât strigăt. Zbura jos, tot mai jos, și lent, tot mai lent, până când, din senin, a încremenit în văzduh. Pesemne auzise el ceva.

but I hadn't. He rumbled again, and looped back on himself, diving towards the ground. We were over bright streets, full of shops and restaurants and loud colours, people everywhere. It was quite late, but London never sleeps, and this Soho place was humming. As Xiaolong's feet touched the ground, he transformed into his human shape, and I burrowed deeper into his hair. He looked pretty exotic but you can get away with any look in London. Having said that... a man with blue hair is one thing, but blue hair with a mouse in it might get people talking. I scrunched down a bit more.

We were in Chinatown. I saw Chinese writing like Xiaolong had tried to teach my ancestors, and I saw Chinese lions and Chinese dogs and – there! Chinese dragons on roofs and on walls and on pillars. Everything was painted in red and gold and green and white and it was all completely different to anything I'd ever seen. The Tower of London has green grass and red Beefeater uniforms, but that's about it for colour.

Xiaolong walked under a tall archway over the street that had Chinese writing on it and a roof like a pagoda (I've eaten books about China, you know). Our human dragon was humming, looking here and there. He put a hand to each statue as he passed, and I could swear they twitched. Then he saw it. A great gold dragon like him, climbing up a big fat pillar over a doorway, covered in Chinese writing. He stopped underneath it and stared, humming louder. We got a few funny looks, but no-one said anything. And then...! It happened! The head of the golden dragon moved! And it rumbled loud enough for me to hear.

Eu unul însă, nimica. A scos din nou vuietul ăla și s-a îmbârligat într-o buclă, repezindu-se spre pământ. Zburam pe deasupra unor străzi luminate, pline de prăvălii, de restaurante și de culori țipătoare și înțesate de oameni. Era destul de târziu, numai că Londra nu doarme niciodată, iar Soho ăsta e tot un zumzet. De cum a atins pământul cu labele, Xiaolong a luat înfățișare omenească, iar eu m-am ascuns mai bine prin claia lui de păr. Tare ciudat mai arăta, dar la Londra chiar că nu-i vreo problemă, oricum ai arăta. Mă rog... un tip cu părul albastru e una, dar și cu părul albastru, și cu un șoarece prins în el, asta chiar că sare-n ochi. Așa că m-am pitit și eu mai bine.

Eram în Orașul Chinezesc. Am văzut scriere chinezească, din aia din care încercase Xiaolong să-i învețe pe strămoșii mei, și am văzut lei și câini chinezești și – iată! – dragoni chinezești pe acoperișuri, pe ziduri și pe stâlpi. Totul era vopsit în roșu, auriu, verde și alb, nu mai văzusem niciodată așa ceva. Știam eu din Turnul Londrei de verdele ierbii și de roșul uniformelor purtate de gardienii *Beefeater*, dar, la capitolul culori, altceva nu prea mai vedeai pe acolo.

Xiaolong a pășit pe sub o arcadă înaltă, întinsă de-a curmezișul străzii, cu înscrisuri chinezești pe ea și un acoperământ ca de pagodă (știi, am ros și eu la viața mea ceva cărți despre China). Dragonul nostru cu înfățișare omenească bodogănea ceva în surdină și își rotea privirile de colo colo. Atingea fiecare statuie pe lângă care trecea și, pe legea mea, ele zvâcneau. Și-apoi a dat cu ochii de el: de un dragon mare și auriu, unul aidoma lui, încolăcit pe un stâlp pântecos postat deasupra unei intrări și acoperit de înscrisuri în chineză. Xiaolong s-a oprit sub locul cu pricina, cu ochii țintă la dragon și bodogănind mai tare. Am avut parte de câteva priviri mirate, dar n-a zis nimeni nimic. Și deodată... s-a întâmplat! Căpățâna dragonului auriu s-a mișcat! Și a vuit îndeajuns de tare ca să aud și eu.

The dragon was too high up for Xiaolong to touch, but he was rumbling and humming a sort of song and I could hear the gold dragon singing it too, and it moved one foot, stretching its toes, and then its tail twitched a bit, and then…

'Hold on, George!' Xiaolong leapt into the air and turned himself dragon again, and the other dragon leapt too, and they both coiled and spun and twisted together, up and up over Soho until we were so high we were lost in the darkness. The golden dragon began to speak in a Cockney squeak like Xiaolong, and told me her name was La Jiao, and paid me a few compliments, as Chinese dragons do. Then she had news for Xiaolong.

'There are other brothers and sisters here, waiting for freedom. There is Fu Ts'anglong, and Zhulong, and I have heard that in the old Chinatown by the river there is one called Feilong. If you call, maybe they will come.'

So Xiaolong sang his rumbling song louder and louder, and two more dragons – one electric blue and the other scarlet – were soon dancing with him and La Jiao. A little while later, Feilong arrived, her jade green scales fringed with rose-pink feathers. Every dragon had its own scent, so it was like a spring garden.

It felt like they danced for, ooh, months but it was probably only about ten minutes. I was feeling dizzy and a bit sick from all the perfumes and the trick flying, but Xiaolong was so happy to find more Chinese dragons, and his new chums were so happy to be alive and free, that I couldn't blame them.

Dragonul era prea sus ca Xiaolong să-l poată atinge, dar el vuia și murmura un soi de cântare și l-am auzit pe dragonul auriu cântând și el același lucru. Și-a mișcat o labă, întinzându-și degetele, a zvâcnit nițeluș din coadă și-apoi...

— Ține-te bine, George!

Xiaolong a țâșnit în înaltul cerului, preschimbându-se la loc în dragon, și la fel făcu și celălalt dragon, iar laolaltă cei doi s-au încolăcit, s-au răsucit și s-au mlădiat, sus, tot mai sus, deasupra cartierului Soho, până când am ajuns atât de sus, că ne-am pierdut în beznă. Dragonul auriu și-a dat drumul la gură, cu chițăituri de cartier ca ale lui Xiaolong, și mi-a zis că numele ei e La Jiao, după care m-a mai și lăudat nițeluș, așa cum obișnuiesc s-o facă dragonii chinezești. Pe urmă s-a apucat să-l pună pe Xiaolong la curent cu situația.

— Mai sunt și alți frați și alte surori pe-aici, așteptând să fie eliberați. Sunt și Fu Ts'anglong și Zhulong și-am auzit că-n vechiul Oraș Chinezesc, cel de pe malul Tamisei, mai e una căreia îi zice Feilong. Dacă-i strigi, poate c-o să vină.

Așa că Xiaolong și-a vuit cântarea din ce în ce mai tare și, în scurt timp, alți doi dragoni – unul de un albastru ca de scânteie electrică, iar celălalt stacojiu – s-au pus pe dansat cu el și cu La Jiao. Puțin mai târziu, a sosit și Feilong, cu solzii ei verzi, de jad, tiviți cu pene trandafirii. Fiecare dragon avea parfumul lui, așa că mă simțeam ca într-o grădină primăvara.

Parcă au dansat luni în șir. Când colo, probabil că n-a durat decât vreo zece minute. Amețisem și mi se cam făcuse rău de la atâtea mirosuri și giumbușlucuri în aer, dar Xiaolong se bucura așa de tare că a mai dat peste niște dragoni chinezești, iar noii lui tovarăși erau așa de fericiți că înviaseră și fuseseră eliberați, încât zău dacă le găseam vreo vină.

Chapter 12

As soon as we got back to the Tower and settled on the roof, Brannoc landed with his gang. The nine white Guardians were a bit bristly, finding five foreigners where they'd been used to one, but Brannoc shut them up, and the talking began.

Brannoc was first. 'I flew up the Thames till it became a stream. Caderyn, Yrre and Fraener scouted the rivers that feed into it, and the others explored the waterways of London. The rivers cannot take more water. Fields to the west are already under water and the rivers are at breaking point.'

Heolstor stepped forward and spoke with nine voices. 'Every drain, gutter, stream, sewer and river in London is full. More rain anywhere will flood London.'

There was a flapping of wings, and Caderyn landed with a thump. 'They've already started closing the Thames. The red signals are lit to stop boats moving, and the tide gates are starting to close. The main Barrier will close at low tide, in about two hours' time. I listened outside the control tower and heard the humans talking. They're not expecting a dangerous storm, just more rain and the spring tide. They're not going to be ready.'

Capitolul 12

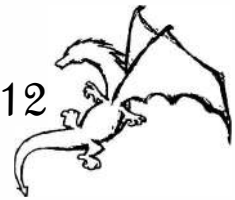

De cum ne-am întors în Turn și ne-am așezat pe acoperiș, a apărut și Brannoc cu ceata lui. Cei nouă Păzitori albi s-au cam zbârlit la vederea a cinci străini în locul unuia singur, așa cum fuseseră obișnuiți, dar Brannoc i-a potolit și toți s-au pus la sfat.

Brannoc a vorbit cel dintâi:

— Am zburat spre izvorul Tamisei până unde râul e doar un pârâiaș. Caderyn, Yrre and Fraener au luat la puricat apele care se scurg în el, iar ceilalți au cercetat canalele din Londra. Albiile râurilor nu mai pot primi apă. Câmpurile dinspre vest se află deja sub apă, iar râurile sunt gata-gata să dea pe-afară.

Heolstor a ieșit în fața tuturor și a vorbit cu nouă glasuri.

— Nu-i scurgere, rigolă, țârâitură, țurloi și apă curgătoare în oraș care să nu fie doldora de apă. Dacă mai plouă, Londra o să fie inundată.

S-a auzit un fâlfâit de aripi și Caderyn a aterizat cu o bufnitură.

— Au și-nceput să închidă Tamisa. Au aprins semnalele roșii, ca să oprească mersul vaselor, iar porțile ecluzelor au început să se ridice. Bariera principală o să se închidă la reflux, peste vreo două ceasuri. Am tras cu urechea prin preajma turnului de control și i-am auzit pe oameni vorbind între ei. Nu se-așteaptă la vreo furtună primejdioasă, doar la mai multă ploaie și la mareea de primăvară. O să fie luați pe nepregătite.

We all looked at him. He never usually said anything. He saw us staring, and muttered, 'I prefer to listen. I learn more that way.'

Xiaolong raised his eyebrows, but said nothing.

Brannoc chuckled. 'Very well, o wise Welsh one. What else will you tell us?'

Caderyn snorted. 'You know what's happening tomorrow.'

Everyone looked blank.

'It's the London Marathon. Forty thousand runners, six hundred and fifty thousand spectators along a twenty-six mile course. Along the river.' He looked around the circle, waiting for the news to sink in. 'They don't cancel the marathon for a bit of wind and rain.'

Feilong spoke up. 'But if the storm is worse than expected, the Barrier may not stop the flood…'

Everyone got it. There was silence as the idea took hold of us. Nearly 700,000 people in danger of being swept away by the floodwater. More people could die in a few minutes than had died in all the plagues and all the fires and wars and disasters that London had ever seen.

Xiaolong looked straight at Brannoc. 'If ever London needed rescuing by its dragon protectors, this is the day. What are your commands?'

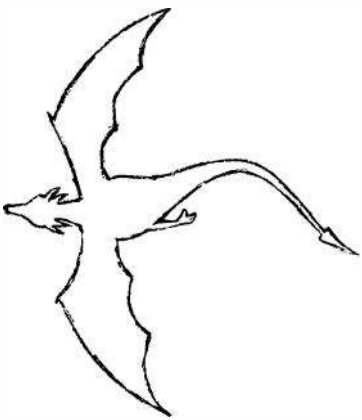

Ne-am uitat cu toții la el. De obicei, nu scotea o vorbă. A văzut că ne zgâiam la el și a bolborosit:

— Eu unul prefer să ascult. C-așa aflu mai multe.

Xiaolong a ridicat din sprâncene, dar n-a spus nimic.

Brannoc a chicotit.

— Prea bine, Istețimea Ta galeză. Și ce mai ai să ne spui?

Caderyn a pufnit:

— Păi știi și tu ce se-ntâmplă mâine.

Toată lumea părea pierdută.

— Se-aleargă la Maratonul Londrei. Patruzeci de mii de participanți și șase sute cincizeci de mii de spectatori risipiți pe patruzeci și doi de kilometri, cât măsoară cursa în lungime. Și asta de-a lungul râului.

S-a uitat pe rând la fiecare dintre noi, așteptând ca vestea să ne intre tuturor bine în cap.

— Și n-au deloc de gând să anuleze maratonul pentru o pală de vânt și un strop de ploaie.

Feilong a luat cuvântul:

— Bine, dar dacă furtuna e mai puternică decât se-așteaptă, s-ar putea ca Bariera să nu poată să oprească revărsarea apelor...

Tuturor le-a fost limpede. S-a lăsat tăcerea – o tăcere care devenea cu atât mai apăsătoare cu cât ne gândeam mai mult. Aproape 700 000 de suflete, în primejdie să fie măturate de tumultul apelor. În doar câteva minute ar fi putut pieri mai mulți decât se prăpădiseră în urma tuturor ciumelor, incendiilor, războaielor și atâtor nenorociri prin care trecuse Londra.

Xiaolong l-a privit țintă pe Brannoc.

— Dacă Londra a avut vreodată nevoie să fie scăpată de către dragonii ei păzitori, atunci asta e ziua cu pricina. Care-ți sunt poruncile?

Pearl-grey Brannoc stood tall. 'Each to his or her own strengths. Xiaolong – you and the Chinas know weather and water. Caderyn – you understand technology; go back to the Barrier and keep me up to date. Guardians, come with me.'

'Hey!' said La Jiao to Brannoc as the big dragon turned to fly off. 'What are you going to do?'

Brannoc turned back to her. 'We'll sort out the humans. Good luck.' And they were off, flapping westwards.

The five Chinese dragons and I went with Caderyn to the Thames Barrier in time for low tide. Staying invisible to human eyes, all six landed on one of the big silver shells of the Barrier. Even at low tide, the floodwater was pouring down from the overflowing Thames upstream, and was several metres above its normal level. As they watched, the dragons listened to Caderyn, who had to raise his voice to be heard over the rushing water and the clanking, groaning, whining and rumbling of the Barrier's great machinery starting up.

'See those yellow metal beams? They are pulling the gates up from the river bed. They are clever, these humans. Each gate is twenty metres tall, weighs more than three thousand tons, and can hold back ninety thousand tons of water. The barrier has never failed.'

I didn't get the numbers – they were too big for me to imagine. But I sort of got the sounds I was hearing. The gate below us groaned as the mechanism pulled it into place and slammed shut with a booming thud that shook the steel under our feet. One by one the gates shut, and the river churned and boiled on either side.

Brannoc cel cenușiu perlat s-a ridicat.

— Fiecare după puterile lui sau ale ei. Xiaolong, tu și chinezii tăi vă pricepeți la vreme și la apă. Caderyn, tu te împaci cu tehnologia; du-te înapoi la Barieră și ține-mă la curent cu ce se petrece acolo. Păzitori, voi veniți cu mine!

— Hei! a strigat La Jiao către Brannoc tocmai când namila de dragon se pregătea să-și ia zborul. Voi ce-o să faceți?

Brannoc s-a întors spre ea.

— O să ne ocupăm de oameni. Mult noroc!

Și, zicând acestea, și-au luat zborul către apus.

Cei cinci dragoni chinezești și cu mine l-am însoțit pe Caderyn la Bariera Tamisei la țanc pentru a prinde refluxul. Rămânând ascunși privirilor omenești, cei șase s-au oprit pe una dintre uriașele cuve argintii ale construcției. Până și la reflux, apele umflate ale Tamisei o luau în amonte și erau cu mai mulți metri peste nivelul normal. În timp ce priveau în jur, dragonii îl ascultau pe Caderyn, care își ridicase glasul spre a se face auzit peste vuietul apei vijelioase și zăngănitul, gemetele, bâzâitul și hârâitul mașinăriei greoaie a Barierei, care se pusese în mișcare.

— Vedeți brațele alea galbene, de metal? Ele-s cele care ridică porțile de pe fundul albiei. Hai că nu-s proști oamenii ăștia. Fiecare poartă are douăzeci de metri în înălțime, e grea de peste trei mii de tone și poate ține piept la nouăzeci de mii de tone de apă. Bariera asta n-a dat greș niciodată.

Toate numerele alea nu mi-au spus mie mare lucru, că oricum erau peste puterea mea de pricepere. Dar zgomotele care făceau să-mi vuiască urechile mi-au spus destule. Pe măsură ce mecanismul trăgea de ea s-o așeze la locul ei, poarta de sub noi a gemut și s-a închis cu o bufnitură surdă, care a făcut să se cutremure oțelul de dedesubt. Porțile s-au închis una după alta, iar râul învolburat clocotea de ambele părți.

Xiaolong spoke to his four friends. 'We must drain the river upstream. Swallow as much water as you can and follow me. We fly south, faster than the wind, and release the water over dry land. We can reach the North African desert in an hour or so. This way we can take three loads from the river before high tide.'

He picked me out of his mane and put me down on the steel roof. 'You'll be safe here, George. Don't worry about your family – they will be protected in the Tower, I promise.'

'But...!' My protest got no further.

Xiaolong, La Jiao, Fu Ts'anglong, Zhulong and Feilong launched themselves from the barrier, grew to their normal twenty-metre size and dived into the river, vanishing deep under the brown churning water west of the Barrier. Seconds later, up they came again, but now they were growing... ten times as big, twenty, thirty, forty times as big. That's bigger than anything alive has ever been, ever. Half a mile long, each dragon! The five heaved themselves up into the sunrise, bodies swollen with water, turned their noses to the south, and disappeared in a flash.

It was a long wait for the Chinese dragons to come back; don't forget that two hours for you is more like a day and a half to a mouse. I was getting so hungry. I was also soaked by the rain, and cold, and scared, and tired, and bored. But at last I saw them, streaks of gleaming colour zooming towards me.

'There will be flowers in the desert this spring,' Xiaolong said with a chuckle.

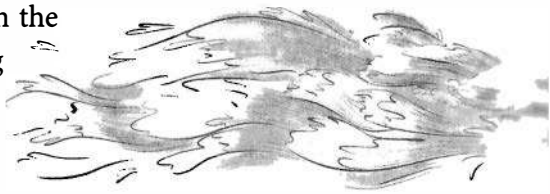

Xiaolong le-a vorbit celor patru tovarăși ai săi:

— Trebuie să golim râul în amonte. Sorbiți și voi cât de multă apă puteți și urmați-mă. O s-o luăm în zbor către miazăzi, mai iute ca vântul, și-o să vărsăm apa peste pământuri sterpe. Putem ajunge în pustiul din nordul Africii într-o oră sau cam așa ceva. Asta înseamnă c-o să apucăm să sorbim apă din râu în trei rânduri înainte să înceapă fluxul.

M-a scos din coama lui și m-a așezat pe acoperișul de oțel.

— Aici o să fii în siguranță, George. Nu-ți face griji pentru ai tăi. În Turn o să fie la adăpost, ți-o făgăduiesc.

— Bine, dar...!

Mai mult n-am apucat să protestez.

Xiaolong, La Jiao, Fu Ts'anglong, Zhulong și Feilong și-au luat avânt de pe Barieră, au crescut până la obișnuiții lor douăzeci de metri și s-au scufundat în apele râului, dispărând în adâncul apelor cafenii și învolburate de la vest de Barieră. Câteva secunde mai târziu, s-au întors la suprafață, pentru a se face, de data asta... chiar de zece, de douăzeci, de treizeci, de patruzeci de ori mai mari. Iar așa ceva era chiar mai mare decât fusese vreodată vreo viețuitoare. Fiecare dragon măsura în lungime aproape un kilometru! Cei cinci s-au ridicat cu greu spre soarele care răsărea, având trupurile burdușite cu apă. Și-au îndreptat boturile către miazăzi și au dispărut într-o clipită.

Mult am așteptat să se întoarcă dragonii chinezești! Nu uita că două ore de-ale tale sunt cam cât o zi și jumătate pentru un șoarece. Și mi se mai și lungiseră urechile de foame. Unde mai pui că eram ud până la piele de la ploaie, mi-era și frig, mi-era și frică, eram și frânt, eram și sătul de toate. Într-un sfârșit, i-am văzut întorcându-se, ca niște fulgerări de culori sclipitoare, crescând odată ce se apropiau de mine.

— Primăvara asta o să răsară flori în deșert, a spus Xiaolong, chicotind.

He put down something he was carrying in his left forefoot. 'Here. I thought you'd be hungry.' It was a doughnut, a bit soggy from the rain, but a huge squidgy sugary greasy piece of heaven. Good old Xiaolong. I dived into breakfast head first and stuffed my face for five minutes while the dragons got their breath back.

'Now, George,' said Xiaolong. 'You need shelter. The storm is coming. We had to fly around it, and it's full of fury. I can take you home to the Tower or leave you here, down on the platform.'

'Don't you dare take me home!' I squeaked, my mouth still full.

'Here, then,' said Xiaolong and picked me up still clinging to the doughnut, and put me down to the concrete platform where there were places to hide from humans, seagulls and storms. 'Stay safe. We must fly.' And all five swallowed tons more floodwater and flashed off southwards. I dragged my doughnut into a dry corner, had another helping, made a nest in the other side of the dough, and fell asleep. I didn't even notice the Chinese team come back for a third load of water.

The first crash of thunder woke me up, all right. I ran to the edge of the Barrier platform and looked over at the water shoving at the huge gates. There was only a couple of metres to go before the tide reached the top. The rain had almost stopped, but the wind blew, howling and shrieking in vicious gusts that ripped at me so hard I had to sink my teeth and all four paws around a plastic cable to stop being whisked away. There was a massive yellowy-black cloud over the whole sky making everything really gloomy.

Apoi, a lăsat jos ceva ce ținea în laba lui stângă din față.

— Uite! Mi-am zis că ți s-o fi făcut foame.

Era o gogoașă – o cam muiase ploaia, dar, la urma urmei, era o bucată zdravănă, zemoasă, dulce și slinoasă de rai. Dragul de Xiaolong! M-am și pus pe înfulecat și, vreme de cinci minute, n-am făcut altceva decât să mă îndop, cât și-au tras dragonii sufletul.

— Uite ce e, George, a început Xiaolong. Trebuie să stai la adăpost. Vine furtuna. Am fost nevoiți s-o ocolim în zbor și zău că-i pornită rău de tot. Pot să te duc acasă, în Turn, sau să te las aici, pe platformă.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să mă duci acasă! am chițăit eu, cu gura încă plină.

— Bine, atunci aici să fie, mi-a răspuns Xiaolong, pescuindu-mă, în timp ce eu îmi vedeam mai departe de gogoașă, și așezându-mă pe platforma de beton, acolo unde erau câteva locuri numai bune să te adăpostești de oameni, pescărușii și furtuni. Stai aici, la adăpost. Noi trebuie să ne luăm din nou zborul.

Toți cei cinci au mai luat câteva tone de apă și au pornit repede spre miazăzi. Mi-am tras gogoașa într-un colțișor uscat, am mușcat cumsecade din ea, mi-am încropit un cuibușor în celălalt capăt al aluatului și m-am culcat. Nici măcar nu i-am simțit pe chinezi întorcându-se ca să se încarce pentru a treia oară cu apă.

Dar prima izbucnire de tunet m-a trezit de-a binelea. M-am dus iute la marginea platformei și m-am uitat la apa care se izbea de porțile uriașe. Mai erau doar câțiva metri până ca mareea să le depășească. Ploaia aproape că încetase, dar vântul sufla, urla și chiuia în rafale fioroase, care trăgeau de mine în asemenea hal, încât a trebuit să-mi înfig colții și ghearele de la toate patru lăbuțele într-un cablu de plastic ca să n-ajung să fiu măturat de pe-acolo. Peste tot cerul se întinsese un nor imens, gălbui-negricios, făcând ca totul să se întunece de-a binelea.

It had to be late morning, almost high tide – and it looked like we were winning. Even though the wind was making the river look like open sea, whipped up into big waves and white surf, the Thames Barrier was doing its job. Where the dragons had siphoned up so many hundreds of tons of water on the upside of the barrier, the water lay several metres lower than the downstream side. There was no sign of the Chinese dragons – they were going to miss the moment of victory as high tide passed and the danger faded.

Hah. How could I be so thick?

At that second, there were one, two... four flashes of lightning. In the dazzling light, I saw the shapes of the eleven British dragons, landing on the domes of the Barrier. A heartbeat later came a deafening *rrrrrip!* as if the sky was being torn in half, and the rain pelted down, the wind driving it straight at us. I squeezed behind a coiled-up hose to stop myself being washed off the platform, and nearly had a stroke as Brannoc let out an earth-shattering roar with a great sheet of flame jetting from his mouth. All nine Guardians did the same, mad with excitement as the lightning jabbed and stabbed at London.

From the corner of my eye I saw flashes of colour to the west, streaking low over the river, and the Chinese team were back with us, landing on the downstream shells, claws digging into the steel to stop them being blown off.

'George?' Xiaolong bellowed over the roaring and screaming of the storm. 'Where are you?'

Dimineața era probabil pe sfârșite, mai era puțin și venea fluxul, dar se părea că urma să ieșim învingători. Chiar dacă vântul te făcea să crezi că nu mai ești pe Tamisa, ci în largul mării, ridicând apele în valuri mari și înspumate, Bariera Tamisei își făcea treaba. Iar în partea din amonte a Barierei, de unde dragonii sorbiseră atâtea sute de tone de apă, întinderea râului era cu câțiva metri mai jos decât de partea cealaltă. Nici urmă însă de dragoni chinezești – aveau să rateze clipa victoriei odată ce fluxul trecea și primejdia dispărea.

Mda. Chiar că eram un nătărău!

Și-asta pentru că în aceeași secundă s-au ivit una, două... patru fulgere. În lumina orbitoare, am văzut siluetele celor unsprezece dragoni britanici aterizând pe cuvele Barierei. O secundă mai târziu, s-a auzit un rrrrrip! asurzitor, ca și cum cerul ar fi fost spintecat în două, și a început să toarne, vântul mânând ploaia drept spre noi. M-am îndesat îndărătul unui furtun încolăcit, doar-doar n-oi fi și eu măturat de pe platformă, și cât pe-aci să-mi stea inima-n loc când l-am auzit pe Brannoc scoțând un răget de-a zguduit pământul, cu o perdea de flăcări ieșindu-i din gâtlej. Toți cei nouă Păzitori au făcut întocmai, zăltați nevoie mare, în vreme ce fulgerele împungeau și străpungeau Londra.

Cu colțul ochiului am zărit sclipiri pestrițe venind dinspre vest, brăzdând la mică înălțime văzduhul de deasupra râului. Și-așa ni s-a alăturat și ceata de dragoni chinezești, aterizând pe cuvele din josul apei și implântându-și ghearele în oțelul lor ca să nu fie zburate de acolo.

— George? a răcnit Xiaolong, acoperind răgetele și țipetele furtunii. Pe unde mi-ești?

I didn't dare leave my shelter, but squeaked and waved like a lunatic until he saw me. A second later, and he saw something that he liked a lot less. I peered over the hose and tried to see what Xiaolong had seen. All the Chinese dragons were roaring, and Brannoc turned to look. Whatever it was made him leap sideways into the air like every one of the dragons, all diving up and out the way of... what?

Then I heard it. An engine, droning and whining... a plane trying to get to the airport runway, too low...! At the last second I saw it, white, huge, right on top of me... screeching, shrieking, thuds, smashing and everything shaking and sparks and flames and everything went black.

N-am îndrăznit să ies din ascunzătoare, dar am chițăit și i-am făcut cu mâna ca un apucat până când m-a văzut. Dar o secundă mai târziu, a zărit ceva ce nu l-a încântat defel. M-am ițit pe deasupra furtunului, încercând să văd și eu ce văzuse Xiaolong. Toți dragonii chinezești mugeau și-atunci s-a întors și Brannoc ca să vadă ce se întâmplă. Orice-o fi fost, l-a făcut să sară-n lături în aer, lucru pe care l-au făcut toți dragonii, țâșnind care-ncotro din fața... a ce?

Și-apoi, am auzit. Un zgomot de motor, bâzâind și parcă plângând... era un avion care încerca să ajungă la pista de aterizare a aeroportului, zburând însă mult prea jos...! L-am văzut în ultima clipă, alb, uriaș, chiar deasupra mea... scrâșnete, scârțâituri, bufnituri, trosnete și totul s-a cutremurat, scântei și limbi de foc și totul s-a făcut negru.

Chapter 13

I opened my eyes but it felt like ages before I understood what I was seeing. A white plane, rammed nose first in between the yellow beams of the gate mechanism. Black and white smoke, groaning and grinding noises from metal on metal. I realised the plane must have hit my gate first – there were twisted pieces of the silver roof lying around, and bashed-in metal tubes and I don't know what. My ear felt odd. I put up a forepaw and felt wetness. Blood. And only half an ear. Ooh, I felt faint. But the pain woke me up. Then there was gold and blue blocking my view, and Xiaolong's face, full of fright and relief and joy that he'd found me.

'It seems you have a battle scar. Congratulations.'

'Ooh,' I said. 'Do you think my missus will be impressed?'

'Yes, but she'll never admit it.' Xiaolong lifted me out of the hose coil so I could see better. 'The pilots are alive, too. One jumped into the water, the other is climbing out now, do you see?'

Capitolul 13

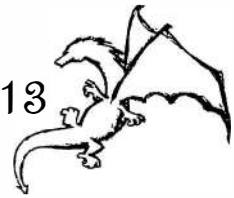

Am căscat ochii, dar mi-a trebuit o veșnicie să pricep ce vedeam. Un avion alb, cu botul îndesat între grinzile galbene ale mecanismului porții. Fum negru și alb și hărmălaie de gemete și scrâșnete de metal pe metal. Mi-am zis că avionul trebuie să fi lovit mai întâi poarta mea – de jur-împrejur zăceau bucăți răsucite din acoperământul argintiu și țevi de metal zdrobite și câte și mai câte. Una dintre urechi mi-am simțit-o nu știu cum. Am dus o lăbuță la ea și am simțit ceva umed. Sânge. Și mai aveam doar juma de ureche. Oh, am simțit cum mă ia cu leșin. Dar durerea m-a făcut să mă dezmeticesc. Apoi am văzut auriu și albăstriu în fața ochilor și pe urmă chipul lui Xiaolong, mai întâi înspăimântat și apoi plin de ușurare și bucurie că-mi dăduse de urmă.

— Se pare că te-ai ales c-o cicatrice, ca după luptă. Felicitări!

— Oh… am făcut eu. Crezi c-o s-o dea gata pe nevastă-mea?

— Cum să nu, dar n-o s-o recunoască niciodată.

Xiaolong m-a săltat de lângă colacul furtunului ca să văd mai bine.

— Piloții au scăpat și ei. Unul a sărit în apă, iar celălalt tocmai iese de-acolo, vezi?

I did. The plane had 'FREIGHTLIN...' written in big letters on its side. No passengers, then. The pilots were lucky, but it looked as if London's luck had just run out. There was a ghastly groan and a deafening creak from the yellow beams holding up the floodgate, and I saw the gate slip a few inches, with more groaning. Before I could squeak a warning, Xiaolong trumpeted to all the dragons. 'Danger! Immediate danger! Humans are helpless, dragons must save the gate!'

The nine Guardians swooped down on the plane, dug claws into the metal body, and pulled the damaged machine away, dropping it over the gate into the foaming tidal water. Caderyn and Brannoc dropped on to the concrete platform and braced themselves against the steel beam to stop it moving. The Guardians each got a grip somewhere, on any bit they could grab – anywhere to stop the gate from dropping another inch. If the gate failed, the storm water would force itself through the narrow gap like a breaking dam, a million tons of water would crash over the city, sweeping away buses and taxis, boats and trees, drowning the people, destroying buildings, sweeping away two thousand years of history.

The British dragons were straining to keep a hold on the gate, stopping thousands of tons of steel from moving. Seconds before their strength gave out, they felt the pressure ease. It was the four Chinese. Diving down behind the gate, they grew as large as they could, swallowing water to weigh themselves down, and settling on the river bed to make a solid prop against the gate. Chinese dragons can breathe underwater, so they could stay there until the danger was over.

Vedeam. Pe o latură a avionului stătea scris, cu litere de-o șchioapă, AVION-CARG... Carevasăzică, nu fuseseră pasageri. Piloții avuseseră noroc, dar Londra nu părea să mai aibă scăpare. Un vaier înspăimântător și un scârțâit asurzitor a venit dinspre grinzile cele galbene, care țineau poarta, și-am văzut-o alunecând câțiva centimetri, cu gemete și mai mari. Până să apuc eu să chițăi, vestind primejdia, Xiaolong a mugit către toți dragonii:

— Pericol! Alertă maximă! Oamenii n-au ce să facă, așa că dragonii trebuie să salveze poarta!

Cei nouă Păzitori au tăbărât asupra avionului, și-au înfipt ghearele în carcasa de metal și au smuls mașinăria hârbuită, aruncând-o dincolo de poartă, în apele înspumate. Caderyn și Brannoc au sărit pe platforma de beton și s-au proptit în grinda de metal ca să o facă să nu se mai miște. Fiecare dintre Păzitori a apucat poarta pe unde a putut, ca să nu-i dea voie să mai alunece nici măcar un centimetru în plus. Dacă poarta ar fi cedat, apa stârnită de furtună ar fi dat năvală prin căscătura aceea îngustă ca la o ruptură de zăgaz și un milion de tone de apă s-ar fi prăvălit asupra orașului, măturând din cale autobuze și taxiuri, bărci și copaci, înecând oameni, punând clădiri la pământ, ștergând de pe fața pământului două mii de ani de istorie.

Dragonii britanici se luptau din răsputeri să țină în loc poarta, oprind din mișcare mii de tone de oțel. Cu câteva secunde înainte să îi lase puterile, au simțit însă că munca lor devine mai ușoară. Iar asta s-a-ntâmplat datorită celor patru dragoni chinezești. Coborând în adâncul apei, în spatele porții, s-au făcut cât de mari au putut, înghițind apă cu nemiluita, pentru a prinde greutate, și s-au așezat apoi pe fundul râului, alcătuind o proptea serioasă în contra porții. Dragonii chinezești pot să respire sub apă, așa că erau în stare să rămână acolo până trecea primejdia.

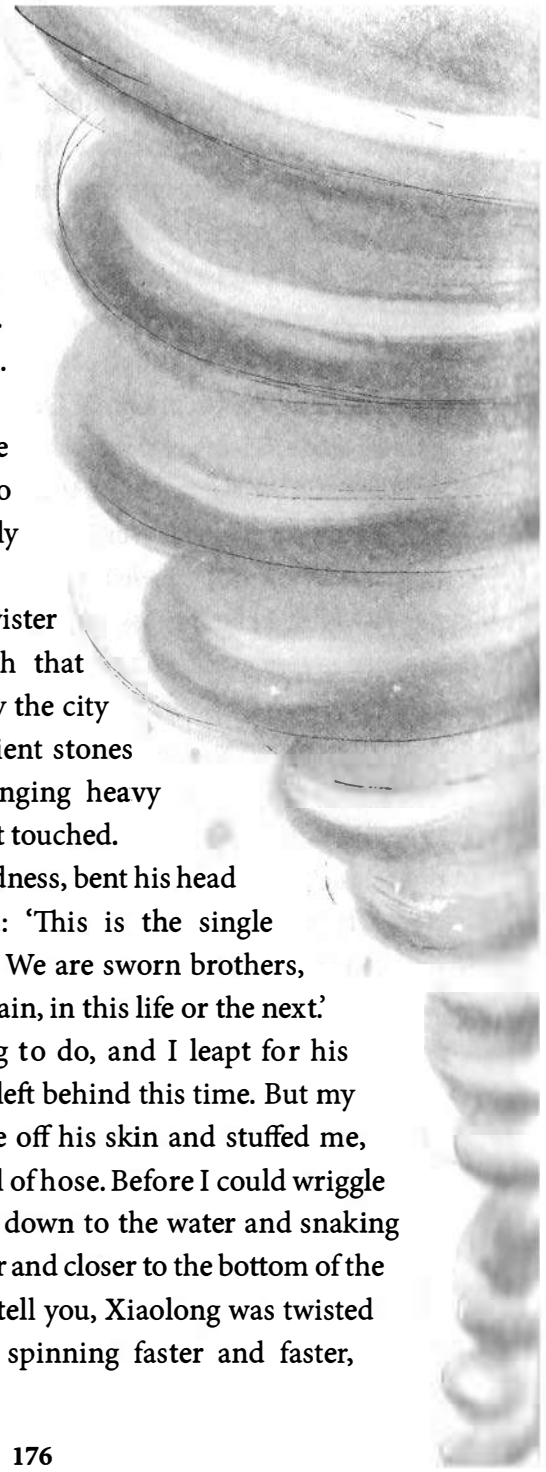

Xiaolong wasn't with them. He was staring up into the heart of the storm, the swirling mass of cloud and rain and screaming wind that was moving slowly over us. 'George, I sense... something... yes... *there*!'

A waterspout, a hollow rope of wind and water climbing into the stormcloud, appeared only feet from them, a screaming twister tying together sky and earth that could rip and tear and destroy the city in its path, pulling apart ancient stones and modern skyscrapers, flinging heavy objects, and killing wherever it touched.

Xiaolong, his eyes full of sadness, bent his head down to me. He whispered: 'This is the single moment of a thousand years. We are sworn brothers, little George – we will meet again, in this life or the next.'

I knew what he was going to do, and I leapt for his shoulder. I wasn't going to be left behind this time. But my friend the dragon plucked me off his skin and stuffed me, wriggling, back behind the coil of hose. Before I could wriggle out again, he took off, coiling down to the water and snaking along the surface, getting closer and closer to the bottom of the waterspout. Faster than I can tell you, Xiaolong was twisted into the tornado, lifting up, spinning faster and faster,

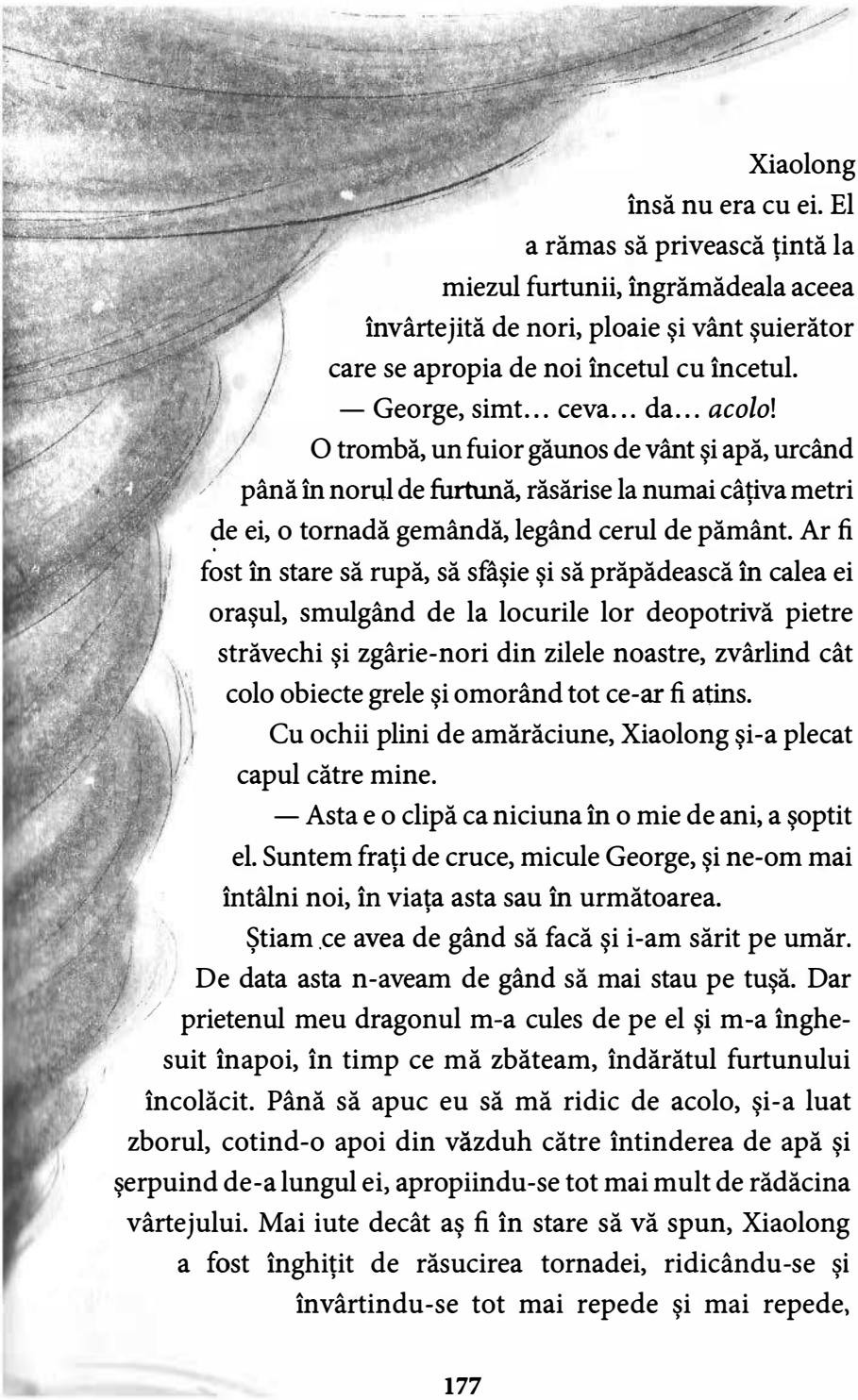

Xiaolong însă nu era cu ei. El a rămas să privească țintă la miezul furtunii, îngrămădeala aceea învârtejită de nori, ploaie și vânt șuierător care se apropia de noi încetul cu încetul.

— George, simt... ceva... da... *acolo*!

O trombă, un fuior găunos de vânt și apă, urcând până în norul de furtună, răsărise la numai câțiva metri de ei, o tornadă gemândă, legând cerul de pământ. Ar fi fost în stare să rupă, să sfâșie și să prăpădească în calea ei orașul, smulgând de la locurile lor deopotrivă pietre străvechi și zgârie-nori din zilele noastre, zvârlind cât colo obiecte grele și omorând tot ce-ar fi atins.

Cu ochii plini de amărăciune, Xiaolong și-a plecat capul către mine.

— Asta e o clipă ca niciuna în o mie de ani, a șoptit el. Suntem frați de cruce, micule George, și ne-om mai întâlni noi, în viața asta sau în următoarea.

Știam ce avea de gând să facă și i-am sărit pe umăr. De data asta n-aveam de gând să mai stau pe tușă. Dar prietenul meu dragonul m-a cules de pe el și m-a înghesuit înapoi, în timp ce mă zbăteam, îndărătul furtunului încolăcit. Până să apuc eu să mă ridic de acolo, și-a luat zborul, cotind-o apoi din văzduh către întinderea de apă și șerpuind de-a lungul ei, apropiindu-se tot mai mult de rădăcina vârtejului. Mai iute decât aș fi în stare să vă spun, Xiaolong a fost înghițit de răsucirea tornadei, ridicându-se și învârtindu-se tot mai repede și mai repede,

gold scales glinting until he disappeared into the great cyclone, thousands of feet above London. As he vanished, the twisting rope of wind and water disintegrated.

There was no-one else to watch. The dragons were all straining to keep the gate closed, humans were rushing around in terror, and only gulls were stupid enough to be flying in this weather.

I kept my eyes fixed on the clouds, watching for any tiny sign of Xiaolong, but I could see no gold scales, not one blue claw. The clouds and the wind, though, were changing. The wind was dying, the clouds slowing, breaking apart. A shaft of sunlight lanced through the cloud and touched the river with a silver spear, and a great gold and blue dragon fell with the light, plummeting thousands of feet to crash into the water, lifeless.

cu solzii aurii licărindu-i, până când s-a pierdut cu totul în grozăvia aceea de ciclon, la mii de metri deasupra Londrei. De cum s-a făcut însă nevăzut, fuiorul învolburat de vânt și apă s-a risipit.

Nu mai era nimeni acolo să vadă toate astea. Dragonii se opinteau cu toții să țină poarta închisă, oamenii alergau înspăimântați care încotro și numai pescărușii erau atât de nătângi încât să zboare pe-așa o vreme.

Scrutam norii cu privirea, încercând să prind un semn cât de mărunt de la Xiaolong, dar n-am mai zărit nici solzi aurii, nici gheare azurii. Însă norii și vântul și-au schimbat năravul de până atunci. Vântul se potolea, iar norii nu mai goneau așa pe cer și începuseră să se risipească. O rază de soare a străpuns norii, atingând apa râului ca o lance de argint, și, odată cu lumina aceea, un dragon uriaș, auriu cu albastru, s-a prăvălit în apă de la mii de metri înălțime, greu ca plumbul și fără viață.

Chapter 14

That was several months ago. I'm now quite a famous middle-aged mouse, with thirteen children so far, and a fan club of pigeons. I'd helped save London, you see, so I wasn't your common or garden house mouse any more, but a bit of a hero.

What happened after the Great Storm? The marathon runners had got a bit wet, and people living near the river had to dry out their houses and get some new furniture, but the dragons had saved London from drowning. With the help of a mouse, of course. I'm too modest to say much more…

But what happened to Xiaolong? I hear you yelling. All right, all right, keep your hair on.

I'll admit that when he fell into the river like that, I thought he was dead. And there was nothing I could do about it until one of the other Chinese dragons appeared. I had to wait for three hours, which felt like days, but eventually the water levels fell as the tide turned and started to flow out to sea again. The dragons could let go of the gate, and leave the humans to fix it. La Jiao came to find me, and I showed her where Xiaolong had fallen. She took the others, dived down and picked him off the river bed, carrying him back to the Tower, downsizing him and sliding him down into the well to recover.

Capitolul 14

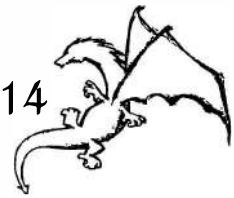

Toate astea s-au întâmplat acum câteva luni. Acum mi-s și eu un șoarece destul de vestit, de vârstă mijlocie, tată a treisprezece copii (până acum) și cu un club de admiratori printre porumbei. Doar pusesem și eu umărul la salvarea Londrei, așa că nu mai eram un șoarece oarecare de casă sau de grădină, ci ajunsesem un fel de erou.

Ce s-a întâmplat după Marea Furtună? Alergătorii maratonului s-au cam udat, iar cei care locuiau prin apropierea râului s-au văzut siliți să dea apa afară din case și să-și schimbe mobila, dar dragonii scăpaseră Londra de inundație. Cu ajutorul unui șoarece, se-nțelege. Sunt prea modest ca să spun mai multe…

„Dar ce s-a ales de Xiaolong?“ parcă vă și aud cum strigați. Bine, bine, nu e cazul să vă ieșiți din pepeni.

Drept să spun, când a căzut în halul ăla în apa râului, am crezut că era mort. Și n-am fost în stare să fac nimic până n-a apărut unul dintre ceilalți dragoni chinezești. A trebuit s-aștept trei ceasuri, care mi s-au părut zile, dar, până la urmă, nivelul Tamisei a scăzut pe măsură ce a venit refluxul și apele au început să se scurgă din nou către mare. Dragonii au putut să dea drumul porții și să-i lase pe oameni s-o repare. La Jiao a venit să mă caute și i-am arătat locul în care căzuse Xiaolong. I-a adus pe ceilalți și, împreună, s-au scufundat în apă, l-au cules de pe fundul râului și l-au dus în Turn, unde l-au micșorat și l-au strecurat în puț, ca să se întremeze.

Zhulong, Fu Ts'anglong and Feilong went back to their posts in Soho and Limehouse, but La Jiao waited, staying up on the roof with me and the family, talking to Brannoc and flying with Yrre. She was that evil white dragon who ate my ancestor, but she'd mellowed since then and was quite pleased to have another female dragon to talk to, even if she was foreign.

It took a couple of weeks, but Xiaolong crawled out of the well one morning and came up to the roof for a breakfast of seagull and a couple of jellyfish that La Jiao brought him.

'I still have a headache from the storm,' he told us. 'All I knew was that I had to spin my own anti-cyclone in the opposite direction to the storm. It worked, but I got very dizzy and blacked out. That's all.'

But that wasn't all. His secret was out. There had been humans watching that day, not just me, and the dragons had too much to do to worry about staying invisible. So sixteen dragons appeared on television all over the world that night and humans talked about nothing else for ages.

So tonight, we're all off to a special dinner in the Lord Mayor's humble little cottage. It's called the Mansion House, and it's gi-normous. It's very fancy inside with all white and red and gold everywhere, and lots of men in silly uniforms and I don't know what else. The dining room is huge with a ceiling that's high enough for a... oops, mustn't say too much. More tomorrow.

Zhulong, Fu Ts'anglong și Feilong s-au întors la stâlpii lor din Soho și Limehouse. La Jiao, în schimb, a mai rămas, așteptând pe acoperiș împreună cu mine și cu ai mei, stând de vorbă cu Brannoc și făcând câteva ture de zbor cu Yrre. Yrre era Păzitoarea aceea albă și crudă care-mi înfulecase strămoșul, dar de-atunci, se mai dăduse și ea pe brazdă și s-a arătat chiar încântată să aibă o dragoană cu care să poată schimba și ea o vorbă, fie și o dragoană străină.

Au trecut câteva săptămâni și, într-o bună dimineață, Xiaolong s-a târât afară din puțul lui și a apărut pe acoperiș, la un mic dejun cu pescăruș și ceva meduze, treburi de care îi făcuse rost La Jiao.

— Încă îmi mai vâjâie capul de la furtuna aia, ne-a spus el. Tot ce-mi mai amintesc e că, față de cum se învălătucea furtuna, a trebuit să-mi răsucesc trupul în direcția inversă, ca să-mi creez propriul anticiclon. A mers, dar am amețit în ultimul hal și-am leșinat. Atâta tot.

Numai că asta nu era deloc totul. I se descoperise secretul. Și asta fiindcă, în afara mea, mai văzuseră și niște oameni ce se întâmplase în ziua aceea, iar dragonii, prinși cu atâtea și atâtea, nici nu-și mai bătuseră capul să se facă nevăzuți. Așa se face că, în noaptea cu pricina, șaisprezece dragoni apăruseră la televizor peste tot în lume, iar oamenii au vorbit despre asta mult timp de atunci încolo.

Și uite-așa, în seara asta ne ducem cu toții la o masă festivă în modesta căsuță a Lordului Primar. Se numește Mansion House și e enorm de gigantică. Pe dinăuntru e foarte frumos aranjată, cu mult alb, roșu și auriu în tot locul și cu o liotă de oameni în niște caraghioslâcuri de uniforme și nici eu nu mai știu câte altele sunt pe-acolo. Sala de mese pare să nu se mai termine și are și-un tavan care e îndeajuns de înalt pentru un... Hopa! era să mă ia gura pe dinainte. Vă zic mai multe mâine.

Chapter 15

Here we are, then. Almost at the end of the story. Last night me and Xiaolong and La Jiao and Brannoc and the other three Chinese dragons and all the Brits went along to the Mansion House as special guests at this dinner thingy. The Lord Mayor had three hundred and fifty rich and important humans over for lots of food and lots of drink and at the end when the humans were all very merry, there were some speeches about community whatever and employee something and social this and business that. And then the Lord Mayor handed out some awards and would you credit it, they were called the Dragon Awards. Honest. Every year since 1987 they've been handing out little statues of the Nine Guardians to people who have done nice things.

None of us were in on the dinner – we got fed in another room because we were going to be a nice surprise at the end. So after all the awards, the Lord Mayor stood up again and everyone shut up to listen. He went on and on for ages about saving London and courage and blah blah blah, but in the end he called Xiaolong's name, and La Jiao's, and the two of them – in human form, with me hiding in Xiaolong's thick blue hair – walked into this massive room and shook hands with the Lord Mayor and got clapped by hundreds of happy people. And Xiaolong made a speech to say thanks,

Capitolul 15

Iată-ne din nou. Aproape la sfârșitul poveștii. Seara trecută, eu, Xiaolong, La Jiao, Brannoc și ceilalți trei dragoni chinezești, dar și toți britanicii am mers la Mansion House, ca oaspeți de seamă la chestia asta care e cu demâncare. Lordul Primar poftise cu acel prilej trei sute cincizeci de oameni importanți și cu stare, întâmpinându-i cu de-ale gurii și cu băutură cu ghiotura, iar la sfârșit, când oamenii se veseleau nevoie mare, s-au ținut și ceva discursuri despre chestii de-alea cu comunitatea și parcă serviciile, nu știu ce social și ceva cu afaceri. Apoi, Lordul Primar a dat oarece premii, care se numeau – să nu-ți vină să crezi – Premiile Dragonului. Pe cinstea mea! Începând din 1987, în fiecare an, se înmânează mici statuete ale celor Nouă Păzitori unor oameni care au făcut lucruri de toată isprava.

Niciunul dintre noi nu a fost de față la petrecere. Noi am fost ospătați într-o altă încăpere, fiind păstrați pentru sfârșitul întâlnirii, în chip de surpriză. Așa că, după ce s-au dat toate premiile, Lordul Primar s-a ridicat din nou în picioare și toată lumea a tăcut ca să-l asculte. A îndrugat tot felul de chestii despre salvarea Londrei și curaj și bla, bla, bla, de nu mai termina, dar la urmă a rostit numele lui Xiaolong și al lui La Jiao și amândoi – preschimbați în oameni, cu mine acuns în părul des și azuriu al lui Xiaolong – au pășit în încăperea aceea falnică și au dat mâna cu Lordul Primar, fiind aplaudați de sute de oameni fericiți. Iar Xiaolong a ținut și el o cuvântare de mulțumire,

and it was very Chinese and grand, but short. At the end he called Zhulong, Feilong and Fu Ts'anglong who all came up and got clapped too, and they all got their awards, their perfumes filling the air like an invisible bouquet of flowers.

The next bit was a right laugh, because the Lord Mayor got Brannoc, Caderyn and the nine Guardians in, and they couldn't change into human form so a lot of people screamed a bit when they saw eleven large fire-breathing dragons come into the room. The floor shook with their footsteps, and all the glasses rattled, and the chandeliers swayed, and there was a moment when I thought the humans might all run for it. But this was England, where everyone's very polite, and it was okay.

And the Lord Mayor gave the Guardians a statue of themselves, which they all loved, and Brannoc got one, and Caderyn got one, and that was that. Except that Xiaolong whispered something in the Lord Mayor's ear. The Lord Mayor smiled, and nodded, and then he picked up a knife and fiddled with something on his grand coat before he took the microphone.

'We have one final award to make. Our imperial guest Xiaolong would have found life impossible as a foreign immigrant without the help of a local lad. In fact, three hundred and eighty eight generations of London lads over almost a thousand years. So I am delighted to present this gold button, made in 1327 for Sir Hamo de Chigwell, to George Mouse, of the Tower of London!'

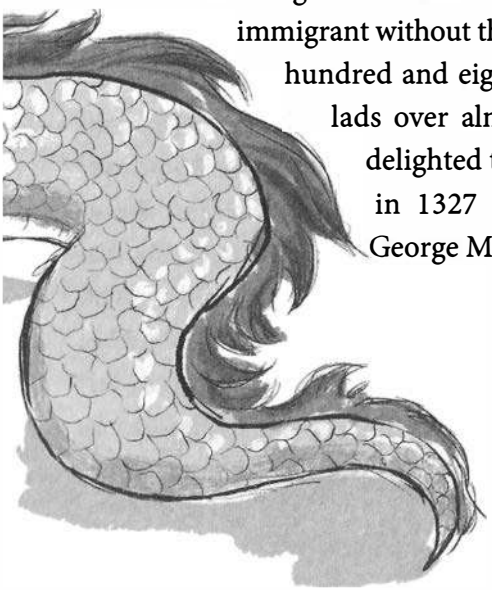

una din acelea, ca la chinezi, plină de zorzoane, dar scurtă. La sfârșit, i-a chemat și pe Zhulong, Feilong și Fu Ts'anglong, care, de cum s-au înfățișat, au fost și ei aplaudați și și-au luat premiile, miresmele lor umplând aerul ca un buchet invizibil.

Chestia care a urmat a fost chiar de tot râsul. Și-asta pentru că Lordul Primar i-a adus pe Brannoc, Caderyn și pe cei nouă Păzitori, care însă nu puteau lua înfățișare de oameni, așa că mulți au început să țipe când au văzut unsprezece coșcogea dragonii scuipători de flăcări intrând în încăpere. Podeaua s-a cutremurat sub pașii lor, toată sticlăria a zornăit, candelabrele s-au legănat și a fost chiar un moment în care mi-am zis că oamenii o s-o rupă la fugă. Eram totuși în Anglia, unde toată lumea e foarte politicoasă, așa că totul s-a terminat cu bine.

Și Lordul Primar le-a dat Gardienilor o statuie, înfățișându-i chiar pe ei, ceea ce le-a plăcut tuturor; Brannoc a primit și el una și la fel și Caderyn. Și cu asta, basta! Numai că Xiaolong a avut ceva de șoptit la urechea Lordului Primar. Acesta a zâmbit, a încuviințat dând din cap, a apucat un cuțit și și-a făcut puțin de lucru cu straiele lui de ceremonie înainte de a apuca microfonul.

— Mai avem un ultim premiu de dat. Oaspetele nostru Împărătesc, Xiaolong, n-ar fi putut să se descurce ca imigrant fără ajutorul unui voinic de prin partea locului. La drept vorbind, l-au ajutat trei sute optzeci și opt de generații de voinici de-ai Londrei, de-a lungul a peste o mie de ani. Așa că am plăcerea să-l cinstesc cu acest nasture de aur, lucrat la 1327 pentru Sir Hamo de Chigwell, pe George Șoarecele, din Turnul Londrei!

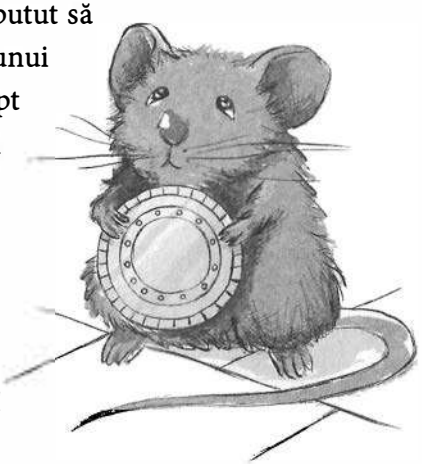

Xiaolong held out his hand for me and presented me, clutching my button, to the humans who first laughed, then clapped, then cheered. Even the British dragons stamped their feet and blew sparks.

Then all the humans got to their feet and cheered and cheered, and Xiaolong and his four Chinese friends transformed back to dragon form and grew to their most comfortable twenty-metre height, because the ceiling was high enough. Some humans fainted, one or two screamed a bit, but most of them cheered even louder.

And then we all went home. And that's the end of that story.

Oh, except... I forgot. When Xiaolong came out of the well after saving London, my missus Lilibet noticed something. She whispered it to me, too shy to speak to the dragon. 'Look, Georgie, look under his chin.'

So I looked, and there was a new pearl, flickering with pink flames, only small, but growing where a dragon's pearl should be.

Xiaolong a întins mâna ca să sar în palma lui și m-a prezentat oamenilor, așa, strângându-mi nasturele primit, iar ei au râs mai întâi, după care au aplaudat, iar apoi au izbucnit în urale chiar. Până și dragonii britanici și-au tropăit lăboaiele și au scuipat ceva scântei.

Apoi toți oamenii s-au ridicat în picioare și au aclamat, și au tot aclamat, iar Xiaolong și cei patru prieteni chinezi ai lui s-au preschimbat la loc în dragoni, făcându-se de douăzeci de metri înălțime, cum se simțeau ei mai comozi, fiindcă și tavanul ăla era destul de sus. Dintre oameni, câțiva și-au pierdut cunoștința, unul sau doi au țipat oleacă, dar cei mai mulți și-au continuat uralele încă și mai abitir.

Pe urmă, ne-am dus cu toții acasă. Iar ăsta e sfârșitul întregii tărășenii.

Ah, mai e ceva... Era să uit. Atunci când Xiaolong a ieșit din puțul lui, după ce salvase Londra, nevastă-mea, Lilibet, a băgat ceva de seamă. Lucru despre care mi-a șoptit numai mie, prea rușinoasă ca să i-o spună dragonului:

— Uite, Georgie, uită-te sub bărbia lui!

Așa că m-am uitat. Și-am dat cu ochii de o nouă perlă, pâlpâind în ape trandafirii; era mică, dar se făcea tot mai mare, taman acolo unde trebuie să-și aibă locul perla oricărui dragon.

Băiatul-Corb trăiește în vârful copacilor, visează veverițe și vorbește cu animăluțele din pădure. Fata-Spiriduș are un arc fermecat, urechi ascuțite și prostul obicei de a te călca pe picior când nu-i convine ce spui. Cum lui îi e frică să umble pe jos, iar ei îi e frică să se cațere în copaci, cei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată. Dar într-o noapte, prin același fenomen inexplicabil, se trezesc amândoi fără adăpost și se văd nevoiți să dea piept cu primejdiile care pândesc la tot pasul prin Pădurea Spaimelor.

Marcus Sedgwick a primit Premiul Blue Peter pentru *Lunatics and Luck* și are multiple nominalizări la Medalia Carnegie, la Premiul Costa și la Premiul *The Guardian*, categoria Literatură pentru Copii.

Pădurea Spaimelor

BĂIATUL-CORB și FATA-SPIRIDUȘ

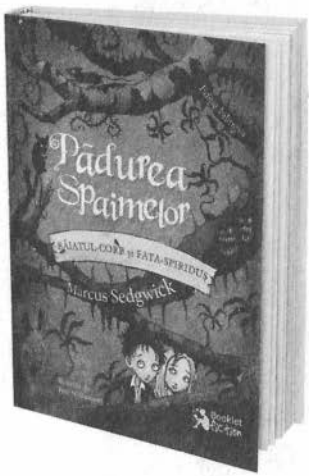

Editura Booklet
Comenzi
Tel.: 021 411 31 37
021 430 30 95
Fax: 021 430 30 95

Comenzi online
comenzi@booklet.ro

Dar atunci s-a petrecut ceva cu totul nemaipomenit. George s-a apucat să răcnească:

— Fă pași, auzi? Bestie ce ești!

Numai că un vârf de gheară l-a împuns în dos, iar lui, în loc de asta, i-a scăpat pe gură un „AU!!!". Care a sunat ca un soi de „Ș... AU!". Și asta a fost toată șmecheria. Xiaolong a crezut că vietatea l-a strigat pe numele lui cel scurt, iar așa ceva pur și simplu l-a fermecat pe un dragon ca el, rătăcit și lihnit de foame. Drept care i-a dat drumul lui George și l-a salutat în mandarină. Ceea ce a sunat așa:

— *Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jing pei.*

Lucru care înseamnă: „Bună ziua, domnul meu! Sunt nespus de onorat să vă întâlnesc. Cu respect și admirație fără margini!"

Suntem în secolul al XI-lea. După ce călătorește prin toată lumea, frumosul dragon chinezesc Xiaolong ajunge să se stabilească în Turnul Londrei, ridicat de curând de către William Cuceritorul. Numai că dragonii britanici nici nu vor să audă de un străin pe teritoriul lor și, de-a lungul secolelor, fac tot ce pot ca să-l alunge. Cu atâția dușmani în jur, Xiaolong are neapărată nevoie de un bodyguard. Și de un prieten. Spre norocul lui, face cunoștință cu George, un biet șoricel din Turnul Londrei, care îl va ocroti pe dragon cum va ști el mai bine, încredințând misiunea urmașilor săi, tocmai până la George al CCCLXXXVIII-lea.

ISBN 978-606-590-497-2
6 421763 006971
BE 31
Booklet fiction